

- [ΑΝΕΜΟΔΕΙΚΤΗΣ](#)
- [ΑΝΤΙΒΑΛΗΜΑΤΙΚΗ - Α/Α ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ](#)
- [ΑΛΒΑΝΟΙ, ΑΛΒΑΝΙΑ & ΕΛΛΗΝΟ-ΑΛΒΑΝΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ](#)
- [CONCLUSIONS OF THE EUROPEAN COUNCIL ON TURKEY SINCE LUXEMBOURG \(DECEMBER 1997\)](#)
- [ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΚΟΙ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΙ ΣΤΟ ΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ](#)
- [Ασύμβατοι Πολιτισμοί, εξουσιαζόμενες συνειδήσεις, παραπαίοντα φρονήματα](#)
- [ΕΠΕΤΕΙΑΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΙ](#)
- [Η ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ «ΑΘΗΝΑ 2004»](#)
- [Η Ευρωπαϊκή Προοπτική της Τουρκίας](#)
- [ΚΥΠΡΙΑΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ - ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΑ](#)
- [ΟΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΕΚΛΟΤΗ](#)
- [ΡΩΣΙΑ - Η Νέα Στρατηγική του Πούτιν](#)
- [ΤΟΥΡΚΙΑ-ΕΕ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ ΒΕΤΟ](#)

ΑΝΕΜΟΔΕΙΚΤΗΣ
(Σεπτέμβριος - Οκτώβριος 2004)

Γράφει ο Μέντωρ

1. ΕΛΛΑΣ

α. Με ένα μεγάλο ευχαριστώ για την επιτυχημένη διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων, αποχαιρέτησαν τα διεθνή ΜΜΕ την Αθήνα. Οι έπαινοι και τα εγκωμιαστικά σχόλια πλημμύρισαν τις σελίδες των ξένων εφημερίδων αν και επεσήμαναν ότι η μεταολυμπιακή εποχή θα είναι δύσκολη για την Ελλάδα, η οποία θα κληθεί να πληρώσει το υψηλό τίμημα της διοργανώσεως.

Η Ελλάς υπερέβη τις προσδοκίες και διέψευσε τους κακεντρεχείς οι οποίοι αμφισβήτησαν τις δυνατότητές της και την θέλησή της.

β. Πανελλήνιο σοκ για την πτώση του ελικοπτέρου τύπου Σινούκ στο οποίο επέβαινε ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας με άλλα 16 άτομα. Για τα αίτια της πτώσεως διετάχθη προανάκριση η οποία ευρίσκεται σε εξέλιξη. Τεράστια ερωτηματικά δημιουργήθησαν σχετικά με τις παραλήψεις οι οποίες έγιναν σε ότι αφορά στην παρακολούθηση και ενημέρωση για την μοιραία πτήση.

Το «ντόμινο» των λαθών-παραλείψεων, οδήγησε σε τρίωρο «μπλακ άουτ» τον στρατιωτικό μηχανισμό. Τα όποια τραύματα προκάλεσαν τα τελευταία γεγονότα στην εμπιστοσύνη των Ε.Δ., πρέπει ταχέως να αποκατασταθούν, δεδομένου ότι η εκτίμηση του ελληνικού λαού, καταγράφεται σε πρόσφατη δημοσκόπηση για την αξιοπιστία, όπου οι στρατιωτικοί κατατάσσονται τρίτοι (67-70%) μεταξύ εννέα κατηγοριών λειτουργών.

γ. Από αρμόδιες εξεταστικές στρατιωτικές επιτροπές εξετάζονται οι φάκελλοι όλων των ελικοπτέρων Σινούκ, τα οποία και εκαθηλώθησαν, προκειμένου να διαπιστωθεί εάν έχουν υπάρξει στο παρελθόν προβλήματα σε μηχανικά μέρη. Επιπρόσθετα διερευνάται ο τρόπος παραλαβής τους.

δ. Έκτακτες κρίσεις διενεργήθησαν στην Πολεμική Αεροπορία μετά την παραίτηση του Αρχηγού ΓΕΑ. Αντικαταστάτης του ο Αντιπτέραρχος Αλωνίτης.

ε. Την ανέλκυση της ατράκτου του μοιραίου ελικοπτέρου από βάθος 866 μέτρων, απεφάσισε η Κυβέρνηση, προκειμένου να διευκρινισθούν τα αίτια τα οποία προσκάλεσαν την τραγωδία.

Οι διάφορες προτάσεις για το κόστος ανέλκυσεως του μοιραίου ελικοπτέρου εκυμάνθησαν από 40 εκατ. Ευρώ έως...2 εκατ. Ευρώ. Κάτι...όζει!!!

στ. Ανοικτό αφήνει η Κυβέρνηση το ενδεχόμενο ενστάσεως εξεταστικής επιτροπής για τον έλεγχο των προμηθειών στις Ένοπλες Δυνάμεις. Παράλληλα σοβαρές ποινικές ευθύνες ανακύπτουν από τα πορίσματα των δικογραφιών για τα ανταεροπορικά (Ρωσικά) TOR-MI και τα ραντάρ αντιπυροβολικού TRQ-37.

Η μετατροπή του Πενταγώνου – και όχι μόνο – σε «κέρας της Αμαλθείας» για τους οιοσδήποτε μεσάζοντες – παρατρεχάμενους, διαπιστούται και από τον χειρισμό κονδυλίων ύψους 10 τρις. δρχ. την τελευταία οκταετία. Μια αναδρομή της εξεταστικής επιτροπής – σύμφωνα με τους...αριστογείτονους- από την εποχή του...Κολοκοτρώνη και Καραϊσκάκη, θα έβγαζε «λαγούς...άνευ πετραχήλια».

ζ. Σύμφωνα με δηλώσεις στελέχη της κατασκευάστριας εταιρείας των TOR-M1, το λογισμικό με το οποίο τα Ρωσικά ανταεροπορικά καθίστανται συμβατά με το υπόλοιπο σύστημα αεραμύνης, είναι έτοιμο εδώ και 1,5 χρόνια, υπογραμμίζοντας ότι από ελληνικής πλευράς παρατηρούντο συνεχείς αναβολές.

Μήπως κάτι...όζει;

η. Αλλαγές στην νομοθεσία η οποία διέπει τους αλλοδαπούς ετοιμάζει η Κυβέρνηση, είτε αυτοί είναι λαθρομετανάστες είτε ζουν και εργάζονται νόμιμα στην χώρα με το καθεστώς των καρτών εργασίας και παραμονής.

Η χάραξη εθνικής μεταναστευτικής πολιτικής πρέπει να αποτελέσει πρώτης προτεραιότητας ενέργεια. Ο καθορισμός ποσοστού 1 έως 1,5% του ελληνικού πληθυσμού εκτιμάται ότι αποτελεί ικανοποιητικό ποσοστό αλλοδαπών στην χώρα, η αύξηση του οποίου θα πρέπει να σημαίνει κόκκινο συναγερμό στα συναρμόδια Υπουργεία.

θ. Συνάντηση των ΥΠΕΞ Ελλάδος-Αλβανίας έγινε στην Αθήνα, όπου ο Έλληνας Υπουργός επεσήμανε ότι ακόμη και πολιτικοί στην γειτονική χώρα πυροδοτούν ανθελληνικό κλίμα, και ο Αλβανός ομολογός του να ζητά καλύτερα μεταχείριση των Αλβανών που ζουν και εργάζονται στην Ελλάδα.

«Εκεί που μας χρωστάνε μας ζητάνε και το βόδι». Το θράσος απύθμενο!!

ι. Δριμεία κρίση αντιμετωπίζει η Ελληνική Εκπαίδευση στην Βόρειο Ήπειρο, με αποτέλεσμα 30 από τα 100 Ελληνικά Σχολεία, προηγούμενων ετών να λειτουργήσουν εφέτος.

Η Ελληνική Εκπαίδευση τείνει να επιστρέψει στο μηδενικό επίπεδο των δεκαετιών του κομμουνιστικού καθεστώτος, με μαζική φυγή δασκάλων και μαθητών της Βορείου Ηπείρου προς την Ελλάδα. Η υπονόμευση και ο αναγκαστικός ξεριζωμός του Βορειοηπειρωτικού Ελληνισμού...στο μεγαλείο του.

ια. Λίαν αποκαλυπτικά για την αποτυχημένη προηγούμενη οικονομική πολιτική

αποτελούν τα στοιχεία για ξένες επενδύσεις στην χώρα μας, καθώς η Ελλάς ευρέθη στην 127η θέση δηλαδή τρεις θέσεις πριν το τελευταίο κράτος από την 117η θέση που ήταν το 2002!!.

Τι καμάρι!! Για τους περιορισμένης αξιοπιστίας αρμοδίους, το μαχαίρι εκτιμάται ότι δεν θα φθάσει στο...κόκαλο, καθ'όσον η κυκλοφορία...γυμνοσαλιάγκων έγινε της μόδας. Η συσκότιση αποτελεί το «ντοπάρισμα» της οικονομίας, με την υπεράσπιση του μύθου της «ισχυρής οικονομίας».

ιβ. Θύελλα αντιδράσεων έχουν προκαλέσει οι δηλώσεις του Αμερικανού σκηνοθέτου Στόουν της ταινίας «Μέγας Αλέξανδρος», ο οποίος τον χαρακτήρισε «παρανοϊκό» και «ομοφυλόφιλο».

Η «λάσπη» για την προσωπικότητα που αποτελεί την κορυφή των κορυφών των στρατιωτικών και πολιτικών φυσιογνωμιών σε παγκόσμιο επίπεδο – η οποία άντεξε στην δύναμη 2.350 περίπου ετών – είναι απίστευτη. Το θέμα-φαινόμενο που λέγεται Μέγας Αλέξανδρος δεν πρέπει να προσεγγίζεται από άτομα αμφιβόλων βιωμάτων και καταγωγής.

ιγ. Επίδομα 1.000 Ευρώ για έξοδα διαμονής των βουλευτών της επαρχίας απεφάσισε η Βουλή των Ελλήνων.

Τα 180 Ευρώ το μήνα στους πολυτέκνους με 4 παιδιά είναι...υπέρογκα!!! Οι μητέρες και πατέρες του Έθνους βολεύονται χωρίς να βουλεύονται όσο επιβάλλεται!!!

ιδ. Νέος Πατριάρχης Αλεξανδρείας εξελέγη παμψηφεί ο Μητροπολίτης Ζιμπάμπουε Θεόδωρος με ικανοποίηση σε Ελλάδα και Κύπρο.

2. ΤΟΥΡΚΙΑ

α. Οι «γκρίζοι λύκοι» έδειξαν εκ νέου το φρικιαστικό πρόσωπό τους με τα όσα απαράδεκτα διέπραξαν έξω από το Οικουμενικό Πατριαρχείο στην Κωνσταντινούπολη. Τα πεπραχθέντα προκάλεσαν την έντονη αντίδραση της ελληνικής πλευράς και την θλίψη του Φαναρίου.

Είναι γνωστό ποίοι είναι οι «γκρίζοι λύκοι» και ότι λειτουργούν με την ανοχή του Τουρκικού κράτους. Δεν είναι δε τυχαία η ημερομηνία της πραγματοποιήσεως των επεισοδίων (παραμονή 6 Σεπτεμβρίου 1955), ημέρα κατά την οποία έγινε το «πογκρόμ» σε βάρος του Πατριαρχείου και των Ελλήνων της Κωνσταντινουπόλεως.

β. Πιθανή άρνηση της ΕΕ να δώσει «πράσινο φως» για την έναρξη των ενταξιακών διαπραγματεύσεων, θα καταφέρει «πλήγμα στις διμερείς σχέσεις», προειδοποίησε ο Τούρκος Πρωθυπουργός.

Ενώ οι ανησυχίες για το ενδεχόμενο «Όχι» της ΕΕ στην έναρξη των ενταξιακών διαπραγματεύσεων ευρίσκονται σε επίκεντρο των διμερών επαφών και την ώρα που η Τουρκία ετοιμάζεται να αποστείλει μήνυμα προς την Ευρώπη για την απόφαση επαναλειτουργίας της Χάλκης, τα ακραία στοιχεία των γκρίζων λύκων έστειλαν το δικό τους μήνυμα : «Κρεμάλα στον Πατριάρχη». Το βαθύ κράτος στο μεγαλείο του!!

γ. Το Τουρκικό κατεστημένο εξέφρασε ικανοποίηση από όσα ελέχθησαν από τον Έλληνα Πρωθυπουργό από το βήμα της ΔΕΘ για τα Ελληνοτουρκικά, με τα Τουρκικά ΜΜΕ να εκφράζουν ανακούφιση, εάν και οι νέες δηλώσεις του Ντ' Εστέν ρίχνουν σκιές στα ευρωπαϊκά όνειρα της Τουρκίας.

δ. Στην εναρμόνιση του Τουρκικού Ποινικού Κώδικος με τα ευρωπαϊκά δεδομένα προχώρησε η Εθνοσυνέλευση της Τουρκίας, αφήνοντας εκτός την αμφιλεγόμενη διάταξη περί ποινικοποίησης της μοιχείας, που απείλησε να τινάξει στον αέρα την ενταξιακή της πορεία.

Ικανοποίηση εξεφράσθη από τον... Τούρκο επιτετραμμένο στην ΕΕ, Γερμανό Φερχόϊγκεν, για τις διαβεβαιώσεις, ενώ αντιδράσεις ενεφανίσθησαν στους κόλπους της Ενώσεως, με την Γαλλία του Σιράκ να πρωτοστατεί κατά της εντάξεως αναζητώντας συμμαχίες για τον σκοπό αυτό.

ε. Στο Κυπριακό και τα Ελληνοτουρκικά ανεφέρθη ο Τούρκος ΥΠΕΞ στην Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ. Επανέλαβε τις θέσεις περί δύο ίσων λαών στο νησί και το καλό επίπεδο των Ελληνοτουρκικών σχέσεων και περαιτέρω βούληση για βελτίωση αυτών στο μέλλον.

Και οι παραβιάσεις-παραβιάσεις του ελληνικού εναερίου χώρου και FIR αντίστοιχα... γι' αυτό το λόγο γίνονται!! Για την βελτίωση της... εκπαίδευσης των Τούρκων πιλότων!!

στ. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή με την έκθεση προόδου της Τουρκίας την οποία έδωσε στη δημοσιότητα, πρότεινε στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο (αποφάσεις 17 Δεκεμβρίου 2004), την έναρξη των ενταξιακών διαπραγματεύσεων ΕΕ-Τουρκίας με πιθανότερα ημερομηνία τον Ιούνιο 2005. Η Κομισιόν προειδοποίησε ότι οι διαπραγματεύσεις θα διαρκέσουν και πέραν της επομένης δεκαετίας.

Οι διαφορετικές απόψεις οι οποίες εξεφράσθησαν για την εισδοχή της Τουρκίας στην ΕΕ, από το εσωτερικό της Κομισιόν, άρχισαν να κυοφορούν το μελλοντικό κλίμα. Παρ' όλα αυτά η Γαλλία από μέγας πολέμιος κατέστη ένθερμος υποστηρικτής, μετά την παραγγελία... 42 AIRBUS που έκανε η Τουρκία στην Γαλλία!!! Όλα στην ζωή έχουν ένα τίμημα!!!

ζ. Ευφορία δημιούργησε στην Λευκωσία η απόφαση της Αγκύρας για Τελωνιακή Ένωση, ενώ ισχυρός είναι ακόμη ο απόηχος της ματαιώσεως της συναντήσεως

ΕΕ-Ισλαμικής διασκέψεως λόγω Τουρκικής επιμονής να συμμετάσχει το ψευδοκράτος ως «Τουρκοκυπριακό κράτος».

Εξετάσεις καλής διαγωγής στην Ευρώπη φαίνεται να δίνει η Τουρκία με την Τελωνειακή Ένωση. Η κινδυνολογία για τις συνέπειες του «Όχι» στο δημοψήφισμα άρχισε να καταρρέει.

3. ΚΥΠΡΟΣ

α. Η μεθόδευση η οποία ακολουθείται σε κοινοτικό επίπεδο για την υιοθέτηση των προτάσεων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής υπέρ των Τουρκοκυπρίων (χορήγηση 259 εκατ. Ευρώ και απευθείας εμπόριο με τα κατεχόμενα), αποτελούν δάκτυλο των ΗΠΑ και Βρετανίας, επεσήμανε ο Κύπριος ΥΠΕΞ. Η πρόταση απερρίφθη με συντριπτική πλειοψηφία.

Οι πιέσεις από Ουάσιγκτον και Λονδίνο για διαμόρφωση αρνητικού κλίματος σε βάρος της Λευκωσίας συνεχίζονται. Ανέμενε κανείς διαφορετική στάση από τους...επιτίμους Τούρκους;

β. Την επιμονή της Αθήνας και της Λευκωσίας στην επίλυση του Κυπριακού διεμήνυσαν ο Έλληνας ΥΠΕΞ και ο Κύπριος Πρόεδρος κατά την Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ, καλώντας την διεθνή κοινότητα να ανοίξει διαύλους.

Η αμετακίνητη άποψη της Ουάσιγκτον, ΟΗΕ και Αγκύρας για προώθηση του τελευταίου σχεδίου Ανάν όπως έχει σήμερα, συνάδει με τον Αμερικανικό...παραλογισμό καθρεφτιζόμενο στις καταγγελίες για παράνομη μεταφορά αμερικανικού οπλισμού από Ελλάδα σε Κύπρο. Το σύνδρομο...Αλτσχάϊμερ είναι κοντά!!

γ. Εντυπωσιακό στήριγμα στην προσπάθεια να υπερβεί τον αρνητικό διεθνή αντίκτυπο της απορρίψεως του σχεδίου Ανάν από τους Ελληνοκυπρίους, βρήκε η Κύπρος στο πρόσωπο του Προέδρου της Ευρωβουλής. Παράλληλα επετεύχθη πολιτική συμφωνία – αναφορικά με τον χρηματοδοτικό κανονισμό για ενίσχυση των Τουρκοκυπρίων – η οποία διασφαλίζει πλήρως τις επιδιώξεις της Λευκωσίας και των Αθηνών.

Η εκ του πονηρού αρχική πρόταση υποστηριζομένης εκτός των άλλων και μετά φανατισμού από την Βρετανία, προοιωνίζε τη δημιουργία κρατικής οντότητας στα κατεχόμενα.

δ. Η έκθεση της Κομισιόν για την Τουρκία δεν ικανοποίησε την Λευκωσία καθώς γίνονται ελάχιστες αναφορές στο Κυπριακό και δεν λαμβάνεται υπόψιν ότι η Τουρκία κατέχει έδαφος χώρας-μέλους της ΕΕ. Ανοικτό αφέθη το ενδεχόμενο ασκήσεως βέτο από την Κύπρο για τον ορισμό ημερομηνίας ενάρξεως των ενταξιακών διαπραγματεύσεων της Τουρκίας στην ΕΕ.

4. ΒΑΛΚΑΝΙΑ

Την άμεση παρέμβαση της Κομισιόν για την αντιμετώπιση της κρίσεως που δημιουργήθηκε με την ανατίναξη του Σταυρού εκκλησίας σε χωριό των Αγ. Σαράντα, εζήτησαν Έλληνες Ευρωβουλευτές.

Η Αλβανία η οποία θέλει να έχει ευρωπαϊκή προοπτική οφείλει να αντιληφθεί σοβαρά, σημαντικά μηνύματα της από εδώ πλευράς. Το πρόβλημα του Αλβανικού «αλυτρωτισμού» δεν αποκλείεται να μετατραπεί σε μπούμερανγκ για τους γείτονες!!

5. ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ

α. Με επιθέσεις σε κατοικημένες περιοχές απείλησε ο Ισραηλινός Πρωθυπουργός σε περίπτωση προσβολής του Ισραηλινού στρατού ενώ αποχωρεί από την Λωρίδα της Γάζας, βάσει μονομερούς σχεδίου του. Η βία εξακολουθεί να παραμένει κυρίαρχο στοιχείο στην Μ.Ανατολή μετά από επιθέσεις αυτοκτονίας και «ντόμινο» αντεκδικήσεων με κατεδαφίσεις κατοικιών.

β. Άμεση αντίδραση της Γαλλίας στο κάλεσμα του ΥΠΕΞ των ΗΠΑ προς τον Αραφάτ να αποσυρθεί. Ο Γάλλος ΥΠΕΞ διευκρίνισε ότι η χώρα του θα συνεχίσει να συνομιλεί με τον Παλαιστίνιο ηγέτη.

Επιβεβαιώνεται το χάσμα που διαχωρίζει Ευρώπη-ΗΠΑ στο Παλαιστινιακό.

γ. Σοβαρό επεισόδιο μεταξύ Ορθοδόξων και Καθολικών παρουσία του Πατριάρχη Ιεροσολύμων συνέβη στον ναό της Αναστάσεως, με την παρέμβαση της Ισραηλινής Αστυνομίας και προπηλάκιση των Ορθοδόξων. Το περιστατικό προκάλεσαν Φραγκισκανοί μοναχοί.

Η μεροληπτική στάση της Ισραηλινής Αστυνομίας δημιουργεί πάμπολλα ερωτηματικά.

δ. Η «αντιτρομοκρατική» επιχείρηση «Ημέρες Μετανοίας», συνεχίζεται από τους Ισραηλινούς στην Λωρίδα της Γάζας, μέχρις ότου οι εξτρεμιστές παύσουν τις επιθέσεις κατά των Εβραϊκών οικισμών.

Η σκηνή είναι ανατριχιαστικά γνώριμη στο Μεσανατολικό με τους Αμερικανούς να απευθύνουν «ήπιες συστάσεις» στο Ισραήλ περί μη χρήσεως βίας και τους Ευρωπαίους να εκφράζουν «σοβαρή ανησυχία»!! Πολλοί έχουν πάρει πτυχία στην δυτική υποκρισία!!

ε. Το τριπλό πολύνεκρο τρομοκρατικό πλήγμα στην Χερσόνησο του Σινά, μπορεί να προκάλεσε έκπληξη σε πολλούς, μικρότερη όμως στις Ισραηλινές μυστικές υπηρεσίες, οι οποίες είχαν προειδοποιήσει σχετικά με ταξιδιωτική οδηγία για τα Αιγυπτιακά θέρετρα.

ΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑ

στ. Σε νέα αιματηρή φάση εισέρχεται ο πόλεμος στο Ιράκ με εκατό νεκρούς εντός ενός 48ώρου και οι αποκεφαλισμοί ομήρων διαφόρου εθνικότητας να αποτελούν συνεχές θέμα σοβαράς απασχολήσεως των Κυβερνήσεων που συμμετέχουν σε πάσης φύσεως δραστηριότητες στην χώρα.

ζ. Νέα αντιπαράθεση μεταξύ Ουάσιγκτον και Τεχεράνης με θέμα το πυρηνικό πρόγραμμα της δευτέρας, πυροδότησε η δημοσιοποίηση φωτογραφιών «υπόπτου» στρατιωτικής βάσεως πλησίον της Ιρανικής πρωτεύουσας. Σύμφωνα με Ισραηλινούς η εμπέλεια πυραύλων φθάνει τα 2.000 χλμ.

Η επιθυμία της Ουάσιγκτον για παραπομπή του Ιράν στο Σ.Α. του ΟΗΕ και την επιβολή κυρώσεων εναντίον του, βρίσκει αντίθετη την Ευρωπαϊκή Ένωση. Η επιχείρηση Ντόμινο προς την Ασία καλά κρατεί!! Οι διεργασίες στα «πολεμικά συμβούλια» ΗΠΑ-Ισραήλ κλιμακώνονται!

η. Την συνδρομή του ΟΗΕ για την ασφαλή διοργάνωση των Ιρακινών εκλογών στις 31 Ιανουαρίου 2005 ζήτησαν το Λονδίνο, η Ουάσιγκτον και η Ιρακινή προσωρινή Κυβέρνηση.

Εν όψει των εκλογών θυμήθηκαν τον ΟΗΕ!!! Κατά τ' άλλα ο πόλεμος του...πετρελαίου καλά κρατεί.

θ. Δύο Ιρακινές Επιστήμονες, γνωστές ως «Δρ Άνθραξ» και «Κυρία Βακτήριο» εξήτησε να απελευθερωθούν από τους Αμερικανούς ο Αρχηγός της Αλ Κάϊντα στο Ιράκ προκειμένου να αποφευχθεί εκτέλεση συμπατριώτου των.

Σε ισχυρό όπλο στα χέρια των Ιρακινών τρομοκρατών εξελίσσεται η τακτική συλλήψεως ομήρων και ο εν συνεχεία αποκεφαλισμός αυτών, με στόχο τη δημιουργία τρόμου και ανασφάλειας.

6. ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ

α. Υπό όρους και μετά από σαράντα κύματα, απέσπασε η Τουρκία θετική εισήγηση της Κομισιόν για την έναρξη διαπραγματεύσεων στην ΕΕ. Η απόφαση περί ημερομηνίας ενάρξεως ενταξιακών διαπραγματεύσεων παραπέμπεται απ'ευθείας στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο του Δεκεμβρίου. Ως πιθανότερα περίοδος είναι το 2ο εξάμηνο 2005.

Δεν έγινε γνωστό εάν στις προϋποθέσεις τις οποίες πρέπει να εκπληρώσει η Τουρκία υπάγονται τα Casus Belli σε μέλος της ΕΕ, η κατοχή του 40% του εδάφους άλλου μέλους και πολλά άλλα!! Η συμπαράσταση της Ουάσιγκτον και των Ευρωπαίων δορυφόρων της, κυρίως Βρετανών, απέδωσε έργο. Έως τότε όμως!!

β. Μέχρι 28 δις. Ευρώ ετησίως ενδέχεται να ανέλθει η επιβάρυνση του Κοινοτικού προϋπολογισμού από την ένταξη της Τουρκίας στην ΕΕ, δεδομένου ότι η Άγκυρα θα επωφεληθεί μαζικών χρηματοδοτήσεων.

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή μπορεί να εισηγηθεί την έναρξη των ενταξιακών διαπραγματεύσεων με την Τουρκία, θα πρέπει όμως να πεισθεί και η εξαιρετικά επιφυλακτική κοινή γνώμη των χωρών-μελών σχετικά με την αναγκαιότητα της Αγκύρας στην Ευρωπαϊκή οικογένεια. Οι ασκοί του Αιόλου αναμένεται να ανοίξουν εφ' όσον αποφασισθεί η διεξαγωγή δημοψηφίσματος.

γ. Αλλαγές στην έκθεση της ΕΕ για την υποψηφιότητά της προ της 17ης Δεκεμβρίου θα επιδιώξει η Άγκυρα.

Παρά την εκδοθείσα έκθεση, τα veto, άρχισαν να πλανώνται υπεράνω της Τουρκίας, αρχής γενομένης από τις απειλές του Γάλλου Προέδρου.

δ. Σε τριμερή Σύνοδο Κορυφής, επιβεβαιώθηκε η επιστροφή της Ισπανίας στις αγκάλες της μεγάλης Ευρωπαϊκής οικογενείας, μετά το «θυελλώδες φλερτ» με τις ΗΠΑ.

Το μενού...περιελάμβανε από Ιράκ μέχρι το μέλλον της ΕΕ. Φαίνεται ότι η Ισπανία έμαθε καλά το δίδαγμα από την ιστορία του λύκου με το μαντρί!

ε. Τουλάχιστον μια ώρα την εβδομάδα περισσότερο από τους υπολοίπους Ευρωπαίους εργάζονται οι Έλληνες, καταλαμβάνοντας μαζί με τους Άγγλους τις 2 πρώτες θέσεις στην ΕΕ των 15.

Αργυρό λοιπόν μετάλλιο για τις ώρες εργασίας των Ελλήνων. Το παραπάνω έρχεται σε σύμπόρευση με τις επιδόσεις των Ελλήνων...σε άλλους τομείς (και εκεί δεύτεροι με 134 φορές το χρόνο έναντι 137 των Γάλλων!!!. Και με το χρονοφύλακα και με τον.. λιμενοφύλακα!

στ. Την απειλή διακοπής των χρηματοδοτήσεων από το Ταμείο Συνοχής στην Ελλάδα για υπερβολικό δημόσιο έλλειμμα αιωρείται στο μέλλον, με τον Γερμανό Καγκελάριο να συμφωνεί ότι στην εφαρμογή του Συμφώνου Σταθερότητας πρέπει να συνυπολογίζονται τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά κάθε χώρας.

Με το υψηλότερο έλλειμμα και χρέος σε ποσοστό του ΑΕΠ μεταξύ των χωρών της Ευρωζώνης οι δημοσιονομικές αλχημείες εξέθεσαν την χώρα με τη «δημιουργική

λογιστική» ωραιοποίησεως της καταστάσεως της οικονομίας. Το «ντοπάρισμα» γενικώς στο μεγαλείο του.

ζ. Το θέμα της χαράξεως ενιαίας και μακροπρόθεσμης μεταναστευτικής πολιτικής, εξετάζουν οι Υπουργοί Δικαιοσύνης και Εξωτερικών της ΕΕ, με διάσταση απόψεων μεταξύ μετριοπαθούς και σκληρής γραμμής.

Ο καθορισμός ανωτάτου ποσοστού – συγκεντρωτικά στην ΕΕ και επιμεριστικά (ανάλογα με τον πληθυσμό κάθε χώρας) για κάθε κράτος-μέλος, πρέπει να αποτελέσει τον καταλύτη στην μεταναστευτική ασυδοσία.

η. Έντονα αντέδρασε η ελληνική πλευρά στην γερμανική πρόταση για τη δημιουργία «Κέντρων Υποδοχής Λαθρομεταναστών» εκτός Ευρώπης, προτείνοντας παράλληλα την ελληνική θέση για τη δημιουργία Ευρωπαϊκής Ακτοφυλακής.

Επειδή το σταυροδρόμι της Ανατολικής Μεσογείου αποτελεί τον κυματοθραύστη της Ευρωπαϊκής Ενώσεως στον κοινό αγώνα για την καταπολέμηση του φαινομένου της λαθρομεταναστεύσεως, μήπως απαιτείται το Ελληνικό Λιμενικό Σώμα (παράξενος τίτλος) να μετονομασθεί σε Ακτοφυλακή και να υπαχθεί στο Πολεμικό Ναυτικό;

θ. Ο αρμόδιος Επίτροπος θεωρεί αξιόπιστα τα δημοσιονομικά στοιχεία τα οποία έχουν κοινοποιηθεί από την Ελληνική Κυβέρνηση ενώ διευκρίνισε ότι δεν τίθεται θέμα επιβολής ποινής στην Ελλάδα αλλά ζητά διορθωτικά μέτρα για τον περιορισμό του ελλείμματος.

Τρεις το λάδι, τρεις το ξύδι.....τριαντατρείς το λαδόξυδο!!

7. Η.Π.Α.

α. Το «πράσινο φως» για την αποκατάσταση των σχέσεων ανάμεσα στην Ουάσιγκτον και την Τρίπολη εδόθη από τον Πρόεδρο των ΗΠΑ αίροντας πολλές από τις απαγορεύσεις οι οποίες είχαν επιβληθεί στην Λιβύη προ 18 ετών.

Οι κινήσεις καλής θελήσεως της Λιβύης το τελευταίο διάστημα και η πληροφόρηση σχετικά με το εξοπλιστικό της πρόγραμμα, συναίνεσαν στην παραπάνω απόφαση με συνακόλουθο την επανάληψη εξαγωγών πετρελαίου προς ΗΠΑ και την αποδέσμευση λογαριασμών ύψους 1,3 δις. δολ.

β. Η Ελλάς, κατά παράβαση της αμερικανικής νομοθεσίας, είναι εκείνη που μεταφέρει παράνομα όπλα στην Κύπρο για τον εξοπλισμό τρίτων, εννοώντας τους Τουρκοκυπρίους.

Η παραπάνω προκλητική δήλωση ανήκει στον εκπρόσωπο τύπου του αμερικανικού ΥΠΕΞ ο οποίος φαίνεται να εγενήθη το...1990 καθώς αγνοεί την

ιστορία και τα γεγονότα. Ας αφήσει την «πιπίλα» και ας ασχοληθεί με σοβαρότερα θέματα ο κ. Κ...ουρέλι!!

γ. Έκτακτα μέτρα, όπως η τροφοδοσία των Διϋλιστηρίων με ποσότητες πετρελαίου από τα στρατηγικά αποθέματα, εξετάζει η Αμερικανική Κυβέρνηση, προκειμένου να αποκλιμακώσει την επικρατούσα ένταση στην αγορά του «μαύρου χρυσού».

δ. Χίλιους φορητούς ανιχνευτές ραδιενεργείας δώρισαν οι ΗΠΑ στην Ελλάδα για τον αντίστοιχο έλεγχο κατά τη διάρκεια της Ολυμπιάδος. Μετά το πέρας οι υπόψη συσκευές θα μεταφερθούν στα Τελωνεία, παραμεθόριες περιοχές, λιμενικά και αστυνομικά τμήματα.

ε. Η απόφαση των ΗΠΑ για την αποχώρηση 35.000 στρατιωτών οι οποίοι ευρίσκονται στη Δυτ. Γερμανία προκαλεί ανησυχία για τις συνέπειες της απωλείας των δολαρίων.

στ. Η νέα έκθεση της CIA αμφισβητεί τα στοιχεία τα οποία συνδέουν τον Ιρακινό πρώην Πρόεδρο με τον Ιορδανό τρομοκράτη Ζαρκάουι, όπως είχε υποστηριχθεί προ του πολέμου στο Ιράκ από την νυν κυβέρνηση των ΗΠΑ.

8. ΡΩΣΙΑ

α. Σφοδρές επικρίσεις εδέχθη το Κρεμλίνο από τον Ρωσικό τύπο για τον τρόπο με τον οποίο ενήργησαν οι δυνάμεις ασφαλείας εναντίον των τρομοκρατών οι οποίοι κατέλαβαν Σχολείο στην πόλη Μπεσλάν της Οσετίας με αποτέλεσμα η όλη επιχείρηση να καταλήξει σε τραγωδία για εκατοντάδες παιδιά.

β. Βαθαίνει το χάσμα μεταξύ Ρωσίας και Δύσεως λόγω του χορηγουμένου ασύλου σε ηγέτες Τσετσένων τρομοκρατών από Ουάσιγκτον και Λονδίνο.

9. ΑΣΙΑ

Σε ήρεμο κλίμα διεξήχθησαν οι εκλογές στο Αφγανιστάν, παρά το μπούκοτάζ από την πλειοψηφία των υποψηφίων και τις απειλές από τους εναπομείναντες πυρήνες των Ταλιμπάν.

Η...μπούργκα όμως καλά κρατεί, εν ονόματι της...δημοκρατίας!!!

ΑΝΤΙΒΛΗΜΑΤΙΚΗ - Α/Α ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ

Ομιλητής : Υποναύαρχος ε.α. Ι. ΙΩΑΝΝΟΥ Π.Ν.

Το βασικό μέρος της ομιλίας έχει ήδη καλυφθεί από τον προηγούμενο ομιλητή. Εγώ απλά θα περιοριστώ σε μια συνοπτική αναφορά σ'ότι αφορά τον σύγχρονο τρόπο εντοπισμού στόχων από τις ναυτικές μονάδες καθώς και τις ζώνες Αντιβληματικής και Α/Α Προστασίας. Έτσι λοιπόν, σ'ότι αφορά τις Ναυτικές Επιχειρήσεις μπορούμε να αναφέρουμε ότι, οι μη Υποβρύχιες απειλές μιας ναυτικής δύναμews προέρχονται από τον Πόλεμο Επιφανείας καθώς και από τον Αντιαεροπορικό Πόλεμο. Εξετάζοντας τα είδη αυτών των δύο πολέμων μπορούμε να παρατηρήσουμε τα εξής :

Ο εντοπισμός στόχων επιφανείας και ο έλεγχος του ορίζοντος στον σύγχρονο πόλεμο επιφανείας ανατίθεται στα P/E πολλαπλών λειτουργιών τα οποία είναι γνωστά ως Phased Array Multifunction Radar (MFR) και τα οποία τουλάχιστον θεωρητικά έχουν τη δυνατότητα να επιτελέσουν όλες τις λειτουργίες που απαιτεί ο Πόλεμος Επιφανείας δηλαδή έρευνα επιφανείας και περιορισμένη αέρος, Επιτήρηση, Παρακολούθηση, ενδιάμεση και τελική κατεύθυνση πυραύλων με φωτισμό. Βεβαίως για τα MFR υπάρχει μια ολόκληρη συζήτηση του κατά πόσο και σε ποιο βαθμό μπορούν να επιτελέσουν ταυτόχρονα όλες τις παραπάνω λειτουργίες. Εμείς δεν θα επεκταθούμε σ'αυτή τη συζήτηση η οποία ενδεχομένως να είναι και ατέρμων αλλά απλά δώσαμε το μελλοντικό στίγμα της τεχνολογίας σ'ότι αφορά τον Πόλεμο Επιφανείας.

Ας δούμε τώρα το είδος της αμύνης η οποία δύναται να αναπτυχθεί ανάλογα με την απόσταση της απειλής.

Η άμυνα βασικά χωρίζεται σε τρεις ζώνες. Η πρώτη ζώνη έχει ακτίνα μεγαλύτερη των 10 ν.μ. και σ'αυτές προέχει ο εντοπισμός και η καταστροφή του αντιπάλου υποτιθεμένου ως φορέα επιθετικών όπλων με βλήματα E-E και A-E από E/Π και A/Φ.

Η δεύτερη ζώνη εκτείνεται μεταξύ 2,5 και 10 ν.μ. Στη ζώνη αυτή προέχει ο εντοπισμός και η καταστροφή των επερχομένων πυραύλων με βλήματα E-A και πυροβόλα.

Η τρίτη ζώνη έχει ακτίνα περίπου ίση με 2,5 ν.μ. και σ'αυτήν προέχει ο εντοπισμός και η καταστροφή των επερχομένων όπλων με βλήματα E-A, πυροβόλα, αντιβληματικά Close in weapon systems, ενεργειακές δέσμες (High Energy Free Electron Laser) και παραπλάνηση παρεκτροπή με ECM Chaffs. Από τα παραπάνω παρατηρούμε ότι η εξουδετέρωση των απειλών και ιδία στη δεύτερη και τρίτη ζώνη, επιτυγχάνονται κυρίως είτε μέσω συστημάτων πυροβόλων είτε με αντιπυραυλικά συστήματα πυραύλων όπως είναι το σύστημα ROLLING AIRFRAME MISSILE (RAM).

Σ'ότι αφορά τώρα τον αντιαεροπορικό πόλεμο, έχουμε να παρατηρήσουμε ότι στον πόλεμο αυτό η απειλή προέρχεται από τον αέρα και η ουσιαστική του διαφορά από τον πόλεμο επιφανείας είναι ότι η εκτόξευση γίνεται από μεγάλο ύψος. Στον πόλεμο αυτό είναι απαραίτητος ο εντοπισμός του φορέα σε αποστάσεις

μεγαλύτερες των 5 ν.μ. ενώ οι μέγιστες αποστάσεις εντοπισμού είναι επιθυμητό να εγγίζονται τα 75 ν.μ. σε συνάρτηση βέβαια με το ύψος και την ανακλαστική επιφάνεια του φορέα. Η καταστροφή των εν λόγω φορέων με βλήματα E-A σε μεσαίες και μεγάλες αποστάσεις, σαφώς προλαμβάνει δυσάρεστες καταστάσεις. Το πρόβλημα εδώ είναι μια εμπλοκή με Α/Φ σε αποστάσεις των 10 ν.μ. Υπάρχει δυσκολία στην κατεύθυνση των βλημάτων καθ'όσον απαιτείται μεγάλη ισχύς εκπομπής του φωτιστού και υψηλό κέρδος κεραίας. Βεβαίως στον Α/Α πόλεμο η συμβολή των Α/Φ CAP είναι επιβεβλημένη.

Ομιλητής : Ταξίαρχος ε.α. Π. ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ

Το θέμα της αεράμυνας στις Ε.Δ. έχει γίνει αντικείμενο επανειλημμένων μελετών, που όπως γνωρίζουμε, έχει οδηγήσει με βάση, τις διαδικασίες αμυντικής σχεδίασης, στην απόκτηση των οπλικών συστημάτων που χρησιμοποιούμε σήμερα. Οι ανάγκες μας όμως μεταβάλλονται συνεχώς και προκειμένου να συντάξουμε μια μελέτη για ένα θέμα που σχετίζεται με την αεράμυνα, λαμβάνουμε υπόψη μας κάποιους παράγοντες. Μερικοί από αυτούς θα πρέπει να είναι :

- Η απειλή που προέρχεται από τις αεροπορικές δυνάμεις αλλά και το πυροβολικό του αντιπάλου.
- Οι διεθνείς τεχνολογικές εξελίξεις όπως αυτές επηρεάζουν τα τεχνικά χαρακτηριστικά των Α/Α συστημάτων.
- Ο αριθμός και τα τεχνικά χαρακτηριστικά των υπαρχόντων, σε μας, συστημάτων.

Θα αξιολογήσουμε λοιπόν την απειλή και στο τέλος θα σχολιάσουμε μερικές από τις βασικές επιχειρησιακές απαιτήσεις του Α/Α οπλικού συστήματος που πιθανώς θα απαιτήσουμε.

Ο αριθμός, η τακτική ανάπτυξης του συστήματος αεράμυνας όπως ισχύει σήμερα και τα τεχνικά χαρακτηριστικά των υπαρχόντων, σε μας, Α/Α όπλων σας είναι γνωστά και δεν θα αναφερθούμε σ' αυτά.

Η από αέρος απειλή που πρέπει να αντιμετωπιστεί από τα δικά μας Α/Α συστήματα προέρχεται από :

- Αεροσκάφη σταθερών πτερύγων.
- Επιθετικά ελικόπτερα.
- Μη επανδρωμένα οχήματα (UAVs).
- Ηλεκτρονικό Πόλεμο.
- Βλήματα Α-Ε και Ε-Ε.
- Πυροβολικό του αντιπάλου.

Αυτά τα μέσα μπορούν να χρησιμοποιούνται ξεχωριστά ή σε συνδυασμό μεταξύ τους ενώ έχουν τη δυνατότητα να επιχειρούν κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες καιρού και φωτός. Δύνανται δε να επιχειρούν από χαμηλά, μεσαία και μεγάλα

ύψη.

Εκτιμάται ότι ο αντίπαλος θα στρέψει σοβαρό δυναμικό από τα προαναφερθέντα συστήματα κατά στόχων στην προκεχωρημένη περιοχή της Ζώνης Μάχης και θα προσπαθήσει να εξουδετερώσει ή παρενοχλήσει το Σύστημα Αεροπορικού Ελέγχου και τα δίκτυα επικοινωνιών των Α/Α όπλων με ηλεκτρονικά αντίμετρα. Πρέπει να σημειωθεί η ανάγκη έγκαιρης και αποτελεσματικής αντίδρασης σε τυχόν κτύπημα του αντιπάλου πριν την έναρξη των επιχειρήσεων όταν θα επιδιώξει αιφνιδιασμό. Η ανάγκη κρίνεται ως επιτακτική για τις δυνάμεις πλησίον των συνόρων έτσι ώστε να καταστραφεί ο εχθρικός πύραυλος ή το βλήμα πριν μας πλήξει στο έδαφος. Θα πρέπει λοιπόν να υπάρχει δυνατότητα έγκαιρης προειδοποίησης, ανίχνευσης, αναγνώρισης, εγκλωβισμού και προσβολής του στόχου.

Αεροσκάφη Σταθερών Πτερυγών

Στα σύγχρονα Α/Φ, η εμβέλεια έχει αυξηθεί σημαντικά και μπορούν να ενεργούν στο εσωτερικό της Ζώνης Μάχης σε μεγάλο βάθος ενώ αν εφοδιαστούν στον αέρα τότε η εμβέλειά τους γίνεται απεριόριστη. Μπορούν να προσβάλουν στόχους από χαμηλά ύψη, από αποστάσεις μέχρι και πάνω από 8.000 μ., με ταχύτητες έως και 800 κόμβους (480 μ/sec) και με δυνατότητα ελιγμών μέχρι 9G. Όταν δεν απαιτείται οπτική επαφή με το στόχο τότε τα σύγχρονα Α/Φ μπορούν να εκτοξεύουν βλήματα A-E (ASMS) και ειδικά βλήματα εναντίον ραντάρ (ARMS) από ακόμα μεγαλύτερες αποστάσεις ανάλογα με την τεχνολογία κάθε βλήματος. Η προσβολή των στόχων από τα Α/Φ γίνεται τώρα με μεγαλύτερη ακρίβεια διότι λαμβάνονται πληροφορίες μέσω δορυφόρων και UAVs, έχουν βελτιωθεί τα συστήματα σκοπεύσεως, χρησιμοποιούνται ειδικοί καταδείκτες στόχων, οι στόχοι μπορούν να φωτίζονται από προωθημένους ελεγκτές αέρος και οι πιλότοι θα έχουν πληροφορίες στόχων εν πτήση τις οποίες θα χρησιμοποιούν για καλύτερη σκόπευση των όπλων τους.

Ο οπλισμός των Α/Φ μπορεί να περιλαμβάνει δέσμες βομβών, βόμβες μετ' επιβραδύνσεως ή γενικής χρήσεως, πυραύλους και πυροβόλα, κατευθυνόμενα βλήματα ακριβείας και κατευθυνόμενα βλήματα καταστολής αεράμυνας. Υπολογίζεται ότι θα είναι εφοδιασμένα με συσκευές ηλεκτρονικών και μηχανικών αντιμέτρων με ικανότητα δημιουργίας ηλεκτρονικών παρεμβολών τόσο στις συχνότητες επικοινωνιών, όσο και σ' αυτές των πλέον συγχρόνων ραντάρ και κατευθυνομένων βλημάτων.

Ελικόπτερα

Τα επιθετικά ελικόπτερα θα χρησιμοποιούνται στην εγγύς αεροπορική υποστήριξη, επιχειρήσεις απομονώσεως, αεροποβατικές επιχειρήσεις και σε ρόλους εναντίον ελικοπτέρων, που στο σύνολό τους μπορούν να συνδυασθούν με κατασταλτικές επιχειρήσεις αεράμυνας. Το βάθος διείσδυσης των ελικοπτέρων θα υπερβαίνει το αντίστοιχο βάθος της συμβατικής υποστήριξης του πυροβολικού. Στις προωθημένες περιοχές της Ζ.Μ. η αντιμετώπιση των ελικοπτέρων θα βαρύνει

τα μέσα του Στρατού Ξηράς.

Ο οπλισμός μπορεί να περιλαμβάνει βόμβες, αντιαρματικά κατευθυνόμενα όπλα, πυραύλους και πυροβόλα. Τα ελικόπτερα είναι ικανά να διεξάγουν αντιαρματικές εμπλοκές έως 8 km από τους στόχους. Τα κατευθυνόμενα βλήματα ακριβείας (AGMS) μπορούν να εκτοξεύονται από μεγαλύτερες αποστάσεις.

Οι επιθέσεις των επιθετικών ελικοπτέρων μπορούν να διεξάγονται από πολύ χαμηλά ύψη κάτω των 30 μ. και θα αυξάνονται άνω των 150 μ. κατά την εκτέλεση αποστολών αεροπορικής απομονώσεως. Οι πιλότοι των Ε/Π θα επιδιώκουν να αποφεύγουν τα όπλα αεράμυνας με την τακτική της χαμηλής πτήσης ή και αιώρησης και ταχείας ανύψωσης για αναγνώριση, εκτόξευση και κατεύθυνση των όπλων σε χρόνο εντός ολίγων δευτερολέπτων.

Μη Επανδρωμένα Οχήματα (UAVs)

Τα μη επανδρωμένα οχήματα αναγνώρισεως θα χρησιμοποιούνται για επιτήρηση πεδίου μάχης, αναγνώριση και κατάδειξη στόχων καθώς και παραπλάνηση του συστήματος αεράμυνας με ηλεκτρονικά αντίμετρα και ενσωματωμένες πηγές ακτινοβολίας. Το βάθος διεϊσδυσης των μη επανδρωμένων οχημάτων κυμαίνεται από 50 έως 150 χλμ. Τα πλέον εξελιγμένα θα διεϊσδύουν και σε μεγαλύτερο βάθος.

Τα UAVs θα δρουν μόνα και ανεξάρτητα σε ύψη από 50 μ. μέχρι και πάνω από 3.000μ. κατά τις επιχειρήσεις επιτήρησης. Ενδεχομένως να χρησιμοποιούνται και ως κατευθυνόμενα όπλα οπότε τότε θα είναι οπλισμένα. Βέβαια δεν θα μπορούν να αντιδρούν εύκολα σε μεταβαλλόμενες καταστάσεις λόγω του ότι θα κατευθύνονται από απόσταση και θα έχουν υποηχητικές ταχύτητες.

Επιδίωξη των κατασκευαστών είναι τα μη επανδρωμένα οχήματα να είναι σχετικά μικρά, ώστε να μειώνεται η ανακλαστικότητα της επιφάνειας σε χαμηλά επίπεδα δυσχεραίνοντας έτσι τον εντοπισμό τους από τα ραντάρ. Πάντως όμως το ραντάρ του οπλικού συστήματος που θα δούμε ανιχνεύει ακόμη και μικρότερες επιφάνειες όπως τα βλήματα πυροβολικού.

Ηλεκτρονικός Πόλεμος

Ο Η/Π θα στοχεύει στην ελαχιστοποίηση της αποτελεσματικότητας των συστημάτων αεράμυνας και γι' αυτό το σκοπό χρησιμοποιεί :

- Δέκτες για ανίχνευση εκπεμπομένων συχνοτήτων (επικοινωνιών-ραντάρ) με σκοπό την στοχοποίησή τους.
- Συσκευές παραπλάνησης (ηλεκτρονικών αντιμέτρων – πηγών ακτινοβολίας κ.λ.π.).
- Παρεμβολές για παρενόχληση των επικοινωνιών των δυνάμεων αεράμυνας, σε όλο το φάσμα συχνοτήτων, καθώς και παρεμβολές για την εξουδετέρωση του συστήματος εγκαίρου προειδοποιήσεως και των ραντάρ των Α/Α όπλων.

Βλήματα Α-Ε, Ε-Ε

Στα βλήματα A-E υπάρχουν τρεις κατηγορίες :

- Τακτικά βλήματα (TASMS). Τα βλήματα αυτά έχουν μεγάλο βεληνεκές και ποικιλία τρόπων τεχνικής καθοδήγησης.
- Βλήματα που κατευθύνονται σε εκπεμπόμενη ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία.
- Κατευθυνόμενα βλήματα ακριβείας. Σ' αυτά περιλαμβάνονται τα αντιαρματικά και τα μέσης ακτίνας δράσης.

Τα ύψη πτήσεως των παραπάνω βλημάτων θα είναι πιθανόν χαμηλά και πολύ χαμηλά. Οι ταχύτητες από υποηχητικές μέχρι και πάνω από 2 MACH. Η επιφάνεια ανακλαστικότητας θα είναι πολύ μικρή (0,01 M2) και τα βεληνεκή θα αυξάνονται συνεχώς αλλά με επιδίωξη να μην είναι εις βάρος της ακρίβειας.

Στα βλήματα E-E υπάρχουν δύο κατηγορίες :

- Πύραυλοι (Cruise – Pershing).
- Βλήματα μικρής και μέσης ακτίνας.

Οι πύραυλοι έχουν ικανότητα δράσης σε πολύ μεγάλες αποστάσεις και μπορούν να χρησιμοποιηθούν για επιθέσεις κατά γνωστών θέσεων, με τη χρήση ενσωματωμένων αισθητήρων για επαύξηση της ακρίβειας. Οι ταχύτητές τους θα είναι υποηχητικές μέχρι και πάνω από 2 MACH. Μπορούν να χρησιμοποιούνται για επιθέσεις κατά γνωστών θέσεων, με τη χρήση ενσωματωμένων αισθητήρων. Έχουν τη δυνατότητα να εκτελούν ελιγμούς αποφυγής όταν παρουσιασθούν εκπομπές ραντάρ για την ανίχνευση και εντοπισμό τους και ακόμη όταν κινούνται σε χαμηλά ύψη για να αποφεύγουν τις εδαφικές εξάρσεις.

Τα βλήματα μικρής και μέσης ακτίνας δράσης χρησιμοποιούνται, στο πεδίο της μάχης, κυρίως για την εξουδετέρωση T/Θ οχημάτων. Με την εκτόξευσή τους τα βλήματα αυτά ανέρχονται σε υψηλά και μεσαία ύψη με υπερηχητικές ταχύτητες και κατά την τελική φάση θα κατέρχονται σε πολύ χαμηλά ύψη με ταχύτητες μέχρι 6 MACH. Κατά την τελική φάση της πτήσης τους είναι δυνατόν να εκτοξεύονται μικρότερα βλήματα για πολλαπλά αποτελέσματα.

Πυροβολικό Μάχης

Ας εξετάσουμε τώρα την απειλή που προέρχεται από το πυροβολικό μάχης ενός αντιπάλου. Η νέα τακτική δράσεως του πυροβολικού μάχης, όπως γνωρίζουν οι συνάδελφοι του πυροβολικού, θα συνίσταται στη δημιουργία αυτόνομων μονάδων πυρός, οι οποίες θα ενεργούν από κεκαλυμμένες θέσεις, εκτελώντας μια αποστολή βολής σε χρόνο μικρότερο του ενός λεπτού. Μετά το πέρας της αποστολής θα μετακινούνται σε θέση καλύψεως και πάλι. Με τον τρόπο αυτό θα μειώνεται η πιθανότητα εντοπισμού τους και η εξουδετέρωσή τους από βολές αντιπυροβολικού ή την αεροπορία των αντιπάλων.

Αν αυτό επιτευχθεί τότε αυξάνεται βέβαια η επιβιωσιμότητα των μονάδων πυροβολικού αλλά συγχρόνως όμως θα μειώνεται και ο αριθμός των ριπών επί των στόχων διότι ο χρόνος της βολής δεν θα ξεπερνά το ένα λεπτό. Αυτό θα πει ότι τα πυρά του πυροβολικού θα πρέπει να γίνουν περισσότερο αποτελεσματικά και εύστοχα προκειμένου να αντισταθμίσουν τη δυνατότητα βολής για απεριόριστο

χρόνο.

Πράγματι αυτό είναι δυνατό αν λάβουμε υπόψη τους πολλαπλασιαστές ισχύος που αναπτύσσει το σύγχρονο πυροβολικό. Μερικοί από αυτούς είναι :

Η χρησιμοποίηση UAVs μέσου και μεγάλου βεληνεκούς επ'ωφελεία του πυροβολικού μάχης σε συνδυασμό με συστήματα ραντάρ Α/Π, ομάδων ειδικών δυνάμεων για εντοπισμό στόχων, συστημάτων νυκτερινής παρατηρήσεως, αποστασιόμετρα laser, ηχητικά συστήματα εντοπισμού στόχων, ραντάρ εδάφους, συστημάτων τεχνικής και τακτικής διευθύνσεως των πυρών, μη επανδρωμένα οχήματα μάχης, σύγχρονα συστήματα μετεωρολογικών δεδομένων, χρησιμοποίηση αυτομάτων συστημάτων γεμίσεως που επιτρέπουν μεγαλύτερους ρυθμούς βολής και βελτιώσεις των έξυπνων πυρομαχικών που θα καταστρέφουν τους στόχους με μειωμένο όγκο πυρός.

Οι πολλαπλασιαστές ισχύος που προαναφέρθηκαν, πέραν της επαύξησης της αποτελεσματικότητας των πυρών, επεκτείνουν το όριο ενδιαφέροντος του πυροβολικού σε μεγαλύτερο βάθος στα μετόπισθεν του αντιπάλου περιορίζοντας τη δυνατότητα για συγκέντρωση δυνάμεων πεζικού ή αρμάτων των αντιπάλων πριν την έναρξη μιας επιχείρησης.

Παρατηρούμε λοιπόν μια τάση αλλαγής του δόγματος τακτικής και τεχνικής χρησιμοποίησης του πυροβολικού μάχης. Από τεχνικής πλευράς θα επιδιώκεται πλέον, η επιλεκτική καταστροφή στόχων υψηλής αξίας έναντι της εξουδετέρωσης αυτών με βολές περιοχής. Επομένως το σύγχρονο πυροβολικό θα προσβάλλει τους στόχους του με υψηλούς ρυθμούς βολής αλλά για λιγότερο χρόνο που θα επιφέρουν όμως τα ίδια αποτελέσματα έναντι των παρατεταμένων και με μεγαλύτερο όγκο βολών περιοχής.

Με βάση τις διαφαινόμενες απειλές από την αεροπορία και το πυροβολικό μάχης και σε συνδυασμό με τις τεχνολογικές εξελίξεις το οπλικό σύστημα που θα μπορούσε περισσότερο να καλύψει τις ανάγκες μας θα πρέπει να διαθέτει μεταξύ των άλλων τα παρακάτω τεχνοεπιχειρησιακά χαρακτηριστικά :

- Να εμπλέκει και καταστρέφει στόχους, με όλες τις συνθήκες καιρού και φωτός.
- Να δύναται να κάνει αυτόματα ανίχνευση, αναγνώριση, εκτίμηση απειλής, επιλογή και προσβολή του στόχου.
- Το σύστημα θα πρέπει να αντιμετωπίζει τις ακόλουθες απειλές ηλεκτρονικού πολέμου :

? Ηλεκτρομαγνητικές παρεμβολές.

? Βλήματα καθοδηγούμενα στο στόχο αυτόνομα από ενεργές πηγές του στόχου.

- Να έχει ικανότητα ανίχνευσης στόχων με μικρή ανακλαστική επιφάνεια.
- Να έχει δυνατότητα εμπλοκής του στόχου από κάθε κατεύθυνση (3600).
- Να έχει δυνατότητα αυτοάμυνας από πυραύλους, που κατευθύνονται σε εκπεμπόμενη ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία (ARM), κοινούς πυραύλους και βλήματα πυροβολικού.
- Το δραστικό βεληνεκές του βλήματος να είναι τουλάχιστον 8 χλμ. και να αναχαιτίζει στόχους που προσεγγίζουν σε χαμηλά ύψη από 50μ.
- Λόγω των μεγάλων ταχυτήτων των στόχων να έχουν δυνατότητα αντίδρασης τουλάχιστον εντός ολίγων 6 sec.\

- Να διαθέτει ικανότητα διαδοχικών προσβολών πολλαπλών στόχων.
- Να έχει δυνατότητα της εν κινήσει επιτήρησης και εγκλωβισμό στόχων.
- Να έχει τη δυνατότητα τέλος να καταστρέφει στόχους δυναμένους να εκτελέσουν ελιγμούς μέχρι 9G.

Αγαπητοί συνάδελφοι, τα προβλήματα της Α/Α προστασίας μας είναι γνωστά και αναζητούμε πάντα τις καλύτερες λύσεις εκμεταλλευόμενοι τις τεχνολογικές εξελίξεις επί του θέματος. Σήμερα, σε συνεργασία με την RAYTHEON σας παρουσιάζουμε μια άλλη πτυχή της χρήσης των Α/Α συστημάτων. Μέχρι τώρα μιλάγαμε για Α/Α, Αντιπυραυλική, Α/Τ κ.λ.π. προστασίες. Τώρα είναι καιρός, όλα τα όπλα του Σ.Ξ. που διαθέτουν χώρους συγκεντρώσεως μονάδων, χώρους Δ.Μ., χώρους αναπτύξεως ή άλλους προς προστασία χώρους να αρχίσουμε να διαπραγματευόμαστε την αντιβληματική προστασία έναντι των πυρών πυροβολικού.

Ομιλητής : Αντιπτέραρχος ε.α. Ε. ΣΚΛΗΡΗΣ

«Μία Άποψη για την Πολεμική Αεροπορία»

1. Να γίνουν προσωπικές επισημάνσεις, μέσα από τη λογική SWOT analysis, (Strengths, Weaknesses, Opportunities and Treats) στο μέτρο που ο αδιαβάθμητος χώρος το επιτρέπει επί θεμάτων δομής-εξοπλισμών της Πολεμικής Αεροπορίας, με σκοπό την ανάπτυξη αεροπορικής ισχύος ικανής να συμβάλλει περαιτέρω στην “ ΑΞΙΟΠΙΣΤΗ ΑΠΟΤΡΟΠΗ” και σε περίπτωση που η ΑΠΟΤΡΟΠΗ αποτύχει, να διεξάγει επιχειρήσεις αεροπορικής υπεροχής, αεράμυνας αεροπορικής προστασίας και υποστήριξη επιχειρήσεων των άλλων Κλάδων των ΕΔ ώστε συνολικά να συμβάλλει στην προστασία των Εθνικών συμφερόντων.

2. ΒΑΣΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΧΕΣ

- α. Βασικός στόχος είναι η εξασφάλιση αξιόπιστης αποτροπής.
- β. Η Αεροπορική Υπεροχή αποτελεί βασική προϋπόθεση για την επιτυχή έκβαση των επιχειρήσεων και των τριών Κλάδων των ΕΔ.
- γ. Η Πολεμική Αεροπορία θα πρέπει να μπορεί να επιχειρεί αποτελεσματικά με οποιεσδήποτε συνθήκες καιρού και φωτός.
- δ. Οι επικοινωνίες και το σύστημα διοίκησης και ελέγχου των Αεροπορικών Επιχειρήσεων σε συνδυασμό με το σύστημα συλλογής - επεξεργασίας - ανάλυσης - καταχώρισης και εκμετάλλευσης των πληροφοριών θα διαδραματίσουν τον πιο αποφασιστικό παράγοντα στην εξέλιξη των επιχειρήσεων.
- ε. Τα κατευθυνόμενα όπλα - πυρομαχικά σύγχρονης τεχνολογίας με Stand Off δυνατότητες και τα σύγχρονα συστήματα αυτοπροστασίας είναι

“ πολλαπλασιαστές δύναμης” , διότι αυξάνουν την αποτελεσματικότητα και επιβιωσιμότητα των μαχητικών αφών.

3. ΔΕΔΟΜΕΝΑ

Αν και η Ελλάδα συμμετέχει ενεργά σε όλα τα θεσμικά όργανα συλλογικής ασφάλειας στην Ευρώπη (πλήρες μέλος του ΟΗΕ, ΟΑΣΑ, ΝΑΤΟ, και ΔΕΕ) και παρά το αναμενόμενο κλίμα διεθνούς ύφεσης με την πολιτικοστρατιωτική κατάσταση που επικρατεί στην περιοχή μας αντιμετωπίζει απειλή όπως παρακάτω.

α. Η Τουρκία εξακολουθεί να αποτελεί την κύρια και ορατή στρατιωτική απειλή της χώρας μας. Έχει υιοθετήσει πολιτική εντάσεων και απειλής χρήσης βίας επιδιώκοντας τη συντήρηση της αμφισβήτησης και τη συστηματική υπονόμηση των κυριαρχικών μας δικαιωμάτων.

β. Επιδιώκει, τη διεθνή αναβάθμισή της ως περιφερειακής δύναμης καθώς και τη συρρίκνωση του Ελληνισμού.

γ. Εφαρμόζει πολιτική πρόκλησης «ελεγχόμενων» κρίσεων και συγκρούσεων χαμηλής έντασης, αποσκοπώντας στην επιβολή τετελεσμένων γεγονότων, χρησιμοποιώντας ως μέθοδο την απειλή χρήσης βίας και την ίδια τη χρήση βίας.

δ. Η συνεχιζόμενη κατοχή από τα Τουρκικά στρατεύματα του 37% της Κυπριακής Δημοκρατίας αποτελεί συγκεκριμένο κίνδυνο για την ασφάλεια και ειρήνη στην περιοχή.

ε. Το σημερινό πλέγμα συμμαχιών και διεθνών οργανισμών (ΟΗΕ, ΝΑΤΟ, ΔΕΕ, ΟΑΣΕ), που ανήκει η χώρα μας θα συνεισφέρει ουσιαστικά μόνο σε περίπτωση γενικευμένου πολέμου σχετικά μεγάλης διάρκειας.

Για την προώθηση των παραπάνω στόχων η Τουρκία κινείται δραστήρια στον διπλωματικό τομέα και υλοποιεί ένα τεράστιο εξοπλιστικό πρόγραμμα για ενίσχυση της επιχειρησιακής ικανότητας της Τουρκικής Αεροπορίας και επιδιώκει να επηρεάσει με τη στρατιωτική ισχύ, τις σχέσεις της με τα άλλα κράτη στον ευρύτερο γειτονικό περίγυρο.

Οι επιλογές αυτές της Τουρκίας έγιναν εφικτές διότι σχεδιάστηκαν από το πανίσχυρο στρατιωτικό - διπλωματικό κατεστημένο και με την ανάλογη ψυχολογική προετοιμασία του λαού για το όραμα της “ Μεγάλης Τουρκίας” στα πρότυπα επιρροής της πρώην Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Η σημασία της Αεροπορικής Ισχύος και της δυνατότητας απόκτησης Αεροπορικής Υπεροχής στην τελική έκβαση των πολεμικών επιχειρήσεων έχει αποδειχθεί σε όλες της πολεμικές συγκρούσεις που έγιναν από τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο μέχρι σήμερα. Η βασική αρχή παραμένει “ Όποιος ελέγχει τον αέρα, ελέγχει και την επιφάνεια” .

4. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Από την ανάλυση της Τουρκικής Αεροπορικής Απειλής διαπιστώνονται τα παρακάτω:

α. Η Τουρκική Ηγεσία αυξάνει σταθερά και συνεχώς την μαχητική ισχύ των Ενόπλων Δυνάμεών της, με κύρια προσπάθεια στην Αεροπορία της.

β. Ιδιαίτερη έμφαση δίδει η Τ.Α. στην ικανότητα εκτέλεσης επιθετικών αποστολών με όλες τις συνθήκες καιρού και φωτός με ταυτόχρονη ικανότητα παραμονής στον αέρα με εναέριο ανεφοδιασμό των Α/Φ της, στην σύγχρονα κατευθυνόμενων βλημάτων Α-Α και Α-Ε, στον εκσυγχρονισμό του ΣΑΕ με την προσθήκη και αφών Εγκαίρου Προειδοποίησης, στην ενίσχυση της Α/Α άμυνας με βλήματα μέσου – μεγάλου βεληνεκούς, στην αύξηση δυνατοτήτων καταστολής αεράμυνας, στη βελτίωση της μεταφορικής ικανότητας και στην απόκτηση δυνατοτήτων Έρευνας και Διάσωσης Μάχης.

γ. Η Τουρκική Αεροπορική Ισχύς αποτελεί το κέντρο βάρους της Μαχητικής Ισχύος και θα αποτελέσει την αιχμή του δόρατος της Τουρκίας για τις επιδιώξεις της σε πολιτικό, γεωστρατηγικό και οικονομικό επίπεδο.

δ. Την Αεροπορική Απειλή συνιστούν:

(1) Τα μαχητικά Α/Φ F-16, F-4 τα επιθετικά Ε/Π που είναι κατάλληλα για επιθετικές επιχειρήσεις αεροπορικής υποστήριξης των χερσαίων επιχειρήσεων, και για ανορθόδοξες επιχειρήσεις.

(2) Ο μεγάλος αριθμός Ε/Π BLACK HAWK, με τα οποία μπορεί να επιχειρήσει αιφνιδιαστικές αεροκίνητες ενέργειες.

(3) Ο μεγάλος επίσης αριθμός των Στρατιωτικών Μεταφορικών Αφών με τα οποία μπορεί να μεταφέρει αλεξιπτωτιστές για να εκτελέσει συνδυασμένες αεραποβατικές και αεροκίνητες επιχειρήσεις.

ε. Την Τουρκική Αεροπορική Απειλή υποστηρίζουν ως “ πολλαπλασιαστές” της μαχητικής της ισχύος, τα παρακάτω μέσα :

(1) Τα Α/Φ - Υψηλής Επιχειρησιακής Αξίας - Εναέριο Ανεφοδιασμό KC-135.

(2) Τα UAV's (Σ.Ξ-Τ.Α)., με τις δυνατότητες που διαθέτουν σε συνδυασμό με την ικανότητα μεταφοράς μιας ποικιλίας συσκευών Comint – Elint.

(3) Ο εξοπλισμός των μαχητικών της Α/Φ και του Συστήματος Διοίκησης και Ελέγχου της Τ.Α., με ασυρμάτους με αντιπαρεμβολικές δυνατότητες.

(4) Η ισχυρή αντιαεροπορική άμυνα σημείου σε συνδυασμό με τα διατιθέμενα πυρομαχικά της.

(5) Το σύστημα Διοίκησης και Ελέγχου των Αεροπορικών Επιχειρήσεων, λόγω του εκσυγχρονισμού των κυριότερων σταθμών RADAR της και στην εξασφάλιση αξιόπιστων, βιώσιμων επικοινωνιών εδάφους - εδάφους και αέρος - εδάφους.

(6) Ο περιορισμός της πολυτυπίας στα μαχητικά Α/Φ που διαθέτει.

(7) Τέλος σε διακλαδικό επίπεδο, το ενιαίο σύστημα τηλεπικοινωνιών που αποτελείται από δορυφορικές επικοινωνίες και ενσύρματα δίκτυα Fiber Optics.

Από την ανάλυση-αξιολόγηση της Αεροπορικής Απειλής οι απαιτήσεις για την ΠΑ:

α. Πολυτυπία των μαχητικών Α/Φ.

β. Κατευθυνόμενα όπλα αέρος-εδάφους με GPS/INS και Stand Off δυνατότητες

γ. Δυνατότητες για Νυχτερινές Επιχειρήσεις και Επιχειρήσεις Παντός Καιρού.

δ. Ολοκληρωμένο και ενοποιημένο σύστημα Διοίκησης-Ελέγχου των Αεροπορικών επιχειρήσεων.

ε. Αφη ανεφοδιασμού στον αέρα

5. ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Κρίνεται ότι θα πρέπει να γίνουν τα παρακάτω:

- α. Αναβάθμιση αποθέματος όπλων Αέρος – Αέρος.
- β. Αναβάθμιση αποθέματος όπλων Αέρος – Εδάφους και ιδιαίτερα των Γ.Χ. βομβών με GPS/INS.
- γ. Ενσωμάτωση δυνατότητας GPS/INS στα Anti Radiation βλήματα και απόκτηση νέων με δυνατότητα Destruction Of Enemy Air Defenses (DEAD).
- δ. Αναπροσαρμογή του Συστήματος Διοίκησης και Ελέγχου των Αεροπορικών Επιχειρήσεων (ΣΔΕΠ).
- ε. Απόκτηση UAV' s Τακτικής Αναγνώρισης, ESM, ECM για υποστήριξη επιχειρήσεων C2W - SEAD με LETHAL και NON-LETHAL μέσα.
- στ. Διασύνδεση των διακλαδικών A/A μέσων, στο σύστημα Διοίκησης και Ελέγχου της Π.Α.
- ζ. Ανάπτυξη δυνατοτήτων “ Anti-Radar Protection” .
- η. Επιλογή εξοπλιστικών προγραμμάτων που:
 - (1) Πολλαπλασιάζουν την αποτελεσματικότητα των δυνάμεών και μειώνουν την τρωτότητά.
 - (2) Μειώνουν τις ανάγκες σε προσωπικό με συνέπεια την μείωση του λειτουργικού τους κόστους.

ΑΛΒΑΝΟΙ, ΑΛΒΑΝΙΑ & ΕΛΛΗΝΟ-ΑΛΒΑΝΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Του Θ. Μπατρακούλη
Δικηγόρου - Μέλους ΣΕΠ ΕΑΠ

Τα παρεπόμενα του ποδοσφαιρικού αγώνα Αλβανίας-Ελλάδας έφεραν στο προσκήνιο ζητήματα σχετικά με τις Ελληνο-αλβανικές σχέσεις, τους μετανάστες από την Αλβανία στη χώρα μας, αλλά και την ελληνική μειονότητα της γειτονικής χώρας. Τα όσα έγιναν στο γήπεδο, αυτά που ακολούθησαν δεν αποτελούν, σε καμμία περίπτωση, άλλοθι για τις ομαδικές επιθέσεις των δικών μας εναντίον των Αλβανών που είτε πανηγύριζαν, είτε παρακολούθουσαν τα συμβαίνοντα, όπως κάθε βράδυ - μιλώντας για την πλατεία Ομονοίας. Γράφηκαν αρκετά για το αν οι Έλληνες θέλουν ή όχι Αλβανούς στη χώρα μας, για το πώς πρωτοήρθαν όταν άνοιξαν τα σύνορα, για το ότι τους θέλαμε για τις χοντρές δουλειές (κυρίως στην ύπαιθρο, όπου δεν ήθελαν να δουλεύουν πιά αρκετοί Έλληνες), για το ότι όταν τέλειωναν τη δουλειά φώναζε ο εργοδότης τον αστυνομικό και τον έστελνε (απλήρωτο και οργισμένο) εκεί απ' όπου ήρθε, για μια φάμπρικα που ήταν για αρκετό καιρό πολύ διαδεδομένη και επικερδής πανελλαδικά. Τα ζητήματα αυτά απασχολούν τα τελευταία χρόνια τα ΜΜΕ, ερευνητές, αρμόδια Πολιτειακά όργανα. Ωστόσο, και εδώ παρατηρείται έλλειμμα τεκμηριωμένου επιστημονικού και πολιτικού διαλόγου καθώς και έλλειψη πρόβλεψης και σχεδιασμού, δηλαδή απουσία πολιτικής.

Βρέθηκα στα Τίρανα (29.08-03.09.2004), συμμετέχοντας στο 9ο Συνέδριο της Διεθνούς Ένωσης Σπουδών Νοτιοανατολικής Ευρώπης. Τα Συνέδρια αυτά διεξάγονται κάθε πενταετία σε μια από τις χώρες της περιοχής με συμμετοχή πλειάδας ερευνητών που πραγματοποιούν ανακοινώσεις και συνδιαλέγονται σε ζητήματα που αφορούν την ιστορία και τις εξελίξεις στην εν λόγω περιοχή. Στο πλαίσιο του 9ου Συνεδρίου πραγματοποιήθηκαν πολλές ανακοινώσεις και έγιναν επιστημονικές προσεγγίσεις του παρελθόντος καθώς και των σύγχρονων προβλημάτων. Ανάμεσα στα θέματα που θίχτηκαν στο Συνέδριο των Τιράνων ήταν και οι σχέσεις σημερινών Αλβανών και Ιλλυριών, η μεσαιωνική και νεότερη ιστορία της Ηπείρου, οι Τσάμηδες, οι σχέσεις μεταξύ Ελλήνων και Αλβανών. Ορισμένοι Αλβανοί επιχείρησαν μάλιστα με επιστημονικοφανή επιχειρήματα να δείξουν ότι ' ' η Ηπειρος είναι περιοχή με αλβανικό εθνικό χαρακτήρα' '. Αυτός ήταν ο τίτλος της ανακοίνωσης του γνωστού, μετριοπαθούς σε δημοσιευμένα κείμενά του μελετητή της Βενετοκρατίας Λουάν Μαλτέζι, ο οποίος, αμέσως μετά την επίμαχη συνεδρία, παραχώρησε συνέντευξη σε αλβανική εφημερίδα, με υπότιτλο και κεντρικό επιχείρημά του ' ' Οι Έλληνες δεν γνωρίζουν επαρκώς τα βενετικά αρχεία' '. Ωστόσο, την παράσταση έκλεψε ο Σερίφ Ντέλβινα, συγγραφέας ιστορικών βιβλίων που διδάσκει σε σχολεία Μέσης Εκπαίδευσης. Βιβλίο του (με λιβελογραφικές εναντίον του Ελληνισμού αναφορές) κυκλοφορεί και στην αγγλική γλώσσα, με τίτλο ' ' Epirus, Lower Albania' ' (Ηπειρος, η κάτω Αλβανία), που έχει εκδοθεί στα Τίρανα, το 2003, με . Το βιβλίο αυτό προσέφερε μάλιστα, σε Ελληνίδα σύνεδρο, που χαρακτήρισε σχετικές τοποθετήσεις Αλβανών συμμετεχόντων ' ' εθνογενετική ιστοριογραφία του 19ου

αιώνα' . Εκτεταμένες αναφορές στην εν λόγω συνεδρία έκαναν αρκετά αλβανικά ΜΜΕ. Τι σημασιοδοτούν οι τοποθετήσεις αυτές; Ίσως προοιωνίζεται μια νέα φάση του λεγόμενου ' ' αλβανικού ζητήματος' ' που συνδέεται με τις επιλογές της αλβανικής ελίτ και μάλιστα των κυβερνώντων και του Φάτος Νάνο. Η κατάρρευση του ' ' υπαρκτού σοσιαλισμού' ' στην Ανατολική Ευρώπη δεν επέφερε στην Αλβανία αναχώρηση ξένων στρατευμάτων, ούτε άνθηση μιάς ' ' κοινωνίας των πολιτών' ' . Η οργανωμένη σύμφωνα με ένα σύστημα πατριών (φάρες) κοινωνία δεν είχε μπορέσει να αντισταθεί στο χοτζικό σύστημα. Την κοινωνική βάση του ' ' κομμουνισμού' ' στην Αλβανία αποτέλεσαν οι ακτήμονες αγρότες του Νότου και οι καταρτισμένοι σε Δυτικοευρωπαϊκές χώρες διανοούμενοι στις πόλεις. Οι κύριοι των αγροκτημάτων ήταν Μουσουλμάνοι, ενώ οι καλλιεργητές ήταν Ορθόδοξοι Χριστιανοί. Η ιταλική κατοχή και ο Β΄ Πόλεμος επέτρεψε στους κομμουνιστές του Εμβέρ Χότζα - που ηγεμόνευαν στο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο - να καταλάβουν την εξουσία. Την διατήρησαν χάρις στο γεωπολιτικό περιβάλλον. Η Γιουγκοσλαβία του Τίτο και τα ελληνικά βουνά της Ηπείρου κράτησαν την Αλβανία σε μια απομόνωση από τον ' ' ελεύθερο κόσμο' ' . Στην Αλβανία δημιουργήθηκε ένα καθεστώς ' ' εξωτικού' ' ' ' αυτάρκους' ' ' ' εθνο-κομμουνισμού' ' , με καταστολή των αντιφρονούντων και με συστηματική πολιτική αφομοίωσης των μειονοτικών ομάδων.

Το ' ' Σοσιαλιστικό Κόμμα Αλβανίας' ' [(ΣΚΑ), μετασχηματισμός του άλλοτε μοναδικού κόμματος, του ' ' Κόμματος Εργασίας Αλβανίας' '] είχε νικήσει στις βουλευτικές εκλογές της 31 Μαρτίου/7 Απριλίου 1991. Αλλά βγήκε εκτός κυβερνητικής εξουσίας μετά την νίκη στις νέες εκλογές της 22/29 Μαρτίου 1992 του ' ' Δημοκρατικού Κόμματος Αλβανίας' ' (ΔΚΑ), του πρώτου μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο νόμιμου κόμματος της αντιπολίτευσης στην Αλβανία, με ηγέτη τον Σάλι Μπερίσα (προσωπικός γιατρός του Εμβέρ Χότζα). Ο ' ' ρεαλιστής κομμουνιστής' ' Ραμίζ Αλία υποχρεώθηκε να παραιτηθεί από το αξίωμα του αρχηγού του κράτους υπέρ του ηγέτη του τελευταίου, παρασύροντας στην πτώση του το ΣΚΑ. Επιχειρώντας τη μετάβαση στην οικονομία της αγοράς, η χώρα βρέθηκε με το μισό σχεδόν πληθυσμό της άνεργο - η διανομή των γαιών στους αγρότες περιόρισε κάπως το φαινόμενο -, με απαρχαιωμένη βιομηχανία, άχρηστο μεγάλο μέρος της αγροτικής και μεταλλευτικής παραγωγής, τεράστιο χρέος και εξαρτώμενη υπερβολικά από μια διεθνή βοήθεια. Χρειαζόταν εξ ολοκλήρου ανοικοδόμηση. Παρά την αναχαίτιση του πληθωρισμού - 10% στο τέλος του 1996 -, η Αλβανία εξακολουθούσε να είναι η φτωχότερη χώρα της ηπείρου. Ο μέσος μηνιαίος μισθός ήταν περίπου 75 δολ. ΗΠΑ και το 1/4 των κατοίκων ζούσε κάτω από το κατώφλι της φτώχειας. Η σπουδαία οικονομική συνεισφορά της Ιταλίας μπορούσε να εξηγηθεί τόσο από την ανησυχία των αρχών της να δούν να συρρέουν στις ακτές της νέοι Αλβανοί μετανάστες, όσο και από τις γνωστές από την μουσσολινική φασιστική περίοδο γεωπολιτικές βλέψεις της Ιταλίας που φαίνονταν ότι αναβίωναν στο συγκεκριμένο των μετά το 1989-1991 μεταβολών. Πολλοί Αλβανοί υπερηφανεύονται λέγοντας ότι είναι απόγονοι των Ιλλυριών, μιάς φυλής που κατοικούσε σε περιοχές του ΒΔ. μέρους της Χερσονήσου του Αίμου.

Το 1994 είχε πληθυσμό 3.374.000 κατοίκων - περίπου 165 έως 325 χιλιάδες δήλωναν ελληνικής εθνικότητας. Ως προς το θρήσκευμα ήταν Μουσουλμάνοι 70%, χριστιανοί ορθόδοξοι 20%, ρωμαιοκαθολικοί 10%. Οι κάτοικοι είναι στην πλειονότητά τους ηλικίας κάτω των 35 ετών (είναι η χώρα με τον μεγαλύτερο δείκτη γεννητικότητας στην Ευρώπη). Αλλά, εξαθλιωμένοι και άνεργοι, έπαιρναν τα μονοπάτια της μετανάστευσης, κυρίως προς την Ελλάδα, αλλά επίσης προς την Ιταλία (τις δύο πλησιέστερες χώρες), την Ελβετία, τη Γαλλία, τη Γερμανία, την Τουρκία κλπ. Μετά το 1991, η Ουάσιγκτον χορήγησε στην Αλβανία σημαντική βοήθεια και την υποστήριξε στους Διεθνείς οικονομικούς οργανισμούς. Η Ε.Ε. προσέφερε στη χώρα όχι αμελητέα βοήθεια. Ήταν από τις πρώτες χώρες της “ άλλης Ευρώπης” που προσχώρησε στον “ Συνεταιρισμό για την Ειρήνη” - ιδρύθηκε με πρωτοβουλία του ΝΑΤΟ. Πόσο ανιδιοτελείς είναι οι φροντίδες των Δυτικών κυβερνήσεων για την ανόρθωση της Αλβανίας και για την σύσφιξη των σχέσεων της με άλλα κράτη των Βαλκανίων;

Στις αρχές της δεκαετίας του 1990 άρχισε να γίνεται λόγος για το ‘ ‘ αλβανικό ζήτημα’ ’ . Υποστηρίζεται ότι αυτό «λύθηκε με κακό τρόπο πριν από τον πόλεμο και έμεινε παγωμένο κατά την διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου από την απομόνωση..». Το ‘ ‘ αλβανικό ζήτημα’ ’ αποτελεί στις μέρες μας την ‘ ‘ Αχίλλειο πτέρνα’ ’ της Ν/Α Ευρώπης ή μάλλον ένα μοχλό στην επιχειρούμενη εφαρμογή της ‘ ‘ νέας τάξης στα Βαλκάνια’ ’ . Το καθεστώς του Κοσόβου-Μετόχιγε συνιστά πολύ σοβαρό γεωπολιτικό ζήτημα. Ενθαρρυμμένες από την υποστήριξη που παρέσχε αρχικά η Ουάσιγκτον στο καθεστώς Μπερίσα και επωφελούμενες από την διάλυση της Ομοσπονδιακής Γιουγκοσλαβίας και την κατασταλτική πολιτική του Μιλόσεβιτς, στην επαρχία αυτή αναπτύχθηκαν οι αλυτρωτικές/εθνικιστικές δυνάμεις. Σημαντικό μέρος τους θέτει ως κύριο στόχο την ένωση σε ένα κράτος των Αλβανών του Κοσόβου και της FYROM, ενώ αναπτύσσεται προπαγάνδα και για την ‘ ‘ Τσαμουριά’ ’ . Το Κοσσυφοπέδιο προσφέρει στις εξωβαλκανικές Δυνάμεις και στην Τουρκία ευκαιρίες ανάμιξης στις υποθέσεις της περιοχής. Από τις σπουδαίες συνέπειες αυτής της κατάστασης ήταν η διαίωση του πολιτικού καταταμαχισμού των Βαλκανίων. Εξάλλου, από τις αρχές της δεκαετίας του 1990, ορισμένες δηλώσεις και πράξεις των Τούρκων ιθυνόντων έδειχναν τον στόχο της Αγκυρας: να αποκτήσει μία ζώνη επιρροής στη Ν/Α Ευρώπη, βασιζόμενη στο μουσουλμανικό ή/και τουρκόφωνο στοιχείο, του οποίου εκτιμούσε ότι μπορούσε να αναλάβει το ρόλο του προστάτη αν δημιουργούνταν πρόσφορες συνθήκες. Το 1998 υπογράφηκε συμφωνία ανάμεσα στην Τουρκία και την Αλβανία για την παροχή οικονομικής και υλικής υποστήριξης αναφορικά με την προσπάθεια αναδιοργάνωσης του αλβανικού ναυτικού.

Το πάζλ των εθνοτικών-θρησκευτικών ομάδων και οι συνακόλουθες εδαφικές διεκδικήσεις και συγκρούσεις προσέφεραν στο ΝΑΤΟ την ευκαιρία να παρουσιαστεί ως παράγοντας προστασίας για τους Αλβανούς του Κοσόβου, την Αλβανία, αλλά και για ολόκληρη την Ν/Α Ευρώπης. Η Αλβανία, πρώτη από τα κράτη της Ανατολικής Ευρώπης, ζήτησε να γίνει μέλος του ΝΑΤΟ. Η άρνηση της Συμμαχίας στο αίτημα βασίστηκε τότε σε τρία επιχειρήματα. α) Η ενσωμάτωση

των αλβανικών Ενόπλων Δυνάμεων στην διοίκηση της Συμμαχίας απαιτούσε αναδιάρθρωση και εκσυγχρονισμό τους, δαπανηρά αλλά και δύσκολα για ένα κράτος που επιχειρούσε τον εκδημοκρατισμό του υπό συνθήκες σκληρής λιτότητας. β) Η Συμμαχία δεν ήταν τόσο πρόθυμη να δεχτεί ένταξη νέων μελών, που θα μπορούσαν να προκαλέσουν παράλυση σε καιρό κρίσης. Σε σχετικούς συλλογισμούς Αλβανών αναλυτών γινόταν επίκληση των προβλημάτων ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία. γ) Η ταχεία ενσωμάτωση των κρατών της Ανατολικής Ευρώπης μπορούσε να οδηγήσει σε περικύκλωση της Ρωσίας και να προκαλέσει άνοδο των εθνικιστικών αισθημάτων στη Μόσχα. Με τον υπολογισμό ότι οι Αλβανοί ανέρχονται σε 7 εκατομμύρια, ζώντας στο έδαφος πέντε κρατών (κάτοικοι της Αλβανίας, 2 εκατομμύρια στο Κόσοβο και άλλοι 2 εκατομμύρια στην πΓΔΜ, στο Μαυροβούνιο και ...στην Ελλάδα, οι ιθύνοντες στα Τίρανα έδειχναν από τότε να πιστεύουν ότι «μπορούσαν να προσφέρουν στο ΝΑΤΟ μια σημαντική δύναμη στα Βαλκάνια».

Η απερίσκεπτη πολιτική της λαθρομεταναστεύσεως των κυβερνήσεων της δεκαετίας του 1990 είχε και θα έχει σοβαρές συνέπειες για την ελληνική κοινωνία. Διαμορφώθηκαν συμπεριφορές που αλλοιώνουν τον κοινωνικό ιστό, ενώ τα χαρακτηριστικά ευνομούμενης πολιτείας υποχωρούσαν υπέρ εκείνων μιάς αναρχούμενης πολιτείας. Εμφανίζονταν γνωρίσματα των πρώτων βιομηχανικών πόλεων, όπου απουσίαζαν κοινωνικοί κανόνες ελέγχου στις μεταξύ των ατόμων σχέσεις. Η Ελλάδα χρειάζεται μια άλλη μεταναστευτική πολιτική, όπως απαιτείται μια άλλη πολιτική ανάπτυξης όλης της περιοχής της Νοτιοανατολικής Ευρώπης. Στην πολιτική της λαθρομεταναστεύσεως που ακολουθήθηκε μπορούν να ανιχνευτούν και σκοπιμότητες που ανάγονται στην εξωτερική πολιτική. Η αδυναμία των ελληνικών κυβερνήσεων να λύσουν το βορειοηπειρωτικό ζήτημα τις αδρανοποίησε όταν το θέμα αυτό έπρεπε να τεθεί στο διαπραγματευτικό τραπέζι της Διάσκεψης Ειρήνης των Παρισίων και να λυθεί μετά το Γερμανικό πρόβλημα. Οι από το 1989 και μετά κυβερνήσεις της Αθήνας άσκησαν την πιο ανώδυνη γι' αυτές, την πιο οδυνηρή ωστόσο για τους Βορειοηπειρώτες και την Ελλάδα λύση: Ταύτισαν τους Βορειοηπειρώτες με τους Αλβανούς και τους οδήγησαν στα μονοπάτια της λαθρομεταναστεύσεως, ώστε να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους χωρίς δυνατότητες επιστροφής, όπως γινόταν προπολεμικά. Μήπως με τη φυγή των Βορειοηπειρωτών κατορθώθηκε να κλείσει το Βορειοηπειρωτικό;

CONCLUSIONS OF THE EUROPEAN COUNCIL ON TURKEY SINCE LUXEMBOURG (DECEMBER 1997)

1. The Luxembourg European Council of December 1997 "confirmed Turkey's eligibility for accession to the European Union. Turkey will be judged on the basis of the same criteria as the other applicant States. While the political and economic conditions allowing accession negotiations to be envisaged are not satisfied, the European Council considers that it is nevertheless important for a strategy to be drawn up to prepare Turkey for accession by bringing it closer to the European Union in every field".

2. The Vienna European Council of December 1998 "underlined the great importance it attaches to the further development of relations between the EU and Turkey taking forward the European Strategy to prepare Turkey for membership. In this context it recognises the central role of the further implementation of the European Strategy in line with its conclusions in Luxembourg and Cardiff".

3. The Helsinki European Council of December 1999 stated that "Turkey, like other candidates, will benefit from a pre-accession strategy to stimulate and support its reforms. This will include enhanced political dialogue, with emphasis on progressing towards fulfilling the political criteria for accession with particular reference to human rights, as well as the issues referred to in paragraphs 4 and 9(a). Turkey will also have the opportunity to participate in Community programmes and agencies and in meetings between candidate States and the Union in the context of the accession process.

4. The initiatives of Turkey as a candidate country to meet accession criteria were noted at the Feira European Council in June 2000. The European Council went on to say that it looked forward to concrete progress, in particular on human rights, the rule of law and the judiciary.

5. The Nice European Council in December 2000 welcomed "the progress made in implementing the pre-accession strategy for Turkey" and stressed the importance of the Accession Partnership.

6. The Goteborg European Council of 15 and 16 June 2001 concluded that: "The decisions in Helsinki have brought Turkey closer to the EU and opened up new prospects for her European aspirations. Good progress has been made in implementing the pre-accession strategy for Turkey, including an enhanced political dialogue."

7. The Laeken European Council of 14 and 15 December 2001 declared that "Turkey has made progress towards complying with the political criteria

established for accession, in particular through the recent amendment of its constitution. This has brought forward the prospect of the opening of accession negotiations with Turkey. Turkey is encouraged to continue its progress towards complying with both economic and political criteria, notably with regard to human rights. The pre-accession strategy for Turkey should mark a new stage in analysing its preparedness for alignment on the acquis."

8. The Seville European Council of 21 and 22 June 2002 welcomes the reforms recently adopted in Turkey. It encourages and fully supports the efforts made by Turkey to fulfil the priorities defined in its Accession Partnership. The implementation of the required political and economic reforms will bring forward Turkey's prospects of accession in accordance with the same principles and criteria as are applied to the other candidate countries. New decisions could be taken in Copenhagen on the next stage of Turkey's candidature in the light of developments in the situation between the Seville and Copenhagen European Councils, on the basis of the regular report to be submitted by the Commission in October 2002 and in accordance with the Helsinki and Laeken conclusions.

9. The Brussels European Council of 24 and 25 October 2002 welcomes the important steps taken by Turkey towards meeting the Copenhagen political criteria and the fact that Turkey has moved forward on the economic criteria and alignment with the acquis, as registered in the Commission's Regular Report. This has brought forward the opening of accession negotiations with Turkey. The Union encourages Turkey to pursue its reform process and to take further concrete steps in the direction of implementation, which will advance Turkey's accession in accordance with the same principles and criteria as are applied to the other candidate States. The Council is invited to prepare in time for the Copenhagen European Council the elements for deciding on the next stage of Turkey's candidature, on the basis of the Commission's Strategy Paper and in accordance with the conclusions of the European Council in Helsinki, Laeken and Seville.

10. The Copenhagen European Council of 12 and 13 December 2002, recalls its decision in 1999 in Helsinki that Turkey is a candidate state destined to join the Union on the basis of the same criteria as applied to the other candidate states. It strongly welcomes the important steps taken by Turkey towards meeting the Copenhagen criteria, in particular through the recent legislative packages and the subsequent implementation measures which cover a large number of key priorities specified in the Accession Partnership. The Union acknowledges the determination of the new Turkish government to take further steps on the path of reform and urges in particular the government to address swiftly all remaining shortcomings in the field of the political criteria, not only with regard to legislation but also in particular with regard to implementation. The Union recalls that, according to the political criteria decided in Copenhagen in 1993, membership requires that a candidate country has achieved stability of institutions guaranteeing democracy,

the rule of law, human rights and respect for and protection of minorities. The Union encourages Turkey to pursue energetically its reform process. If the European Council in December 2004, on the basis of a report and a recommendation from the Commission, decides that Turkey fulfils the Copenhagen political criteria, the European Union will open accession negotiations with Turkey without delay. In order to assist Turkey towards EU membership, the accession strategy for Turkey shall be strengthened. The Commission is invited to submit a proposal for a revised Accession Partnership and to intensify the process of legislative scrutiny. In parallel, the EC-Turkey Customs Union should be extended and deepened. The Union will significantly increase its pre-accession financial assistance for Turkey. This assistance will from 2004 be financed under the budget heading "pre-accession expenditure".

11. The Thessaloniki European Council of 19 and 20 June 2003, welcomes the commitment of the Turkish government to carry forward the reform process, in particular the remaining legislative work by the end of 2003, and supports its on-going efforts to fulfil the Copenhagen political criteria for opening accession negotiations with the Union. Taking into account progress achieved, significant further efforts to this end are still required. With a view to helping Turkey achieve this objective, the Council adopted recently a revised Accession Partnership, which sets out the priorities that Turkey should pursue, supported by substantially increased pre-accession financial assistance. In accordance with the Helsinki conclusions fulfilment of these priorities will assist Turkey towards EU membership. The Accession Partnership constitutes the cornerstone of EU-Turkey relations, in particular in view of the decision to be taken by the European Council of December 2004.

12. The Brussels European Council of 12 December 2003, welcomes the considerable and determined efforts by the Turkish government to accelerate the pace of reforms, many of which are significant in political and legal terms. The legislative packages so far adopted, the first important steps taken to ensure effective implementation, as well as the progress in addressing many priorities under the Copenhagen political criteria and in the revised Accession Partnership have brought Turkey closer to the Union. Turkey has also made significant progress in meeting the Copenhagen economic criteria. However, further sustained efforts are needed, in particular as regards strengthening the independence and functioning of the judiciary the overall framework for the exercise of fundamental freedoms (association, expression and religion) the further alignment of civil-military relations with European practice, the situation in the Southeast of the country and cultural rights. Turkey also has to overcome macro-economic imbalances and structural shortcomings. The European Council underlines the importance of Turkey's expression of political will to settle the Cyprus problem. In this respect a settlement of the Cyprus problem, based on the principles set out in section IV. below, would greatly facilitate Turkey's membership aspirations. The European Council encourages Turkey to build on the substantial progress

achieved so far in its preparations for launching accession negotiations and underlines its commitment to working towards full implementation of the pre-accession strategy with Turkey, including the revised Accession Partnership, in view of the decision to be taken by the European Council in December 2004 on the basis of the report and recommendations of the Commission.

Καντερές Δημήτριος
Τηλ. 210-6138527, 8032800
email: dkanteres@hotmail.com
20 Σεπτεμβρίου 2004

**ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΚΟΙ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΙ ΣΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΑΙ ΤΟ
ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ
Δεδομένα- Προβληματισμοί- Προκλήσεις**

Θα ήθελα και εγώ με τη σειρά μου να συγχαρώ τον ΣΕΚΠΥ για την οργάνωση του Συνεδρίου. Ενός Συνεδρίου που δεν θα ήταν υπερβολή να λεχθεί ότι ασχολείται με ένα από τα πιο σημαντικά αν όχι το σημαντικότερο θέμα που απασχολούν σήμερα εάν όχι όλες τουλάχιστον την μεγάλη πλειονότητα των χωρών του κόσμου και οπωσδήποτε την Ελλάδα.

Εκ μέρους του Προέδρου και των μελών του ΔΣ της ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ. την οποία έχω την τιμή να εκπροσωπώ εδώ, ευχαριστώ θερμά το Προεδρείο του ΣΕΚΠΥ για την πρόσκλησή του να παραστούμε και να εκφράσουμε ορισμένες απόψεις στο τόσο σημαντικό και ενδιαφέρον αυτό Συνέδριο.

Στον λίαν περιορισμένο χρόνο, που εξ ανάγκης διατίθεται για την παρουσίαση αυτή, δεν είναι δυνατόν να γίνει η όποια εκτενής και τεκμηριωμένη ανάλυση όχι για το όλο θέμα στο οποίο αφορά το Συνέδριο αλλά έστω και για ένα επί μέρος μικρό τμήμα αυτού. Γι' αυτό, θα περιοριστώ με συντομία να αναφερθώ σε δύο μόνο από τις πολλές παραμέτρους του τεράστιου αντικειμένου των πολεμικών εξοπλισμών, όπως αυτό διαμορφώνεται στη σύγχρονη εποχή, και τις τάσεις που παρουσιάζει για το μέλλον. Θέματα που δημιουργούν πολλούς και σοβαρούς προβληματισμούς σε ολόκληρο σχεδόν τον κόσμο και από την ορθή θεώρηση των οποίων θα εξαρτηθεί τόσο ο επιτυχής προγραμματισμός και η σχεδίαση ανάπτυξης της πολεμικής βιομηχανίας όσο και η αποτελεσματική αντιμετώπιση των προβλημάτων άμυνας και ασφάλειας.

Η πρώτη παράμετρος αφορά το περιβάλλον ασφάλειας. Ένα θέμα το οποίο πάντα υπήρχε και δημιουργούσε προβληματισμούς, αλλά στην εποχή μας έχει μεγεθυνθεί και αποκτήσκει ιδιαίτερη σημασία. Ίσως να μην ήταν υπερβολή να λεχθεί ότι όχι επί μέρους χώρες και λαοί αλλά και ο κόσμος ολόκληρος για πρώτη φορά στην ιστορική διαδρομή του βρίσκεται μπροστά σε τόσο ρευστό και αβέβαιο περιβάλλον άμυνας και ασφάλειας. Αυτή την πραγματικότητα είναι που δημιούργησαν οι κοσμογονικές αλλαγές του τέλους του περασμένου αιώνα στον παγκόσμιο και τους περιφερειακούς γεωπολιτικούς χάρτες, σε συνδυασμό με την αλματώδη και θεαματική ανάπτυξη και πρόοδο της τεχνολογίας (πολεμικής και μη). Ένας συνδυασμός που επέφερε αλλαγές και διαφοροποιήσεις σε παραδοσιακές ιδεολογοπολιτικές και γενικά διεθνείς σχέσεις και απάλειψε γνωστές και διακηρυγμένες απειλές ενώ δημιούργησε νέες. Όλα όσα επέβαλαν επαναπροσδιορισμούς συμφερόντων, σκοπών και επιδιώξεων με αποτέλεσμα την πλήρη σχεδόν ανατροπή του μέχρι τότε ισχύοντος συστήματος άμυνας και ασφάλειας και τη δημιουργία γενικά μίας κατάστασης αβεβαιότητας και ασάφειας για το ποιος απειλείται από ποιόν και πως απειλείται.

Αυτή η κατάσταση είναι που οδήγησε και στην επινόηση του όρου των ‘ ‘ ασύμμετρων απειλών’ ’ ο οποίος όσο και αν καταβάλλονται προσπάθειες να του δοθεί νόημα και συγκεκριμένο περιεχόμενο στην πραγματικότητα δεν σημαίνει τίποτα άλλο από το αβέβαιο, το ασαφές και το άγνωστο. Τα χαρακτηριστικά αυτά είναι που προκαλούν τη σύγχυση και κατά πολύ οδηγούν σε βεβιασμένες αποφάσεις και σπασμωδικές κινήσεις, όπως και αποδεικνύεται από τις συνεχείς επανειλημμένες αναδιοργανώσεις και ανασυγκροτήσεις των ΕΔ, τις αλλαγές στις δομές και τις συνθέσεις τους, τις αυξομειώσεις των αμυντικών προϋπολογισμών, τη θέσπιση νέων πολεμικών δογμάτων και αρχών και άλλα πολλά τα οποία γίνονται τόσο για τη δημιουργία πολεμικής ισχύος όσο και την αποτελεσματικότερη χρησιμοποίηση αυτής.

Οπωσδήποτε το σύγχρονο περιβάλλον ασφάλειας χαρακτηρίζεται από αβεβαιότητα, ρευστότητα και το άγνωστο, και από δύσκολο έως αδύνατο είναι να εκτιμήσει κανείς που αυτό θα οδηγηθεί, πότε και πως αυτό θα γίνει. Παρ’ όλο αυτό όμως βάσιμο θα πρέπει να θεωρείται ότι για το προβλεπτό τουλάχιστον μέλλον στον κόσμο θα επικρατεί η ανασφάλεια. Μία ανασφάλεια εν πολλοίς έστω απροσδιόριστη αλλά υπαρκτή. Σ’ αυτή την εκτίμηση μπορεί κανείς να καταλήξει με βάση τις πολλές και μεγάλες διαφορές (πολιτισμικές, ιδεολογικές, θρησκευτικές, οικονομικές κλπ) που χωρίζουν χώρες, λαούς, έθνη και μεγαλύτερα με συνεκτικούς μεταξύ τους δεσμούς και κοινά συμφέροντα ανθρώπινα σύνολα, σε συνδυασμό με τις παρά τις εκφραζόμενες καλές προθέσεις από τους ισχυρούς του κόσμου και τους διεθνείς Οργανισμούς αδυναμία εφαρμογής του θεσπισθέντος και θεωρητικά μόνο ισχύοντος Διεθνούς Δικαίου.

Επαναπροσδιορισμοί θέσεων, στάσεων, σκοπών και επιδιώξεων σε επί μέρους περιφερειακά και το παγκόσμιο περιβάλλον μπορεί να γίνουν, και νέες συμμαχίες-συνασπισμοί μπορεί να δημιουργηθούν, αλλά αντιτιθέμενα συμφέροντα θα υπάρχουν. Το δεδομένο αυτό και η απουσία δυνατότητας εφαρμογής κοινά αποδεκτών αρχών και κανόνων επίλυσης των διαφορών οδηγεί στη βάσιμη εκτίμηση ότι στον κόσμο θα επικρατεί η αστάθεια και η ανασφάλεια, η οποία θα εγκυμονεί κινδύνους συγκρούσεων, αυτών των πολέμων περιλαμβανομένων.

Η ύπαρξη απειλών και κινδύνων πολεμικών συγκρούσεων είναι που δημιουργεί και αναδεικνύει το πρόβλημα της άμυνας και ασφάλειας, συστατικό στοιχείο του οποίου αποτελούν οι αμυντικοί- στρατιωτικοί ή πολεμικοί εξοπλισμοί.

Η άμυνα και η ασφάλεια συνιστά ένα σύνθετο και πολύπλοκο θέμα ο επιτυχής χειρισμός του οποίου εξαρτάται από ένα σύνολο επί μέρους στενά συνδεδεμένων και αλληλοεπηρεαζόμενων παραγόντων και στοιχείων όπως είναι οι διεθνοπολιτικές σχέσεις, το γεωπολιτικό και σε περίπτωση σύγκρουσης το επιχειρησιακό περιβάλλον, η σχεδίαση και η διεξαγωγή των επιχειρήσεων σε στρατηγικό και τακτικό επίπεδο και άλλα. Ανάμεσα σε όλα αυτά, το στοιχείο που διαδραματίζει το βασικότερο ίσως ρόλο είναι η στρατιωτική ισχύς με κυρίαρχη συνιστώσα της τα οπλικά συστήματα και πολεμικά μέσα. Μία συνιστώσα η οποία όχι απλώς επηρεάζει άμεσα και σοβαρά όλες τις άλλες συνιστώσες της ισχύος (το είδος, τη σύσταση, τον όγκο, την οργάνωση- συγκρότηση- εκπαίδευση των διατιθέμενων δυνάμεων, την προετοιμασία- ετοιμότητα αντίδρασης αυτών κλπ)

αλλά και εν πολλοίς υπαγορεύει τη διαμόρφωσή τους.

Η τεράστια αξία των εξοπλισμών στη δημιουργία και τη χρησιμοποίηση της ισχύος έχει καταδειχθεί πλήρως με τον καταλυτικό ρόλο που αυτοί διαδραμάτισαν στις πολεμικές συγκρούσεις του παρελθόντος, ορισμένες από τις οποίες αποτέλεσαν ορόσημα στην ιστορία όχι των επί μέρους χωρών και λαών μόνο αλλά και της ανθρωπότητα ολόκληρης. Γι' αυτό αρκεί να θυμηθούμε την αποικιοκρατία που άρχισε τον 15ο αιώνα, επιβλήθηκε βασικά χάριν στην τεράστια τεχνολογική υπεροχή των αναπτυγμένων χωρών της Ευρώπης έναντι των υποανάπτυκτων χωρών-λαών του κόσμου και υπολείμματα της οποίας υφίστανται ακόμη και σήμερα. Ένα άλλο πιο πρόσφατο χαρακτηριστικό παράδειγμα που καταδεικνύει την αξία και το ρόλο των εξοπλισμών στην εξασφάλιση της άμυνας και ασφάλειας είναι η χρησιμοποίηση του άρματος μάχης στον 2ο ΠΠ. Ένα οπλικό σύστημα το οποίο αχρήστευσε σχεδόν πλήρως και αντικατέστησε τον ίππο ως πολεμικό μέσο, καταδεικνύοντας ότι η στη διάρκεια του μεσοπολέμου (το άρμα ήταν γνωστό από το τέλος του 1ου ΠΠ) διάθεση πόρων και η καταβολή προσπάθειας για τη διατήρηση δυνάμεων ιππικού δεν ήταν απλώς άσκοπη αλλά και καταστροφική.

Οι εξοπλισμοί αναμφισβήτητα παίζουν σημαντικότατο ρόλο στη δημιουργία, τη χρησιμοποίηση και την αποτελεσματικότητα της ισχύος αλλά ο προσδιορισμός αυτών δεν είναι απλός και εύκολος. Ιδιαίτερα δεν είναι εύκολος ο προσδιορισμός σε περιβάλλον ανασφάλειας που χαρακτηρίζεται από ρευστότητα, ασάφεια και αβεβαιότητα και βασικά δεν είναι πλήρως εμφανείς και προσδιορισμένες οι απειλές (είδος, μέγεθος, μορφή και η υφή) που πρόκειται να αντιμετωπιστούν. Αυτή ακριβώς τη δυσκολία που υφίσταται σήμερα έρχεται να ενισχύσει και να επιτείνει ακόμη περισσότερο η συνεχής πολύμορφη αλματώδης και εκτεταμένη εξέλιξη της τεχνολογίας. Μία εξέλιξη πρωτοφανής στα ιστορικά χρονικά που καθιστά αμφιβόλου αποτελεσματικότητας την όποια σχεδίαση και εφαρμογή συγκεκριμένων μακρόπνοων εξοπλιστικών προγραμμάτων. Προγραμμάτων που σε κάθε περίπτωση είναι δαπανηρότατα και έχουν πολλά επακόλουθα.

Δύσκολο είναι να προβλεφθεί που θα φθάσει η τεχνολογική ανάπτυξη στον τομέα των εξοπλισμών, όπως και σε όλους τους άλλους τομείς, και κατ' ακολουθία να εκτιμηθεί η μορφή και η υφή που θα λάβουν οι αντιπαλότητες και οι συγκρούσεις μεταξύ αντιπάλων πλευρών. Ανεξάρτητα όμως από το εάν οι αναμετρήσεις θα λάβουν χώρα στη επιφάνεια της γης, στο διάστημα ή στον κυβερνοχώρο, με εξοπλισμούς κλασικής, πυρηνικής, ψηφιακής, αναλογικής, κβαντικής, ενεργειακής ή άλλης τεχνολογίας, εάν σ' αυτές θα κυριαρχούν τα πυραυλικά, τα πληροφορικά, τα βιολογοχημικά, ορατά ή αόρατα ρομποτικά ή μη και άλλα συστήματα εκείνο που είναι βέβαιο, όπως περίτρανα έχει καταδειχθεί και στις πολύ πρόσφατες πολεμικές συγκρούσεις στη Βαλκανική, το Αφγανιστάν και το Ιράκ, η τεχνολογική υπεροχή θα αποτελεί αποφασιστικό αν όχι καταλυτικό παράγοντα για το αποτέλεσμα. Ένα αποτέλεσμα το οποίο υπό ορισμένες συγκυρίες μπορεί να επιφέρει στον κόσμο γεωπολιτικές αλλαγές σημαντικότερες και από εκείνες που οδήγησαν στην αποικιοκρατία του Μεσαίωνα.

Αυτό και μόνο το δεδομένο είναι αρκετό για να καταδείξει πλήρως την

κατεύθυνση που θα πρέπει να ακολουθήσουν στον τομέα των εξοπλισμών αφ' ενός μεν οι χώρες στην προσπάθειά τους να διαθέτουν την ισχύ που θα τους επιτρέπει να προστατεύουν τα συμφέροντά τους και αν απαιτείται να επιβάλλονται των αντιπάλων τους και αφ' ετέρου οι βιομηχανίες παραγωγής τεχνολογίας- τεχνολογίας- οπλικών συστημάτων- πολεμικών μέσων προκειμένου να επιβιώνουν και να αναπτύσσονται μέσα σε ένα περιβάλλον αδυσώπητου θεμιτού και αθέμιτου ανταγωνισμού. Ενός ανταγωνισμού ο οποίος θα εντείνεται όλο και περισσότερο στο μέλλον με την αύξηση της αλληλεξάρτησης των χωρών του κόσμου και των ανθρώπων μέσα στη συντελούμενη όπως αποκαλείται παγκοσμιοποίηση- η οποία με την όλο και μεγαλύτερη επέκταση του κυβερνοχώρου εξ ανάγκης θα λαμβάνει όλο και μεγαλύτερες διαστάσεις και ουσιαστικότερο περιεχόμενο.

Μέσα σε όλο αυτό το πλαίσιο του αβέβαιου περιβάλλοντος ασφάλειας και της συνεχούς αδυσώπητης ανταγωνιστικότητας για την τεχνολογική υπεροχή στους εξοπλισμούς είναι ανάγκη να χαράξουν την πορεία τους τόσο το ελληνικό κράτος για να υπερασπίσει επιτυχώς τα συμφέροντά της χώρας και του έθνους όσο και η ελληνική βιομηχανία κατασκευής αμυντικού υλικού για να συμβάλλει στην αμυντική προσπάθεια της χώρας αλλά και να επιβιώσει και να αναπτυχθεί. Για το εάν και κατά πόσο η μέχρι τώρα προσπάθεια προς την κατεύθυνση αυτή είναι ικανοποιητική μπορούν να λεχθούν πολλά. Εκείνο όμως που έχει ιδιαίτερη σημασία είναι ότι η μεν Ελλάδα υπολείπεται πολύ από το να διαθέτει τεχνολογική υπεροχή στην αμυντική ισχύ της έναντι των πιθανών αντιπάλων της η δε ελληνική βιομηχανία και μόνο στο πλαίσιο των συλλογικών προσπαθειών των Οργανισμών που ανήκει και κυρίως της ΕΕ και του ΝΑΤΟ σε συνδυασμό με τη διάχυση της τεχνολογίας και το ελληνικό μόνο ανά τον κόσμο επιστημονικό δυναμικό μπορεί να επιτύχει πολλά περισσότερα και ενδεχομένως να πρωτοπορήσει σε κάποιους τομείς. Δεν θα ήταν υπερβολικό να λεχθεί ότι μέσα στον σύγχρονο αβέβαιο και συνεχώς ποικιλόμορφο εξελισσόμενο κόσμο για την Ελλάδα, όπως και για άλλες χώρες, παρουσιάζονται και στον αμυντικο-εξοπλιστικό τομέα μοναδικές ευκαιρίες ανάπτυξης και ανάδειξης. Το θέμα είναι εάν θα βρεθούν και οι κατάλληλοι ιθύνοντες να κατανοήσουν και να αξιοποιήσουν την ευκαιρία αυτή.

**Ασύμβατοι Πολιτισμοί, εξουσιαζόμενες συνειδήσεις, παραπαίοντα φρονήματα
και...
τίς οίδε τί**

Η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι το προϊόν οραματισμών ενίων Ευρωπαίων ηγετών του παρελθόντος, το οποίον οσημέραι βαίνει υλοποιούμενον και προσανατολιζόμενον στην ευκταία σταδιακή του ολοκλήρωση. Ωστόσο αυτή η ολοκλήρωση ευρίσκεται υπό συνεχή επαναδιαπραγμάτευση, καθόσον οι τιθέμενοι αντικειμενικοί σκοποί για την επίτευξη της ουσιαστικής ενώσεως των Ευρωπαϊκών χωρών είναι κυλιόμενοι, εξ αιτίας των εκάστοτε αναφευόμενων μεταβλητών παραμέτρων. Επί παραδείγματι στην ζώνη του Ευρώ δεν υπάρχει καθολική κοινοτική συμμετοχή είτε λόγω αποκλίσεων των επί μέρους οικονομικών μεγεθών, είτε λόγω πολιτικο-οικονομικών θέσεων, είτε εξ αντιπαρατεθειμένων σκοπιμοτήτων και εθνικής στρατηγικής. Τούτο σημαίνει ότι δεν έχει εισέτι συγκεκριμενοποιηθεί η τελική μορφή αλλ' ούτε και ο ενιαίος δρόμος και σκοπός της κοινότητας.

Η αποφασισθείσα διεύρυνση της ΕΕ αποδεικνύεται, ότι ήταν μάλλον βεβιασμένη κίνηση καθόσον οι νεοεισελθούσες χώρες άρχισαν να προσθέτουν τα επί μέρους προβλήματά των στο ήδη πλήρες δοχείο με θέματα τα οποία χρήζουν επιμέλεια ή επιτάσσουν μια λύση. Προσέτι ο θεσμός κατέστη πλέον δύσκαμπτος, ως φυσικόν επόμενο των νεοεισαχθεισών πολυαριθμών φωνών. Και εάν μεν οι φωνές αυτές προέρχονται από πηγές με συναφείς κοινωνικο-ιδεολογικο-πολιτικές πηγές, τότε υπάρχει κάπου στο βάθος απροσδιορίστου χρόνου μία ελπίδα κοινής συναινέσεως, ομογνωμοσύνης και «συντροφικής» πορείας. Αν όμως σ' αυτό το Ευρωπαϊκό άθροισμα προστεθεί ένας τρίτος ετερόφωτος παράγων με ετερότροπο μεταβολισμό και μάλιστα αυτός ο τρίτος να είναι ογκώδης στα μεγέθη του, να είναι σφριγηλός και ζωντανός λόγος και διψών για διεθνή καταξίωση, τότε το όραμα της ουσιαστικής Ευρωπαϊκής ενώσεως καθίσταται «ζήτημα». Με λογική συνέπεια λοιπόν θα αρχίσει να πιέζει τις δομές μέχρι την καταληκτική κατάσταση της Ευρωπαϊκής διαλύσεως.

Αυτό το είδος του οράματος ενίων Ευρωπαϊκών παραγόντων οι οποίοι κινούνται με βάση οικονομικά και μόνον κριτήρια με την προσδοκία τελεφορήσεως της Ευρωπαϊκής ιδέας, μάλλον δυσοίωνα γεννήματα θα εισκομίσουν, τα οποία θα είναι και περιοριστικά των οιονδήποτε προσπαθειών για μία ομοιογενή Ευρωπαϊκή οικογένεια.

Το τρανταχτό παράδειγμα του τρίτου λόγου είναι η Τουρκία. Είναι άραγε η Τουρκία σαν χώρα και σαν έθνος εκείνη, η οποία θα μπορούσε να έχει ένα συμπαίγμονα ρόλο στον χορό των Ευρωπαίων;

Επιχειρούντες, όπως πιστεύουμε, να διερμηνεύσουμε την ορθότητα εκτιμήσεως καταστάσεων εκ μέρους της κοινής γνώμης και υπό την προϋπόθεση εξαιρέσεως αυτής από οιαδήποτε επέμβαση για την διαμόρφωσή της, από πηγές αδιαφανείς και σκοπιμότητες αδιακρίβωτες, τότε θα πρέπει να παραδεχθούμε ότι είσοδος της Τουρκίας στην ΕΕ σημαίνει πρόκληση για ανεξέλεγκτη αστάθεια. Θα παρατηρηθεί διασκέδαση και διαιρετότητα στην μέχρι τούδε διακηρυσσομένη ενιαία και συνεκτική Ευρωπαϊκή συγκρότηση. Ούτως ή άλλως δεν έχουμε πεισθεί ότι υπάρχει

ενότητα στην υφισταμένη σύνθεση των κοινωνιών, ένεκα των διαφορών στα βιοθεωρικά τους στοιχεία, τα οποία μεγιστοποιούνται εντός αυτής ταύτης της Ευρωπαϊκής ηπείρου, αφού εκ των πραγμάτων δοκιμάζονται κατ' εξακολούθηση μέσα στο κοινοτικό επιχειρούμενο γίνεσθαι.

Η Τουρκία, κατά συνέπεια και οικονομικά και κοινωνικά και θρησκευτικά και πολιτισμικά, με την είσοδό της στην ΕΕ θα καταστεί πολλαπλασιαστής ρευστότητας σε μία ήδη αμφιλεγόμενη θεσμικά και σφυγμομετρούμενη ανθρωπολογικά ένωση.

Εκ των πραγμάτων, η Τουρκία, ένεκα της ποιοτικής και ποσοτικής της ιδιαιτερότητας θα αποτελεί τον υπόλογο φορέα για την οιαδήποτε δυσλειτουργία σε όλα τα επίπεδα (πληθυσμιακά, εργασιακά, κοινωνικά, θρησκευτικά κλπ) εκτός του πολιτικού, το οποίον μάλλον εξυπηρετεί τους Ευρωπαίους, διότι τοποθετεί την Τουρκία σε θέση ανασχέσεως έναντι οιαδήποτε δραστηριοτήτων με τις οποίες καταγίνεται η ομάδα της ισλαμικής ανατολής εις βάρος του δυτικού κόσμου. Αλλά και για το αντίθετο. Δηλαδή για την γεφύρωση δύο κόσμων ή για την άμβλυνση των διαφορών των. Υπάρχει και το δεδομένο, ότι αναδεικνύεται μία απαιτητική αναγκαιότητα που δεν είναι άλλο τι από τον συμπληρωματικό και ενισχυτικό ρόλο της Τουρκίας ως σημαίνοντος και ουσιαστικού συντελεστού και μέλους του ΝΑΤΟ.

Η Τουρκία όμως σαν ιδιαίτερα ολότητα, δεν αποδεικνύει, ότι επιθυμεί και επιδιώκει να υιοθετήσει τον πολιτιστικό κόσμο στον οποίο φιλοδοξεί να ενταχθεί. Μπορεί να δέχεται εξωτερικές επιδράσεις οι οποίες ασκούνται από δυτικά πολιτιστικά στοιχεία ή από τη δυτική φιλολογία ή από ασιατικές εικασίες ή ακόμη και από άλλες μειονοτικές θρησκείες, όπως οι ανατολίτες χριστιανοί, εν τούτοις παραμένει αληθές, ότι η Τουρκία ευρίσκεται και θα εξακολουθήσει να ευρίσκεται εκτός του κόσμου στον οποίον οι Ευρωπαίοι ανήκουν.

Με την Τουρκία ούσα στην ΕΕ, υπάρχει η εκτίμηση, ότι θα δημιουργηθεί μία πολυδιάστατη καινοφανής οικονομικο-πολιτική οντότητα με εύθραυστες αρθρώσεις και επαπειλούμενες τάσεις εκ μέρους των απαρτιζόντων κρατών μελών για αποκλίνουσα πορεία. Και τούτο για να αποφευχθούν τριβές κατά την υποχρεωτική σύζευξη με τους απροθύμους να αφομοιωθούν στη δυτική αντιληπτικότητα εταίρους. Μας ξενίζει η σκέψη, ότι είναι δυνατόν η Τουρκία να εφαρμόσει ενιαία εξωτερική πολιτική υπαγορευομένη από το διευθυντήριο της Ενώσεως, ιδιαίτατα σε ό,τι αφορά σε θέματα των ιδίων αυτής συμφερόντων, τα οποία και θεωρεί τουρκική αποκλειστικότητα (Κύπρος, Αιγαίο, Θράκη, Στενά, Κουρδικό κ.α.).

Είναι η Τουρκία έτοιμη για την Ευρώπη; Ναι, εφόσον πρώτα θανατώσει τον παλαιό εαυτό της. Θα το κάνει; Μπορεί η Τουρκία να ακολουθήσει τους νόμους των δυτικών, όταν η ίδια και με την ψήφο του λαού της επιλέγει την κορανιογενή ομβρέλλα; Μπορεί η Τουρκία να ακολουθήσει το πνεύμα της δύσεως αφού μέχρι σήμερα δεν αποδεικνύει, ότι κατανοεί την δυτική διανόηση; Από ό,τι μας έχει δώσει να εννοήσουμε η Τουρκία είναι, ότι θέλει την ένταξη, μάλλον για την εκμετάλλευση των προς αυτή πλεονεκτημάτων (οικονομικά, μετανάστες, εισαγόμενο συνάλλαγμα, εμπορικές συμφωνίες, τουρισμός κττ) και όχι για όλα.

Άρα ένα ειδικό καθεστώς σχέσεων την εξυπηρετεί.

Παρ' όλα αυτά η Τουρκία δείχνει να επιμένει για την ένταξη. Για ποιό λόγο θέλει να εισβάλλει σε τούτο τον δυτικό κόσμο της «επαγγελίας»; Διότι κάπως έτσι πιστεύει, ότι σαν Ευρωπαίος εταίρος θα δρέψει τα ωφελήματα, τα οποία σε πολυεπίπεδη αναφορά θα περιέλθουν στα δικά της θυλάκια.. Διότι, όταν τα σύνορα μιας κοινότητας ανωτέρου πολιτισμού και μιας άλλης κατωτέρου (στην περίπτωση της Τουρκίας σχεδόν ανυπάρχτου) παύσουν υφιστάμενα, τότε η πλάστιγγα δεν καταλήγει σε σταθερή ισορροπία, αλλά με την πάροδο του χρόνου κλίνει υπέρ της καθυστερημένης κοινωνίας. Η επαγομένη μετακίνηση τουρκικών ανθρωπομαδών προς τα δυτικά θα συναντήσουν χαλαρές δομές και αδύνατες εκκλησίες, οι οποίες θα αλωθούν αθόρυβα από αυτή την «ειρηνική» διείσδυση. Η Ιστορία αδιάλειπτα μας διδάσκει, ότι ο ανώτερος αιχμαλωτίζεται από τον κατώτερο. Ένα από τα άπειρα παραδείγματα είναι και η Ελληνική γλώσσα. Η πληρεστέρα γλώσσα στην ιστορία του παγκοσμίου πολιτισμού. Αυτή η γλώσσα η ζηλευτή, τείνει να μεταλλαχθεί σε γλώσσα βραδυνών. Το όργανο εκφράσεως της Ελληνικής γραμματείας από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα μετρά απώλειες. Νικητές σ' αυτόν τον αγώνα είναι οι αμαθείς, οι ακαλλιέργητοι και οι την γυφτοκουλτούραν ασπαζόμενοι.

Η Τουρκία για την Ευρώπη θα αποτελέσει το χημικό στοιχείο, το οποίον αναμειγνυόμενον με τα αποτελεσματωμένα δυτικά στοιχεία θα παράξει «χημικήν αντίδραση» όπου θα παρατηρηθεί ζύμωση, το αποτέλεσμα της οποίας – με απεριόριστη θλίψη θα διαπιστώσουμε ότι- θα είναι η έναρξη της φθοράς της μέχρι σήμερα υιοθετημένης Ευρωπαϊκής κοινής ιδεολογίας.

Μερικοί δυτικοί αντιμετωπίζουν το θέμα με βαθμό αισιοδοξίας και προβάλλουν αριθμό πλεονεκτημάτων που θα αποκτηθούν από την Τουρκική εισδοχή στην κοινότητα. Μάλιστα συντάσσονται με την θέση των Αμερικανών, οι οποίοι επί του προκειμένου διαβλέπουν θετικότητες. Αν επιχειρήσουμε ανάλυση βέβαια θα αποκαλύψουμε ότι τα πολλαπλάσια ωφέλη καταχωρίζονται στη μερίδα των Αμερικανών με αντίστοιχη χρέωση στην πλευρά της ΕΕ.

Οι Αμερικανοί αναντίρρητα αποδέχονται την μωσαϊκότητα και την πολυεθνικότητα σαν σύσταση του κοινωνικού τους ιστού. Μάλιστα προβάλλουν την political correctness σαν μία ευσταθή δικαιολόγηση της ανωτέρω παραδοχής. Ως φαίνεται, έχουν αναδείξει αυτόν τον όρο, διότι εκεί εκ των πραγμάτων γεννάται η ανάγκη ανοχής σε όλες τις διαφορές. Δεν οδηγούνται, όπως οι Ευρωπαίοι, από τον συνδυασμό θρησκευτικών και πολιτικών τοποθετήσεων, όπου οι θρησκευτικές αρχές πρέπει να γίνονται υπόδειγμα της πολιτικής ζωής και επομένως η πηγή των νόμων της κοινωνίας. Στην Αμερική η πολιτική θεμελιώνεται σε μια φιλελεύθερη θεώρηση των θρησκευτικών προβλημάτων. Με βάση τα δεδομένα αυτά, οι Αμερικανοί αδυνατούν να κατανοήσουν την διστακτικότητα των Ευρωπαίων, στο να συμπεριλάβουν ένα ισλαμικό στοιχείο στην Ευρωπαϊκή δομή. Είναι αδύνατο να εννοήσουν, ότι μη χριστιανικές κοινότητες μπορούν να θέσουν υπό αμφισβήτηση την χριστιανική ταυτότητα της Ευρώπης. Είναι εκτός λογικής των θεωρήσεως, ότι είναι δυνατόν Τούρκοι μισαλλοδοξούντες σαν απλοί ισλαμιστές και χωρίς την υπερθετικότητα των φονταμενταλιστών να ερμηνεύσουν την επιβολή της

θηρσκείας των στους αλλοπίστους σαν φυσική επαγωγή και λογική πρόκληση. Και μάλιστα στον τομέα της δικής των επιλογής. Και τούτο είναι κατορθωτό αν επανεκτιμήσουν τις δυνατότητές των και αντίστοιχα διαπιστώσουν την τρωτότητα των δυτικών εξ αιτίας της υπ' αυτών επιδεικνυομένης ανοχής ή και της υπερβολικής ευηκοΐας των στους δημοκρατικούς θεσμούς.

Οφείλουμε να διευκρινίσουμε στον αναγνώστη, ότι δεν παρουσιαζόμαστε σαν εκπροσωπούντες την Ελληνική κοινή γνώμη στο διαλαμβανόμενο αντικείμενο. Συντασσόμαστε παρ' όλα τούτα με αυτή. Η Ελληνική κοινή γνώμη, ναι μεν δεν εναντιώνεται στο ζήτημα της Τουρκικής εντάξεως (υποθέτουμε, σαν αποτέλεσμα του βομβαρδισμού, που δέχεται από τα πυρά των διαμορφωτών της), αλλά γνωρίζει, ότι συνύπαρξη με τους Τούρκους στην αυλή του σπιτού τους θα επαναφέρει οδυνηρές μνήμες από την αισχίστη δουλεία και καταφρόνια στην οποία έζησε για τέσσαρες αιώνες ο Ελληνισμός. Θα επαναληφθεί η πνευματική μας οπισθοδρόμηση, διότι θα καταστούμε για μια ακόμη φορά αιχμάλωτοι των κατωτέρων. Και ένα τελευταίο. Τα τουρκόπουλα στο σχολείο διδάσκονται να μισούν το Έλληνα.

Έστωσαν οι κυβερνώντες μας προσεκτικότεροι.

ΕΠΕΤΕΙΑΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΙ

Του Αντιστρατήγου ε.α. Η. ΚΑΖΟΥΚΑ

Εορτάζεται και πάλιν μεγαλοπρεπώς, την 28η Οκτωβρίου στη Θεσσαλονίκη, η διπλή επέτειος, της απελευθέρωσης της πόλεως από τον Τουρκικό ζυγό την 26η Οκτωβρίου του 1912, και της απόκρουσης, από την Ελλάδα, της Ιταλικής επίθεσης του 1940, του ιστορικού «ΟΧΙ».

Αμφότεροι οι σταθμοί κατέχουν κορυφαία θέση στη νεώτερη ιστορία του έθνους των Ελλήνων και τη λαμπρύνουν με τη δική τους αίγλη και σημασία.

Ο ατυχής πόλεμος του 1897 οδήγησε την Ελλάδα στην επανάσταση του 1909, που ανέδειξε ξεχωριστούς ηγέτες και εδήμιούργησε τις συνθήκες ανάπτυξης, σύγχρονης δια την εποχή, εθνικής ισχύος.

Η εθνική ανασυγκρότηση και προπαρασκευή, σε πολιτικό και στρατιωτικό πεδίο στο εσωτερικό, σε συνδυασμό με τη διπλωματική επιδεξιότητα και εκμετάλλευση των διεθνών ευκαιριών, έφεραν τα νικηφόρα αποτελέσματα του πολέμου του 1912-13. Η Ελλάς της Μελόνας κατετρόπωσε τον απ' αιώνων Τούρκο κατακτητή και απελευθέρωσε μέγα μέρος των ελληνικών περιοχών, χωρίς όμως να πραγματοποιήσει τα όνειρα των Ελλήνων που έφθαναν στη Χιμάρα, στο Μοναστήρι, στη Ρωμυλία, στην Πόλη, στη Σμύρνη και στην Κύπρο, περιοχές που σήμαιναν τα γεωπολιτικά και γεωστρατηγικά όρια των Ελλήνων.

Στον επανακολουθήσαντα πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, η μικρά Ελλάς, δια την ολοκλήρωση της απελευθέρωσης των σκλάβων ελληνικών περιοχών, την πραγμάτωση της «Μεγάλης Ιδέας», ετάχθη στο πλευρό των συμμάχων Άγγλων και Γάλλων και με την παρότρυνσή τους απεφάσισε τη Μικρασιατική εκστρατεία.

Διέπλευσε το Αιγαίο, απελευθέρωσε την Ιωνία και ατένισε την ποθητή Πόλη.

Δυστυχώς η νικηφόρος εκστρατεία, βυθισμένη σε εγγενείς αδυναμίες και πολιτικά σφάλματα, κάτω από το ουδέτερο έως εχθρικό περιβάλλον των πρώην συμμάχων, κατέληξε σε εθνική τραγωδία και παρέμεινε στη νεώτερη ιστορία ως

«Μικρασιατική καταστροφή». Η συνθήκη της Λωζάνης που έκλεισε τις πληγές

του πολέμου, επέπρωτο να ενταφιάσει δια παντός τα εθνικά οράματα των Ελλήνων. Το όνειρο δεν επραγματοποιήθη. Το εθνικό και θρησκευτικό κέντρο των Ελλήνων, που συντήρησε τη σπίθα της ελευθερίας στο υπόδουλο γένος επί τετρακόσια περίπου χρόνια, παρέμεινε και παραμένει υπό Τουρκικό ζυγό, προκαλώντας αρνητικές επιπτώσεις ακόμη και σήμερα στη σύγχρονη ζωή του έθνους.

Οι συνθήκες ειρήνης και περάτωσης του πρώτου παγκοσμίου πολέμου δεν κατόρθωσαν να εξαλείψουν τα αίτια, τα οποία τον προκάλεσαν. Έτσι σύντομα, μετά εικοσαετία, η γηραιά ήπειρος ευρέθη και πάλι στη δίνη ενός νέου πολέμου, του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου. Στη διάρκεια αυτού του πολέμου, η Ελλάς ανασυγκροτηθείσα και προετοιμασθείσα καταλλήλως, οικονομικά και στρατιωτικά, συμπαρετάχθη και πάλι στο πλευρό των παραδοσιακών συμμάχων Άγγλων και Γάλλων, κατά του Ιταλογερμανικού άξονος. Έτσι ο Πρωθυπουργός της χώρας Ιωάννης Μεταξάς, έχων επίγνωση των ικανοτήτων και των

δυνατοτήτων της χώρας απήντησε «ΟΧΙ», τις πρωϊνές ώρες της 28ης Οκτωβρίου 1940, στην προκλητική απαίτηση της Ιταλίας δια διέλευση των στρατευμάτων της εντός της Ελλάδος. Η επιτυχής απόκρουση, από την Ελλάδα, της Ιταλικής επίθεσης και η μεταφορά των πολεμικών επιχειρήσεων εκτός των Ελληνικών συνόρων, ανεπτέρωσεν το ηθικόν των Ευρωπαίων, οι οποίοι σχεδόν αμαχητί είχαν παραδοθεί στους Γερμανούς. Η Ελληνική νίκη επούλωσε το τρωθέν κύρος, απεκατέστησε το γόητρο της χώρας και εξέθρεψεν ελπίδες απελευθέρωσης και των λοιπών ελληνικών περιοχών, κάτω από τις συμμαχικές υποσχέσεις. Δυστυχώς η διχόνοια, η ανίατη εθνική ασθένεια, που είχε μερίδιο και στη Μικρασιατική καταστροφή, οδήγησε, με τη λήξη του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, στον ατυχή, εμφύλιο δια την Ελλάδα, πόλεμο του 1946-49, που απετέλεσε την αιτία απωλείας της αξιοπιστίας της Ελλάδος και της εμπιστοσύνης των συμμάχων.

Αποτέλεσμα, το αναμενόμενο κέρδος της Ελλάδος και το οφειλόμενο χρέος των συμμάχων να περιορισθούν στην ενσωμάτωση της δυτικής Θράκης αρχικώς και της Δωδεκανήσου αργότερον.

Από τη σύντομη ιστορική ανασκόπηση αγόμεθα ανεπιφύλακτα στο συμπέρασμα πως οι μεγάλες εθνικές επιτυχίες είναι αποτέλεσμα εθνικής προπαρασκευής, συνταύτισης προσπαθειών ηγεσιών, εθνικής διαπαιδαγώγησης, καλλιέργειας εθνικών ιδανικών και κατάστρωσης εθνικής στρατηγικής.

Με αφορμή τη μνήμη των περασμένων, την οφειλομένη τιμή προς τους δημιουργούς και το χρέος φρονηματισμού των επερχομένων, περνάμε στα σύγχρονα και διερωτώμεθα εάν ασκείται εθνική διαπαιδαγώγηση, εάν καλλιεργούνται εθνικά ιδανικά, εάν ευδοκίμει ο πατριωτισμός και εάν υπάρχει και υλοποιείται εθνική στρατηγική. Αλλά και εάν η τελευταία υπάρχει, ποίοι την χαράσσουν, την οριοθετούν και την πραγματοποιούν;

Θεσμοθετήσαμε τους αδιαφθόρους, τους συνηγόρους, τους ελεγκτές των ελεγκτών, τους παντός είδους οργανισμούς και δεν συστήσαμε το όργανο της χάραξης της εθνικής στρατηγικής, απαραίτητης δια τη συνέχεια της ζωής του έθνους των Ελλήνων. Εκτός εάν δεν απαιτείται είτε διότι τα έθνη και τα σύνορα δεν έχουν πλέον νόημα, στα πλαίσια της παγκοσμιοποίησης, είτε διότι το «βλέποντας και κάνοντας» ταιριάζει καλύτερα στον χαρακτήρα μας.

Προσφάτως, το έτος 1998, η Αλβανία και η Βουλγαρία, δια των Ακαδημιών Τιράνων και Σόφιας αντιστοιχώς, ανακοίνωσαν τα εθνικά δόγματά τους με αλυτρωτικές βλέψεις σε βάρος ης Ελλάδος. Οι Σκοπιανοί, από συστάσεώς τους, σφετερίζονται το χώρο και την ιστορία της Μακεδονίας. Οι Τούρκοι απαιτούν το μοίρασμα του Αιγαίου. Εμείς όμως τι κάνομε;

Επαναπαυόμεθα στις δάφνες των προγόνων μας, παραχωρώντας δικαιώματα και εθνικό κεφάλαιο, το οποίο εκείνοι με το υστέρημα και το αίμα τους εδημιούργησαν και μας εκληροδότησαν.

Φαίνεται πως, ενώ βρήκαμε τη δύναμη να πολεμήσομε και να νικήσομε τον φασισμό και το διεθνισμό των κομμουνιστών, δεν διαθέτομε το σθένος να αντισταθούμε στο σύγχρονο διεθνισμό των καπιταλιστών. Κοινός στόχος η κατάργηση των εθνών και η επικυριαρχία. Μέσα, η βία και το χρήμα. Κοινός τόπος, η υποβάθμιση των ηθικών αξιών έναντι των υλικών.

Πιστεύσαμε πλέον πως «όλοι είμεθα μετανάστες», όπως αναγράφεται στους τοίχους κτιρίων της άναρχης πόλης, της ένδοξης Αθήνας. Ταυτίσαμε την «πατρίδα» με τη «διαμονή». Μπλέξαμε τα εθνικά σύμβολα με τα σχολικά βραβεία. Υπομένομεν αδιαμαρτύρητα τους συγχρόνους ινστρουχτορες, τους υπηρέτες του συγχρόνου διεθνισμού. Απεμπολήσαμε τις αξίες και τα ιδανικά της πατρίδας, της θρησκείας, της οικογένειας. Ερημώσαμε την ελληνική επαρχία. Δεν παράγομε και το χειρότερο δεν γεννάμε. Πιστεύσαμε στο μπόλιασμα του εθνικού κορμού με αλλόφυλα βλαστάρια, αγνοούντες πως οι μπολιασμένοι κλώνοι παράγουν εύχυμους, αλλά διαφορετικούς καρπούς.

Ξεχνάμε πως το χρήμα, η ευμάρεια, η καλοπέραση, τα «μεγάλα σαλόνια» και η εξουσία θολώνουν το νου, εκμαυλίζουν συνειδήσεις, καλλιεργούν ηττοπάθεια, οδηγούν στην ταπείνωση, φέρουν την υποδούλωση και τον εκφυλισμό.

Διερωτάσθε εάν υπάρχει λύση. Ασφαλώς και υπάρχει. Βρίσκεται στη δύναμη της θέλησης, στο φιλότιμο του Έλληνα, ο οποίος, ξεπερνώντας τον ατομικισμό και προτάσσοντας το συλλογικό και εθνικό συμφέρον, με κατάλληλους ηγέτες μπορεί να πρωταγωνιστήσει σε όλες τις δραστηριότητες της σύγχρονης ζωής. Η επιβεβαίωση έρχεται από την άψογη οργάνωση και διεξαγωγή των προσφάτων Ολυμπιακών Αγώνων.

Η ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ «ΑΘΗΝΑ 2004» (Απολογισμός - Αξιοποίηση)

Του Υποστρατήγου ΕΛ.ΑΣ ε.α. Π. ΛΑΓΓΑΡΗ
Πρώην Υποδιευθυντού Αντιτρομοκρατικής Υπηρεσίας της ΕΛ.ΑΣ.

Ασφαλές Περιβάλλον

Μετά και από τις αντίστοιχες τελετές λήξης τους (30 Αυγούστου και 28 Σεπτεμβρίου στο ΟΑΚΑ), οι 28οι Ολυμπιακοί Αγώνες και οι παρεπόμενοι αυτών 12οι Παραολυμπιακοί Αγώνες της Αθήνας του έτους 2004, πέρασαν και τυπικά πλέον στην Ιστορία. Το γεγονός, ότι οι εν λόγω Ολυμπιακοί Αγώνες υπήρξαν οι καλύτεροι από όσους έγιναν μέχρι σήμερα από πάσης πλευράς και μάλιστα από απόψεως διοργανώσεως και Ασφάλειας, ουδείς πλέον το αμφισβητεί. Αψευδείς μάρτυρες είναι το σύνολο των ΜΜΕ, ιδιαίτερα των αλλοδαπών, μεγάλη μερίδα των οποίων υπήρξε επικριτική σε σχόλια, αναφορικά με τη δυνατότητα της χώρας μας να διοργανώσει έγκαιρα ολοκληρωμένους και ασφαλείς Ολυμπιακούς Αγώνες. Τα σενάρια κινδυνολογίας που καλλιεργήθηκαν πριν από την έναρξη, αντικαταστάθηκαν μετά το επιτυχές αποτέλεσμα με την αποδοχή και την πανηγυρική αναγνώριση με διθυραμβικά σχόλια και επαίνους, αλλά και με εκφράσεις μεταμελείας και συγγνώμης και από τους πλέον επικριτικούς εκπροσώπους των ξένων ΜΜΕ. Ακόμα και οι ίδιοι οι Αυστραλοί, σε πρόσφατη σχετική δημοσκόπηση που διενεργήθηκε στη χώρα τους, παραδέχθηκαν την ανωτερότητα των Ολυμπιακών Αγώνων της Αθήνας σε σύγκριση με την Ολυμπιάδα του Σίδνεϋ του 2000 που έγινε στη χώρα τους και θεωρήθηκε η καλύτερη μέχρι τότε.

Και πράγματι, ο στόχος επετεύχθη. Διασφαλίστηκε πλήρως η Ασφάλεια της χώρας, των αθλητών και των επισκεπτών σε ένα παγιωμένο περιβάλλον απόλυτης ασφάλειας από τις συναρμόδιες και υπεύθυνες Ένοπλες Δυνάμεις της χώρας, τις Αρχές Ασφαλείας και τις λοιπές υπηρεσίες του ευρύτερου κρατικού μηχανισμού, όπου τα μέτρα ασφαλείας δεν επηρέασαν τον εορταστικό χαρακτήρα της Ολυμπιάδας. Το υψηλό κόστος (άνω του 1 δις Ευρώ) της Ασφάλειας των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004 ουδόλως μειώνει το μέγεθος της επιτυχίας, καθ' όσον ήταν απαραίτητο από τις απειλές της ενεργούς διεθνούς τρομοκρατίας (Αλ Κάϊντα, Τσετσένοι αυτονομιστές κ.λ.π.) αλλά και για να πεισθούν οι ξένες αποστολές για την ασφάλειά τους, χωρίς να παραγνωρίζονται και οι ασκούμενες σχετικές «διεθνείς πιέσεις».

Κλειδιά της Επιτυχίας

Πρωταρχικής σημασίας παράγων επιτυχίας υπήρξε το γεγονός, ότι άπαντες οι καθ' οιονδήποτε τρόπο εμπλεκέντες με το έργο της Ασφάλειας των Ολυμπιακών Αγώνων 2004, ιδιαίτερα οι ανήκοντες στις Ένοπλες Δυνάμεις και τα Σώματα

Ασφαλείας, υπερέβαλαν εαυτούς και μεγαλούργησαν αρθέντες στο ύψος των περιστάσεων και συναισθανόμενοι το βάρος της ιστορικής τους ευθύνης. Λειτουργήσε στο έπακρον η αδάμαστη ελληνική ψυχή. Ενήργησαν με μεθοδικότητα, διακριτικότητα, ευγένεια και φιλόξενη συμπεριφορά, αλλά και αποφασιστικότητα και αποτελεσματικότητα. Στη συνέχεια ακολουθεί ο σωστός σχεδιασμός των μέτρων ασφαλείας και η άριστη υλοποίηση αυτών, σε συνδυασμό με την άρτια εκπαίδευση και τον άριστο συντονισμό των πολλών και ποικίλων ετερόκλητων εμπλεκόμενων φορέων, κάτω από την σκέπη μιας ενιαίας Διοίκησης, με διακριτούς ρόλους και ευθύνες σε όλα τα επίπεδα, που διαχειρίστηκαν θεσμικά καθ' οιοδήποτε τρόπο στην Ασφάλεια των Ολυμπιακών Αγώνων 2004.

Η διαρκής ετοιμότητα του προσωπικού και των υπηρεσιών, η προσαρμοστικότητα και οι ευφάνταστες επινοήσεις, η ανταλλαγή πληροφοριών, σε συνδυασμό με τη διεθνή συνεργασία συνέβαλαν τα μέγιστα στην πλήρη ευόδωση του επιδιωκόμενου σκοπού. Εδώ εντάσσονται και η εκδήλωση πολιτικών πρωτοβουλιών και διεθνών επαφών της πολιτικής ηγεσίας του Υπουργείου Δημοσίας Τάξεως (κ.κ. Γ. Βουλγαράκη και Χρ. Μαρκογιαννάκη) σχετικά με το σεβασμό της Ολυμπιακής εκεχειρίας από τους Βαλκάνιους γείτονες και τον Αραβικό κόσμο εν γένει (Γιασέρ Αραφάτ, εκπροσώπους της «Χαμάς» και του δωδεκαμελούς Αραβικού Συνδέσμου που επισκέφθηκαν λίγο πριν την έναρξη των Ολυμπιακών Αγώνων τον κ. Βουλγαράκη και εδήλωσαν πως «όποιος στραφεί κατά της Ελλάδας, ταυτόχρονα γίνεται και εχθρός των Αράβων».

Τέλος αποφασιστικό ρόλο έπαιξε η διαρκής παρουσία της Ελληνικής Αστυνομίας στους δρόμους και σε όλους τους χώρους των αγώνων και εκδηλώσεων, εμφανώς και αφανώς, με συνέπεια :

- Την πλήρη ασφάλεια των Ολυμπιακών οδικών μετακινήσεων (επισκεπτών, αθλητών, επισήμων, παραγόντων και απλών πολιτών).
- Την εμπέδωση του αισθήματος ασφαλείας, στους πολίτες γενικά και την ταυτόχρονη αποθάρρυνση των κακοποιών με διακριτικούς αλλά αποφασιστικούς ελέγχους.
- Την αισθητή μείωση της εγκληματικότητας (από 31 έως 42% σε σύγκριση με το αντίστοιχο χρονικό διάστημα του 2003 όσον αφορά κυρίως τις κλοπές, διαρρήξεις και ληστείες).
- Να πεισθούν οι ξένοι που πίεζαν πολύ και να μην επιμείνουν στην αξίωσή τους να μπου οι αστυνομικοί τους οπλοφορούντες στα στάδια των Ολυμπιακών Αγώνων, πράγμα μειωτικό για την εθνική μας τιμή και αξιοπρέπεια. (Ειδικώς εκπαιδευμένοι αστυνομικοί και επιλεγμένοι, μεταμφιεσμένοι σε εθελοντές ή φωτορεπόρτερς βρίσκονταν συνεχώς πλησίον των ξένων πρωταθλητών ή υψηλών και επισήμων προσώπων).

Για το μέγα αυτό επίτευγμα, πραγματικά τιτάνιο άθλο, θερμά συγχαρητήρια και έπαινοι ανήκουν σε όλους και ιδιαίτερα στις Ένοπλες Δυνάμεις και Σώματα Ασφαλείας, κυρίως δε στην Ελληνική Αστυνομία και την ηγεσία της, φυσική και πολιτική, που επωμίσθηκαν το κυριότερο βάρος.

Αξιοποίηση – Προοπτικές

Μέσα σε ένα πολυτάραχο παγκόσμιο περιβάλλον υψηλής αστάθειας, τρόμου και αβεβαιότητας, η μικρή Ελλάδα, με ισορροπημένη εξωτερική πολιτική και σωστή οργάνωση, απετέλεσε όαση ασφαλείας και έκανε κάτι που για πολλούς φάνταζε ακατόρθωτο. Οργάνωσε και τέλεσε απόλυτα ασφαλείς Ολυμπιακούς Αγώνες. Το γεγονός αυτό, προβαλλόμενο κατάλληλα διεθνώς, αφού προηγουμένως ληφθούν συμπληρωματικά θεσμικά και λοιπά μέτρα υποδομής, μπορεί να αποτελέσει πόλο έλξης άμεσων ξένων επενδύσεων και τουρισμού για τη χώρα μας, και τούτο, διότι η Ασφάλεια των Ολυμπιακών Αγώνων 2004 της Αθήνας και η Ελληνική φιλοξενία ανέδειξαν τα συγκριτικά πλεονεκτήματα της Ελλάδας στο διεθνή οικονομικό στίβο.

Παράλληλα θα πρέπει να αξιοποιηθούν επωφελώς για την Ελλάδα και ο πλούτος εμπειριών και τεχνογνωσίας που αποκτήθηκαν, ιδίως από την Ελληνική Αστυνομία, κατά τα στάδια σχεδιασμού και υλοποίησης των μέτρων ασφαλείας. Και αυτό κάλλιστα μπορεί να γίνει με μια κατάλληλη προβολή και εξαγωγή της τεχνογνωσίας αυτής και των εμπειριών που αποκτήθηκαν σε χώρες που πρόκειται να αναλάβουν παρόμοιες ή ανάλογες διοργανώσεις, έστω και μικρότερου ειδικού βάρους, αλλά και δραστηριότητες που παρουσιάζουν κάποιο ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Ήδη σχετικές επαφές με την Ελλάδα έχουν κάνει στελέχη από την Κίνα που διοργανώνει τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2008, η Ιταλία που διοργανώνει τους χειμερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες λίαν προσεχώς και η Γερμανία για τους Παγκόσμιους Αγώνες Ποδοσφαίρου του 2006 που τελούνται στο έδαφός της. Πέραν των ανωτέρω, τις πολύτιμες συμβουλές της Ελλάδας έχουν ζητήσει και η Βουλγαρία που μαστίζεται από την παραχάραξη χαρτονομισμάτων και την προώθηση της κυκλοφορίας τους στο έδαφός της και διεθνώς, και η Μάλτα για την αντιμετώπιση της λαθρομετανάστευσης.

Η Ευρωπαϊκή Προοπτική της Τουρκίας

Του Δρ. Ευάγγελου Τέμπου
Διδάκτορας Ιστορίας - Διεθνολόγου

Ύστερα από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο στο Ελσίνκι το 1999, η Τουρκία αποτελεί επισήμως υποψήφιο μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η πορεία ένταξης της εν λόγω χώρας δεν έχει συγκεκριμένο χρονοδιάγραμμα καθώς η Τουρκία καλείται να εκπληρώσει πολλά και δυσεπίτευκτα κριτήρια. Η απόφαση της Τουρκίας να ακολουθήσει τον Ευρωπαϊκό δρόμο δεν αποτελεί πρόσφατη επιλογή. Έξι εβδομάδες μετά την Ελληνική εκδήλωση ενδιαφέροντος για την σύναψη σχετικής συμφωνίας σύνδεσης με την Ευρωπαϊκή Κοινότητα το 1959, η Τουρκία προέβη σε άμεση αντίστοιχη εκδήλωση ενδιαφέροντος με σκοπό, αφενός να αδυνατίσει την Ελληνική επιλογή και αφετέρου να επωφεληθεί από τα ίδια πολιτικά, διπλωματικά, οικονομικά και εμπορικά πλεονεκτήματα που θα είχε και η γείτονος χώρα. Έκτοτε η Ευρωπαϊκή αυτή διαδρομή της Τουρκίας έχει αποδειχτεί εξαιρετικά δύσκολη στην εφαρμογή της.

Το Τουρκικό πολιτικο-στρατιωτικό κατεστημένο δεν έχει αντιληφθεί ότι μια τέτοια πορεία πρέπει να χαρακτηρίζεται από συνέπεια, συνέχεια, αξιοπιστία και προσήλωση στα Ευρωπαϊκά ιδεώδη. Οι άμεσες επεμβάσεις του στρατού στην πολιτική σκηνή (1960, 1971, 1980) καθώς και οι πολλαπλές παρασκηνακές παρεμβάσεις (π.χ. με την απαγόρευση λειτουργίας του Ισλαμικού κόμματος τον Ιανουάριο του 1998) του, υποδηλώνουν ότι η Τουρκία δεν μπορεί ή δεν επιθυμεί να ακολουθήσει μια πολιτική που να την φέρνει εγγύτερα των Βρυξελλών. Οι επεμβάσεις του στρατιωτικού κατεστημένου στην καθεστηκία τάξη καθιστά ομήρους τους πολιτικούς της Τουρκίας και μέσω μια τέτοιας τακτικής χειραγωγείται τόσο η εσωτερική πολιτική, όσο και η εξωτερική, μια κατάσταση που οι Βρυξέλλες δεν πρόκειται να ανεχθεί αφού δεν συνάδει με το κράτος-δικαίου και τα δημοκρατικά καθεστώτα από τα οποία αποτελείται η Ευρωπαϊκή κοινότητα.

Έτσι η Τουρκία αισθάνεται -και σε μεγάλο βαθμό είναι- απομονωμένη και εγκλωβισμένη σε μια ανατροφοδοτούμενη κατάσταση που η ίδια δημιούργησε, χωρίς να υπάρχει τουλάχιστον προς το παρόν ένα εμφανές διέξοδο. Σήμερα, στο εσωτερικό της Τουρκίας βρίσκονται εν ισχύ πολλά και δισεπίλυτα προβλήματα, που αρχίζουν από την ευμετάβλητη κατάσταση της τουρκικής οικονομίας και τελειώνουν στις σχέσεις του φιλοϊσλαμικού κόμματος με τη στρατιωτική εξουσία. Η ισχύς και η επιρροή του πανίσχυρου Συμβουλίου Εθνικής Ασφάλειας (TGS) στην πολιτική ζωή της Τουρκίας παραμένει μεγάλη, παρά τα νομοθετικά πακέτα μεταρρυθμίσεων της φιλοϊσλαμικής κυβέρνησης που έχουν σκοπό αφενός να μειώσουν αισθητά την δύναμή του και αφετέρου να εξευρωπαϊίσουν την Τουρκική κοινωνία και κράτος. Η συχνά εμμέσως εκφραζόμενη κηδεμονία του TGS συνεχίζει να δηλητηριάζει τις, ούτως ή άλλως, ισχνές δυνατότητες της Τουρκίας να εισέλθει στους κόλπους της ενωμένης Ευρώπης. Στην Τουρκία συνεχίζουν να

υπάρχουν δύο κέντρα εξουσίας, η νόμιμη κυβέρνηση που προήλθε από τις εκλογές της 3ης Νοεμβρίου 2002 με πολύ μεγάλο ποσοστό (34,3%), έχοντας συσπειρώσει τη λαϊκή αποδοκιμασία κατά των παλαιών και δοκιμασμένων πολιτικών κομμάτων (τα περισσότερα από τα οποία δεν κατάφεραν να εισέλθουν στην τουρκική εθνοσυνέλευση, απόρροια του απαγορευτικού ορίου του 10%) και η γραφειοκρατική θεσμική εξουσία, που ουσιαστικά μεταφράζεται στο Υπουργείο Εξωτερικών αλλά κυρίως στη στρατιωτική εξουσία, με κύριο και νομικά κατοχυρωμένο το Συμβούλιο Εθνικής Ασφάλειας. Το δεύτερο είναι αυτό που αποφασίζει για τη σχεδίαση και υλοποίηση της εξωτερικής και αμυντικής πολιτικής της Τουρκίας και διαμορφώνει τις προϋποθέσεις, τις ανάγκες και τις απαιτήσεις, οι οποίες μετά -ευσχήμες τις περισσότερες φορές- παραδίδονται στην πολιτική εξουσία για την εφαρμογή τους, διαφορετικά επιβάλλονται στην πολιτική εξουσία. Μέσα σε αυτό το πολύπλοκο και τις περισσότερες φορές αντιπαραγωγικό και αντιφατικό δυαδικό σύστημα διοίκησης εμπεριέχονται και οι σχέσεις Ελλάδας-Τουρκίας και Τουρκίας-Λευκωσίας.

Μετά το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο της Κοπεγχάγης το 1993, τα κριτήρια ένταξης νέων κρατών αυξήθηκαν αριθμητικά και αναβαθμίστηκαν ποιοτικά. Επιπλέον των καθαρά οικονομικών κριτηρίων που θεσπίστηκαν μέσω της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση (Μάαστριχτ), τα κράτη που επιθυμούν να καταστούν μέλη της Ευρωπαϊκής κοινωνίας πρέπει να πληρούν κριτήρια που άπτονται εξαιρετικά ευαίσθητων πτυχών και που θεωρούνται απαραίτητα από τις Βρυξέλλες. Τα κράτη που είναι υπό ένταξη πρέπει να έχουν σταθερά δημοκρατικά καθεστώτα τα οποία να εναλλάσσονται στη εξουσία με δημοκρατικό και διαφανή τρόπο, να προστατεύουν επαρκώς τις μειονότητες που υπάρχουν στο εσωτερικό τους και να σέβονται τα θεμελιώδη δικαιώματα και τις ανθρώπινες ελευθερίες, να έχουν βιώσιμη οικονομία και ανταγωνιστική στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του εντεινόμενου διεθνούς οικονομικού ανταγωνισμού και να μπορούν να ενσωματώσουν πλήρως το σύνολο του κοινοτικού κεκτημένου. Από αυτή την απλή απαρίθμηση είναι φανερό ότι η Τουρκία δεν πληροί κανένα όρο. Οι προϋποθέσεις για την εκπλήρωση έστω και μερικών – των λιγότερο δύσκολων- κριτηρίων είναι εξαιρετικά αμφίβολες. Η Τουρκία θα αναγκαστεί να προβεί και σε άλλες σημαντικές μεταρρυθμίσεις όχι μόνο οικονομικών και εμπορικών πολιτικών αλλά κυρίως νομοθεσίας που άπτεται των θεμάτων εθνικής ασφάλειας της γείτονος.

Η οικονομική κατάσταση της Τουρκίας είναι εξαιρετικά ευάλωτη και ευμετάβλητη σε κάθε διεθνή και εσωτερική μεταβολή και είναι πολύ δύσκολο να επιτευχθεί η μακροχρόνια δημοσιονομική πειθαρχία που απαιτείται για την επίτευξη των οικονομικών κριτηρίων. Περαιτέρω των ανωτέρω επιχειρημάτων, η Τουρκία θα πρέπει να προχωρήσει στην ουσιαστική προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών και την προστασία των μειονοτήτων. Η Τουρκία θα πρέπει να αποδεχτεί ότι οι εθνοτικές μειονότητες, οι Έλληνες, οι Κούρδοι, οι Αρμένιοι, και άλλοι και οι θρησκευτικές, π.χ. οι Αλεβίτες και οι

Κρυπτοχριστιανοί, δεν μπορεί να διώκονται για τα δικαιώματά τους και πρέπει κάποτε να τους αποδοθούν σε πλήρη βαθμό.

Ούτως, οι σχέσεις της Τουρκίας με τις Βρυξέλλες παραμένουν εξίσου ρευστές, αφενός λόγω της αργόσυρτης διαδικασίας φιλελευθεροποίησης της τουρκικής κοινωνίας και αφετέρου λόγω των ανακόλουθων και αντιφατικών κινήσεων για τη νομοθετική και εκτελεστική εφαρμογή των διατάξεων που θα επιτρέψουν στην Τουρκία να εκδημοκρατίσει περισσότερο το τουρκικό έθνος και κράτος. Το Τουρκικό κατεστημένο πρέπει επίσης να αναγνωρίσει επίσημα ότι ο μοναδικός τρόπος επίλυσης διακρατικών διαφορών είναι οι ήδη διεθνώς αναγνωρισμένοι θεσμοί του Διεθνούς Δικαστηρίου, του πολύ πρόσφατου Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου και οι κοινώς αποδεκτοί τρόποι εξωδικαϊκής επίλυσης διαφορών. Η Τουρκία πρέπει να σέβεται και να τηρεί τις διεθνείς συνθήκες στις οποίες είναι συμβαλλόμενο μέρος και να αποκηρύξει την βία και την απειλή αυτής ως τρόπο επίλυσης διακρατικών συγκρούσεων. Η Τουρκία πρέπει να αντιληφθεί ότι η διαρκής παράβαση των διεθνών κανόνων εκ μέρους της δεν μπορεί να γίνεται έπ' άπειρον εμφανώς ή έστω σιωπηρώς αποδεκτή και ότι σε κάποιο σημείο αυτή η ανοχή θα σταματήσει. Επίσης πρέπει να γίνει κατανοητό από την Τουρκική πλευρά ότι αυτή η ανοχή επιδεικνύεται προπαντός από τις Ηνωμένες Πολιτείες και πολύ λιγότερο από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Η τελευταία, πολλές φορές αναγκάζεται να ακολουθήσει το παράδειγμα των ΗΠΑ ύστερα από πιέσεις και εξάσκηση επιρροής από την Αμερικανική πλευρά. Η ανοχή που επιδεικνύεται στην Τουρκία από τις ΗΠΑ και δια μέσου αυτών από την ΕΕ, βασίζεται στην γεωστρατηγική και γεωοικονομική θέση της εν λόγω χώρας. Η βασική επιδίωξη της Τουρκίας είναι η (αυτό) αναγόρευσή της ως εγγυήτρια περιφερειακή δύναμη στην Ανατολική Μεσόγειο, τα Βαλκάνια, την Εγγύς και Μέση Ανατολή και τον Καύκασο, με αντίστοιχη μείωση του κύρους και της εμβέλειας της Ελλάδας. Σε αυτό το πλαίσιο η Τουρκία απαιτεί από τα όμορα και γειτνιάζοντα κράτη στο ανωτέρω γεωγραφικό πλαίσιο, τον απόλυτο σεβασμό προς αυτήν και την αναγνώριση της περιφερειακής της ισχύος, αποσκοπώντας στην επιβολή των τουρκικών επιδιώξεων και συμφερόντων. Η Τουρκία δεν παύει να υπενθυμίζει στις ΗΠΑ, στο Νάτο και στην ΕΕ, την στερεότυπη αντίληψη που υπάρχει ότι αποτελεί το πλέον προκεχωρημένο φυλάκιο των ΗΠΑ¹ στην περιοχή, το μοναδικό αξιόπιστο συνομιλητή της δύσης και το μοναδικό ισλαμικό και ταυτόχρονα κοσμικό κράτος της Μέσης Ανατολής που δεν κινδυνεύει να περιπέσει σε ισλαμικό φανατισμό. Η Τουρκία δια μέσου αυτής της τακτικής προσπαθεί να αναβαθμίζει αενάως τον ρόλο της ως ανάχωμα-τάφρος, παλαιότερα κατά της Σοβιετικής επιρροής και πίεσης προς τα κράτη της Μέσης και Εγγύς Ανατολής και σήμερα, κατά του κινδύνου του ισλαμικού φονταμελισμού που απειλεί να παρασύρει αρκετές από τις χώρες της Μέσης Ανατολής. Η Τουρκία επίσης δεν παύει να ενισχύει τον ατλαντικό δεσμό με τις ΗΠΑ μέσω επιπρόσθετων συμφωνιών, συνθηκών και εξοπλιστικών προγραμμάτων στα πλαίσια διμερών και πολυμερών διπλωματικών κινήσεων. Με αυτή τη μέθοδο η Τουρκία ανατροφοδοτεί την σχέση της με τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ και τονίζει ότι η ίδια αποτελεί το πιο πιστό δεσμό του Βορειοατλαντικού Οργανισμού. Η Τουρκία

υπενθυμίζει συνεχώς στις ΗΠΑ ότι βρίσκεται σε μια εξαιρετικά ευαίσθητη γεωγραφικά περιοχή που αν αφηθεί χωρίς έλεγχο κινδυνεύει να αποτελέσει την πυριτιδαποθήκη της Ανατολικής Μεσογείου και της Μέσης Ανατολής. Η Τουρκική ηγεσία δια μέσου αυτών των τεχνασμάτων κατορθώνει και αποκομίζει μεγάλα πολιτικά, οικονομικά και στρατιωτικά οφέλη από τις ΗΠΑ και με την ανοχή αυτών προβαίνει σε συνεχείς παραβάσεις του διεθνούς δικαίου. Οι ΗΠΑ πιστεύοντας, λανθασμένα, ότι η Τουρκία αποτελεί τον μοναδικό αξιόπιστο και φερέγγυο στρατιωτικό εταίρο των ΗΠΑ στην περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου και εγγυητή της σταθερότητας, χωρίς τον οποίο δεν μπορούν οι ΗΠΑ να χειραγωγούν και ελέγχουν τις εξελίξεις στην εν λόγω περιοχή, συνεχίζουν να κλείνουν τα μάτια σε συνεχείς τουρκικές παραβάσεις του διεθνούς δικαίου.

Αυτά του είδους τα Τουρκικά τεχνάσματα δεν γίνονται εύκολα αποδεκτά με συνομιλητή την Ευρωπαϊκή Ένωση. Για αυτό και η Τουρκία προτιμά να τα απευθύνει στις ΗΠΑ² και δια μέσου της πίεσης αυτών να αποκομίζει οφέλη και από την ΕΕ. Η Τουρκία πρέπει να αντιληφθεί ότι ο δρόμος για τις Βρυξέλλες περνά αποκλειστικά από την Αθήνα και τη Λευκωσία και λιγότερο από την Ουάσιγκτον. Η Τουρκία χρειάζεται απαραίτητως τόσο την Ελληνική πολιτική και θεσμική συναίνεση για την ένταξή της στην ΕΕ όσο και της Κύπρου³. Θα πρέπει λοιπόν η Τουρκία να βασιστεί στην Ελληνική και Κυπριακή βούληση. Η βοήθεια που μπορεί να προσφέρει η Ουάσιγκτον στην Άγκυρα είναι περιορισμένη όσο η Τουρκία συνεχίζει να συμπεριφέρεται ως δυνάστης της Ανατολικής Μεσογείου. Ας μην λησμονούμε άλλωστε πως η Τουρκία συνεχίζει να κατέχει στρατιωτικά το 38% του Κυπριακού εδάφους, χώρας-μέλους της ΕΕ. Οιαδήποτε και να είναι η πίεση που μπορεί να ασκήσει η Αμερική στις Βρυξέλλες για την ένταξη της Τουρκίας στην ΕΕ πρέπει να υπάρξει και μια ουσιαστική βελτίωση της Τουρκικής εικόνας. Και αυτή η Τουρκική εικόνα μπορεί να βελτιωθεί πολύ με την βοήθεια της Αθήνας και της Λευκωσίας. Άρα η συνδρομή της Ελλάδας είναι απαραίτητη για την ένταξη της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Τούτο σημαίνει ότι η Τουρκία οφείλει να προχωρήσει στην επίλυση των διαφορών της με την Ελλάδα (όπως άλλωστε και η απόφαση του Ελσίνκι το 1999 προνοεί) ενώ παράλληλα να επηρεάσει ουσιαστικά προς την κατεύθυνση της επίλυσης του Κυπριακού προβλήματος.

Είναι άγνωστο αν θα καταφέρει η τωρινή φιλομουσουλμανική κυβέρνηση στην Άγκυρα να προχωρήσει σε βαθιές και ριζοσπαστικές τομές στην πολιτική σκηνή στην Τουρκία και στο τρόπο διακυβέρνησης της χώρας, με σκοπό να πληροί τα κριτήρια για την έναρξη του προενταξιακού διαλόγου με την Ευρωπαϊκή Ένωση μέχρι το τέλος του έτους και ταυτόχρονα να μη θίξει – τουλάχιστον σε μεγάλο βαθμό- τα κατοχυρωμένα δικαιώματα του στρατιωτικού κατεστημένου στην Τουρκία, έτσι ώστε να μην τους εξαναγκάσει σε μια ακόμη ανοιχτή ή συγκαλυμμένη συνταγματική εκτροπή. Εξίσου βέβαιο είναι ότι μέχρι το τέλος του 2004 όπου θα συζητηθεί ο καθορισμός ή όχι της ημερομηνίας ενάρξεως ενταξιακών διαπραγματεύσεων δεν πρόκειται να έχει προκύψει κανένα ουσιαστικό αποτέλεσμα προς την κατεύθυνση των Ελληνοτουρκικών διαφορών (π.χ.

παραπομπή του θέματος της υφαλοκρηπίδος στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης) ή της επίλυσης του Κυπριακού.

Εκτός βέβαια αν η Τουρκία δεν επιθυμεί να καταστεί μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και επιθυμεί να παραμείνει στενός συνεργάτης με την ΕΕ διατηρώντας την υπάρχουσα τελωνειακή ένωση και εμβαθύνοντας τις σχέσεις της με αυτήν. Αν η Τουρκία πιστέψει ότι το όραμα της Ευρώπης παραμείνει πολύ μακριά και είναι εξαιρετικά δαπανηρό για αυτήν, τότε μπορεί να αρκεστεί σε μια καλή οικονομική και εμπορική σχέση με τις Βρυξέλλες από τις οποίες θα αντλεί οικονομικά οφέλη ως παράσιτο χωρίς να προσφέρει σε τίποτα. Σε αυτή την περίπτωση είναι βέβαιο πως θα εντείνει τις σχέσεις της με τον ατλαντικό σύμμαχο και θα επιδιώξει να αναβαθμίσει την συμμετοχή στον άλλο πόλο πολιτικο-στρατιωτικής ισχύς, το ΝΑΤΟ. Σε περίπτωση που η Τουρκία δεν λάβει την πολυπόθητη ημερομηνία έναρξης των διαπραγματεύσεων με την ΕΕ τον Δεκέμβριο του 2004, πιθανότατα θα επιρρίψει την ευθύνη για αυτό τόσο στην Αθήνα όσο και στην Λευκωσία με αποτέλεσμα την δημιουργία τεχνητών εντάσεων και με τις δύο χώρες. Σε μια τέτοια δυσμενή εξέλιξη για την Ελλάδα, η Ελληνική αποτρεπτική στρατηγική θα κληθεί να αποδείξει ότι βασίζεται σε αξιόμαχες στρατιωτικές δυνάμεις που είναι επιχειρησιακά πάντοτε ετοιμοπόλεμες.

¹Αν και πολλές φορές, η Τουρκία με την ανωτέρω ταύτισή της, δυσσαρεστεί, δικαιολογημένα, τα υπόλοιπα μουσουλμανικά κράτη της περιοχής.

²Η Αμερικανική επιστημονική και ειδησεογραφική κοινότητα αναφέρεται στην Τουρκία ως pivotal state (κράτος-άξονας) το οποίο συγκρατεί και ελέγχει τον μουσουλμανικό εξτρεμισμό στις υπόλοιπες χώρες που είναι κράτη-παρίες και αποτελεί το πιο αξιόπιστο αντιπρόσωπο της Δύσης στη Μέση Ανατολή.

³Ας μην λησμονούμε ότι η Ελληνική δικαιολογημένη και παρατεταμένη αντίδραση στο 4ο Χρηματοδοτικό Πρωτόκολλο που προοριζόταν για την Τουρκία καθώς και στην Τελωνειακή σύνδεση καθυστέρησε την εφαρμογή και των δύο. Χρειάστηκε μεγάλη πίεση από τις Βρυξέλλες και η ανταπόδοση πολιτικών και οικονομικών εγγυήσεων και διευκολύνσεων από την Τουρκία και τις Βρυξέλλες προς την Ελλάδα, για να αρθούν οι Ελληνικές αντιρρήσεις.

ΚΥΠΡΙΑΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ - ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΑ

Του Αντιστρατήγου ε.α. Γεωργίου Κοράκη Μέλους του ΔΣ/ΕΛΕΣΜΕ

Κατά τον Σταγειρίτη φιλόσοφο Αριστοτέλη η κρίση των πολλών είναι ανώτερη από τη κρίση των ολίγων. Η κρίση της πλειοψηφίας των περισσότερων Κυπρίων που δεν αποδέχθηκε το σχέδιο Ανάν είναι ανώτερη από τη κρίση της μειοψηφίας που το δέχτηκε. Το σχέδιο απορρίφθηκε γιατί στηρίζεται στη λάθος φιλοσοφία της διαιώνισης του διαμελισμού της Κύπρου. Όσο απομακρυνόμαστε από το σημείο μηδέν (24 Απριλίου 2004 ημέρα δημοψηφίσματος) το άρωμα της εποχής χάνεται πετάει μαζί με τη στιγμή και αυτοί που το ένιωσαν όπως και όσο νιώθει κανείς το παρόν χάνουν την αίσθησή του όταν το πάρει ο άνεμος του χρόνου. Υπάρχουν όμως ορισμένα πράγματα που ο χρόνος δεν τα σβήνει όπως το γεγονός ότι παρόλο που προ του δημοψηφίσματος ο Γενικός Γραμματέας του ΟΗΕ Κόφι Ανάν και ο Αλβάρο Ντεσότο όπως και πολλοί άλλοι Αξιωματούχοι επέμεναν ότι η το σχέδιο θα γίνει αποδεκτό η θα θεωρείται ως μη υπάρχον, εντούτοις ο ίδιος Γενικός Γραμματέας κατά τρόπο εκδικητικό επανέρχεται με την επιμονή να επαναφερθεί το σχέδιο για να γίνει αποδεκτό.

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι το σχέδιο συρράφτηκε από την Αγγλία (Λόρδος Χάνει) και επεβλήθη από ΗΠΑ αφού στο Λευκό οίκο στη συνάντηση Μπούς και Κόφι Ανάν αποφασίστηκε και άνοιξε ο δρόμος της Λουκέρνης. Με το σχέδιο Ανάν οι ΗΠΑ προσέφεραν την Κύπρο στην Τουρκία. Η άποψη αυτή δεν αποτελεί αντιαμερικανική προπαγάνδα η αμφισβητούμενη κρίση. Απόδειξη η ξεκάθαρη ομολογία του Daniel Fried που είναι ειδικός σύμβουλος του προέδρου των ΗΠΑ για θέματα εξωτερικής πολιτικής και μέλος του Συμβουλίου Ασφαλείας των ΗΠΑ που είπε « Όταν προσπαθούσαμε να πείσουμε την Τουρκική κυβέρνηση να επιτρέψει τη διέλευση των στρατευμάτων μας δια μέσου της Τουρκικής επικράτειας στο Βόρειο Ιράκ της προσφέραμε δύο κίνητρα. Το πρώτο ήταν οικονομικό, αρκετά δισεκατομμύρια δολάρια υπό μορφή δωρεάς η δανείων (δανεικά και αγύριστα). Το δεύτερο κίνητρο ήταν η Κύπρος μέσω του επικείμενου σχεδίου Ανάν.» Το σχέδιο λοιπόν σύμφωνα με τους ίδιους Αμερικανούς Αξιωματούχους ήταν ένα bonus των ΗΠΑ προς την Τουρκία. Μετά την αλαζονική αυτή δήλωση είναι τουλάχιστον εκπληκτικό, ότι κάποιοι προσπαθούν να μας πείσουν, ότι η πλειοψηφία του λαού που απέρριψε το σχέδιο παραπλανήθηκε και ότι πρέπει να γίνει αποδεκτό. Με το σχέδιο η πλειοψηφία του Κυπριακού λαού ένιωσε έντονα αδικημένη και απογοητευμένη διότι ο οργανισμός που συστάθηκε για να λειτουργεί ως ανάχωμα έναντι της αδικίας, έναντι του πολέμου και της δυστυχίας που προκαλεί η ανισορροπία της δύναμης των όπλων και η αλαζονεία στη χρήση βίας, συνηγόρησε και εργάστηκε συνειδητά στην επιβολή ενός σχεδίου που νομιμοποιεί την κατοχή και την αδικία, που έχει έντονα τα χαρακτηριστικά της διαιώνισης του διαχωρισμού, με ελλείμματα δημοκρατίας και περιορισμό των ανθρώπινων δικαιωμάτων που εξυπηρετεί τα συμφέροντα των ισχυρών. Πώς είναι δυνατόν οι Αξιωματούχοι του ΟΗΕ να αποδεικνύονται όχι μόνο κατώτεροι των αρχών που υπηρετούν αλλά συγχρόνως να είναι και οι πρωταγωνιστές στην

επιβολή της αδικίας. Δυστυχώς ο Γενικός Γραμματέας στη περίπτωση του Κυπριακού προβλήματος συμπεριφέρθηκε ως υπάλληλος των ΗΠΑ Και για να είμαστε δίκαιοι και άλλοι Γενικοί Γραμματείς δεν στάθηκαν στο ύψος τους σε ότι αφορά το χειρισμό του Κυπριακού προβλήματος. Παρά ταύτα η μέχρι τώρα επιβίωση του Κυπριακού κράτους οφείλεται στην αντίσταση και στο συνεχή αγώνα του Κυπριακού λαού.

Το Κυπριακό είναι θέμα εισβολής και κατοχής, είναι θέμα εθνικού ξεκαθαρίσματος και βίαιου διαχωρισμού από ξένες στρατιωτικές δυνάμεις. Για πολλά χρόνια αν και η Τουρκία είναι ο κύριος ρυθμιστής των εξελίξεων του κυπριακού προβλήματος, παρουσίαζε το πρόβλημα ως ενδοκοινοτική διαφορά με αποτέλεσμα να γίνουν πολλές υποχωρήσεις από πλευράς Ε/Κ και να οδηγηθούμε στη σημερινή κατάσταση. Στη διαδρομή του η Ε/Κ πλευρά πίστεψε και προσπάθησε να ενταχθεί η Κύπρος στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Όλοι συμφώνησαν τότε ότι η ένταξη έπρεπε να επιδιωχθεί για το εθνικό θέμα δηλαδή να αξιοποιηθεί για τη λύση του προβλήματος. Διεκδίκησαν λύση ευρωπαϊκών προδιαγραφών δηλαδή ανθρώπινα δικαιώματα ελευθερία διακίνησης, εγκατάστασης και περιουσίας. Σήμερα που η Κύπρος είναι ισότιμο μέλος της ΕΕ είναι στην ίδια μοίρα με τις υπόλοιπες χώρες της Ένωσης. Ευρωπαϊκή λύση σημαίνει ότι στη μελλοντική πολιτεία που θα προκύψει από συμφωνία Τ/Κ και Ε/Κ θα πρέπει να ισχύει ότι και στην υπόλοιπη Ευρώπη των 25 κρατών μελών δηλαδή ανθρώπινα δικαιώματα για όλους τους Κυπρίους και οι βασικές ελευθερίες των πολιτών. Η άποψη που προβάλλεται για διορθώσεις και επαναφορά του σχεδίου είναι λαθεμένη γιατί απλούστατα το σχέδιο στηρίζεται σε λάθος φιλοσοφία της διαιώνισης και του διαμελισμού της Κύπρου. Μετά από μια διαδρομή 30 ετών που χαρακτηρίζεται από πολλές υποχωρήσεις το πρόβλημα πρέπει να λυθεί στη βάση της 100% εφαρμογής των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Στο εδαφικό, την κρατική υπόσταση και γενικά στις παραμέτρους και πτυχές της κρατικής οργάνωσης με αμοιβαίες υποχωρήσεις να ξεπεραστούν τα εμπόδια και μπορεί και πρέπει να βρεθεί λύση. Αυτοί που θα επιστρέψουν στις εστίες των να είναι άνθρωποι ελεύθεροι να εγκατασταθούν να διακινηθούν να πωλήσουν να αγοράσουν. Στα ανθρώπινα δικαιώματα δεν πρέπει να υπάρξει καμία έκπτωση. Η σημασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο αξιακό σύστημα των ευρωπαίων πολιτών είναι ψηλά. Η διεκδίκηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων είναι ικανή και αναγκαία συνιστώσα να ενώσει όλες τις πολιτικές δυνάμεις της Κύπρου στον αγώνα για επίλυση του προβλήματος.

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή πρόσφατα άνοιξε στην Τουρκία το δρόμο της ευρωπαϊκής πορείας της. Ανακοινώθηκε επίσημα η έναρξη των ενταξιακών διαπραγματεύσεων αλλά με πολλούς όρους και υπό προϋποθέσεις. Το ΝΑΙ είναι αποτέλεσμα συναλλαγής και της μεγάλης προσπάθειας των ΗΠΑ να εισέλθει η Τουρκία στην ΕΕ. Οι όροι και οι προϋποθέσεις αποδεικνύουν ότι κανείς δεν έχει τη δύναμη να παρακάμψει τους κανονισμούς που η ίδια η ΕΕ έχει θεσμοθετήσει Δεν μπορεί όμως να παραβλεφθεί ότι ανταμείβεται μια χώρα που εκτός από την καταπίεση των πολιτών της, των Κούρδων και των άλλων μειονοτήτων έχει εισβάλλει σε μια άλλη χώρα και από το 1974 κατέχει το 37% του εδάφους της. Εφόσον η Ελλάδα

δεν θέτει κανέναν όρο η προϋπόθεση για τις Ελληνοτουρκικές σχέσεις και το Κυπριακό ήταν αυτονόητο ότι οι τυχόν εισηγήσεις της Κυπριακής Κυβέρνησης στην ΕΕ δεν θα ελαμβάνοντο υπόψη. Η Κύπρος όμως δεν είναι χώρα δεύτερης κατηγορίας είναι ισότιμο μέλος και νομιμοποιείται να απαιτήσει συγκεκριμένες δεσμεύσεις για την Τουρκία. Δεν μπορεί να αποσυνδεθεί η ενταξιακή πορεία της Τουρκίας από τις βασικές της υποχρεώσεις να επιδείξει ανάλογη ευρωπαϊκή συμπεριφορά. Τίποτε δεν έχει οριστικοποιηθεί ούτε είναι σίγουρο ότι οι διαπραγματεύσεις όταν αρχίσουν θα καταλήξουν. Απομένει η απόφαση του ερχόμενο Δεκέμβριο στις Βρυξέλλες των ηγετών των 25 κρατών μελών της ΕΕ. Στο χρονικό αυτό διάστημα η Κυπριακή Δημοκρατία σε συνεργασία με την Ελλάδα επιβάλλεται να διεκδικήσει τη συμπερίληψη των θεμάτων που απασχολούν την Κύπρο στους όρους που θα πρέπει να εκπληρώσει η Τουρκία κατά τη διάρκεια των ενταξιακών της συνομιλιών. Τα θέματα αυτά πρέπει να είναι η άμεση αναγνώριση της Κυπριακής δημοκρατίας και το άνοιγμα Πρεσβείας στην Άγκυρα η αποχώρηση των Τουρκικών στρατευμάτων και των εποίκων όπως επίσης και η πρόσφατη πρόταση της Κυπριακής Κυβέρνησης για επιστροφή της Αμμοχώστου και λειτουργία του λιμανιού της. Η Τουρκία για να περάσει την πόρτα της ΕΕ οφείλει να αποσύρει τα στρατεύματα κατοχής και τους εποίκους από την Κύπρο, οφείλει να σέβεται τα ανθρώπινα δικαιώματα. Αυτά οφείλουμε να κατοχυρώσουμε με την υπογραφή μας. Η Τουρκία αυτή τη στιγμή έχει μπει σε τροχιά που στην πορεία του δρομολογίου δεν θα έχει άλλη επιλογή, θα αναγκασθεί να αποσύρει τα στρατεύματα της μέσα από την προσαρμογή της. Το καθεστώς του πλήρους μέλους της Κυπριακής Δημοκρατίας στην ΕΕ επεκτείνει της δυνατότητες της Κύπρου και πέραν της 17 Δεκ. αφού θα έχει την ίδια ψήφο με τα λοιπά κράτη μέλη σε κάθε σταθμό ελέγχου της ενταξιακής της πορείας. Το πρόβλημα που πρέπει να απασχολήσει την Κυπριακή ηγεσία είναι η αποφυγή της σύνδεσης της λύσης του προβλήματος με την πλήρη ένταξη της Τουρκίας που δεν προβλέπεται να γίνει, εάν γίνει, πριν το 2020 ή 2025. Εάν συνδεθεί το Κυπριακό με την ένταξη της Τουρκίας τότε θα έχει λυθεί από την ίδια τη ζωή.

Τα δεδομένα του Κυπριακού προβλήματος από 1 Μαΐου έχουν αλλάξει Για πρώτη φορά ο χρόνος δεν εργάζεται σε βάρος της Ε/Κ πλευράς. Η έκθεση της επιτροπής δεν είναι για την Τουρκία λευκή επιταγή ή επιταγή χωρίς αντίκρισμα. Για να εξαργηθεί πρέπει πρώτα να πιστωθεί με πράξεις στην Κύπρο και στην Ελλάδα Ο Ευρωπαϊκός δρόμος της Τουρκίας περνά αναγκαστικά από τη Λευκωσία. Αποτελέσματα θα φανούν πολύ σύντομα αρκεί να διατυπωθούν προς όλους τους εταίρους ξεκάθαρες θέσεις και επιδιωχθεί η μεγίστη δυνατή αξιοποίηση των αντιδράσεων των Ευρωπαίων πολιτών. Από εμάς εξαρτάται το πώς θα αξιολογήσουμε και θα αξιοποιήσουμε τις νέες ιστορικές εξελίξεις που ενδέχεται να μας επηρεάσουν καταλυτικά.

ΟΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΗ

(13-10-2004)

Αντιστρατήγου ε.α. Η. ΚΑΖΟΥΚΑ

Την 5η Οκτωβρίου η ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ εόρτασε τα δέκατα γενέθλιά της, ενώ συμμετείχε και πάλι, με την οργάνωση και λειτουργία Περιπτέρου, στην έκθεση Οπλικών Συστημάτων «DEFENDORY 2004».

Η Εταιρεία, κατά τη διάρκεια της δεκάχρονης, συνεπούς προς τους σκοπούς της, πορείας έχει να παρουσιάσει ένα σημαντικό έργο σε μελέτες, ομιλίες, συνέδρια και σεμινάρια τόσο στο κέντρο όσο και στην ελληνική επαρχία με ιδιαίτερη επιτυχία, συνεργαζομένη με Υπουργεία, με Γενικά Επιτελεία, με συναφή Ιδρύματα και με φορείς της τοπικής αυτοδιοίκησης, αποσκοπούσα στη μελέτη θεμάτων και στην προβολή απόψεων και προτάσεων που εξυπηρετούν το εθνικό συμφέρον.

Στον κύκλο των δράσεών της έχουν ιδιαίτερη θέση οι επαφές με Στρατιωτικούς Ακολουθούς και Πρέσβεις από γειτονικές και άλλες χώρες και με προσωπικότητες εσωτερικού και εξωτερικού δια την ανταλλαγή απόψεων και εκτιμήσεων επί θεμάτων αμοιβαίου ενδιαφέροντος στο εγγύς προς τις αντίστοιχες χώρες γεωστρατηγικό και γεωπολιτικό περιβάλλον.

Το μέχρι τούδε έργο, με την υποστήριξη μελών, φίλων, χορηγών και δωρητών, σηματοδοτεί την σταθερή πορεία και το ευοίωνο μέλλον της ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ. Δεν παραβλέπεται όμως η ανάγκη προσελεύσεως νέων μελών με θέληση ανιδιοτελούς προσφοράς και συνεχείας της τελέσεως του προς την πατρίδα χρέους. Η «Εταιρεία» δεν είναι εμπορική, είναι φιλική, ανθρώπων-εταίρων, αλληλεγγύων, ομοθύμων, εθελοντών και αφιλοκερδών.

Κατά το αξιόλογο ακαδημαϊκόν έτος κύριος στόχος της Εταιρείας παραμένει η ανανέωση των μελών του Διοικητικού Συμβουλίου, η πλήρης επάνδρωση των διευθύνσεων και ομάδων εργασίας, η συνέχεια των μελετών, των συνεδρίων και των σεμιναρίων, με κορυφαία εκδήλωση την οργάνωση του διήμερου 4ου Διεθνούς Συνεδρίου «ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ 2005», στα τέλη Νοεμβρίου του έτους 2005.

Επειδή οι ημερομηνίες τρέχουν, θα αναφερθώ λίαν συντόμως στην έκθεση των αρμοδίων της Ε.Ε. με την θετική εισήγηση έναρξης ενταξιακών συνομιλιών Τουρκίας-Ε.Ε. Η κατ'αρχήν συναίνεση Ελλάδος και Κυπριακής Δημοκρατίας – και θέλω να πιστεύω με την κρυφή ελπίδα της τελικής άρνησης των Ευρωπαίων Εταίρων- δεν αποτελεί και την ορθότερη αντιμετώπιση του προβλήματος. Εκείνοι που κινδυνεύουν άμεσα από τον τουρκικό επεκτατισμό είναι οι Έλληνες και ασφαλώς όχι οι Ολλανδοί και οι Βέλγοι. Οι Τούρκοι στην Ελλάδα θα αναζητήσουν καλύτερα τύχη, όπως κάνουν και οι γείτονες Αλβανοί. Η Τουρκία είναι Ανατολή ιστορικά, θρησκευτικά, πολιτισμικά και πολιτικά, είναι Ασία, δεν ανήκει στη Δύση. Δεν την εξευρωπαϊάζει η κατοχή των δυτικών ακτών του Αιγαίου και της Ανατολικής Θράκης, που ατυχώς της παραχώρησαν οι μεγάλοι με τη Συνθήκη της Λωζάνης, η οποία πρέπει κατ'ελάχιστον να παραμείνει απαραβίαστη.

Απαιτείται ιδιαίτερη προσοχή και σε βάθος εκτίμηση της καταστάσεως, που θα δημιουργηθεί από μία πτωχή μουσουλμανική Τουρκία, ιδιοτύπου καθεστώτος, με

αυτοκρατορικές διαθέσεις και εκρηκτικές πληθυσμιακές αυξήσεις, η οποία μέσα στα επόμενα λίγα χρόνια θα ξεπεράσει τα ενενήντα εκατομμύρια και θα αποτελεί την πολυπληθέστερη χώρα και θρησκευτική μειονότητα στη Χριστιανική Ε.Ε. Η 17η Δεκεμβρίου, ημερομηνία της τελικής απόφασης, δεν είναι μακράν. Ας συναχθώμεν και ας αποφασίσουμε την εξασφάλιση των δικαίων μας με τον καθορισμό απαραβάτων ρητρών. Οι Τούρκοι εργαζόμενοι στην Ελλάδα, στα πλαίσια της Ε.Ε. δεν πρέπει να ξεπερνούν το ένα τοις εκατόν του πληθυσμού της. Οι «νεοφαναριώτικες» αντιλήψεις περί επικρατήσεως του ελληνικού δαιμονίου στις αναγεννηθησόμενες πολυπολιτισμικές κοινωνίες των ανοικτών συνόρων αποτελούν πλάνην οικτράν και συμπτώματα ευμαρείας, ηττοπαθείας και εκφυλισμού.

ΡΩΣΙΑ

Η Νέα Στρατηγική του Πούτιν

Αντιστρατήγου ε.α. ΧΡ. ΜΟΥΣΤΑΚΗ
Επιτίμου Διοικητού 1ης Στρατιάς

Μετά τη διάλυση της Σοβιετικής Ενώσεως διαμορφώθηκαν δύο τάσεις στην άσκηση της εξωτερικής πολιτικής της Ρωσίας.

Η αρχική, της οποίας εκφραστής ήταν ο Γέλτσιν, επεδίωκε την στρατηγική συμμαχία με τις ΗΠΑ, ώστε να μπορέσει η Ρωσία να διατηρηθεί στο προσκήνιο ως υπερδύναμη, όπως επί ΕΣΣΔ, εκμεταλλευομένη το πυρηνικό της οπλοστάσιο.

Η τάση αυτή απομυθοποιήθηκε πολύ γρήγορα. Η οικονομική κατάρρευση της χώρας και οι ταπεινώσεις που υπέστη σε θέματα που εναντιώνονταν στις ΗΠΑ, όπως ο πόλεμος στη Γιουγκοσλαβία και η διεύρυνση του ΝΑΤΟ προς ανατολάς, διέλυσαν όλες τις αυταπάτες. Κατέστη δε σαφές ότι οι ΗΠΑ θα αντιμετώπιζαν και στο μέλλον την Ρωσία ως εχθρό και θα επεδίωκαν τόσο την γεωστρατηγική της απομόνωση, όσο και την καθυστέρηση της ανασυγκροτήσεώς της.

Μετά την αποτυχία της αρχικής τάσεως, έκανε την εμφάνισή της μια νέα, της οποίας εκφραστής ήταν ο τέως Πρωθυπουργός Πριμακόφ. Κεντρική της ιδέα ήταν η δημιουργία «αντιαξόνων», δηλαδή της συνάψεως συμμαχιών με όσες χώρες συνεπίπταν τα συμφέροντα της Ρωσίας εναντίον των ΗΠΑ, ώστε να δημιουργηθούν αντίβαρα στην Αμερικανική παντοκρατορία. Με αυτό το σκεπτικό συνήφθησαν «το Συμφωνητικό της Σαγκάης», με τη συμμετοχή της Κίνας και άλλων κρατών της Κεντρικής Ασίας και η «Ενεργειακή Συμφωνία με την ΕΕ». Δημιουργήθηκε επίσης νέο κοινό μέτωπο Ρωσίας, Γαλλίας και Γερμανίας εναντίον των ΗΠΑ, για τον πόλεμο στο Ιράκ.

Τα αποτελέσματα και αυτής της πολιτικής ήταν πενιχρά και έτσι οι Ρώσοι συνειδητοποίησαν ότι δεν μπορεί αυτή να αποτελέσει τον κύριο άξονα της στρατηγικής τους, γιατί τόσο η Κίνα, όσο και οι μεγάλες Ευρωπαϊκές χώρες έχουν τελειώς διαφορετικούς στόχους. Άλλωστε και η Γερμανία επιθυμεί την γεωστρατηγική απομόνωση της Ρωσίας για να μην επεκταθεί προς την Μεσόγειο. Ο Πούτιν αντελήφθη ότι οι παραπάνω τάσεις δεν εξυπηρετούν τα στρατηγικά συμφέροντα της Ρωσίας και γι' αυτό διεμόρφωσε μια νέα πιο ρεαλιστική εξωτερική πολιτική. Στόχος της δε είναι ο προσεταιρισμός των χωρών του εγγύς περιβάλλοντος. Αποφεύγοντας τους μεγαλοϊδεατισμούς επιδιώκει την ανάκτηση της χαμένης επιρροής που ασκούσε η ΕΣΣΔ στις πρώην Σοβιετικές δημοκρατίες. Η πολιτική αυτή συνίσταται στον απεγκλωβισμό της από τον εναγκαλισμό των ΗΠΑ και την ανασύσταση μιας πιο χαλαρής ένωσης πάνω σε δημοκρατικές αρχές και με ισότιμη συμμετοχή. Η επιτυχία όμως αυτής της πολιτικής εξαρτάται από δύο παράγοντες, την οικονομική επανασυγκρότηση της χώρας και το κλείσιμο του προβλήματος της Τσετσενίας, το οποίο απειλεί να μολύνει όλον τον Καύκασο και διασύρει διεθνώς τη Ρωσία.

Αυτό το γνωρίζει ο Πούτιν και γι' αυτό όλες οι ενέργειές του αποβλέπουν :

- Στον έλεγχο, με πρόσχημα την τρομοκρατία, των φιλοαμερικανικών χωρών

εγγύς περιβάλλοντος, όπως η Γεωργία και του Ουζμπεκιστάν και να τις επαναφέρει στη Ρωσική τροχιά.

- Στην οικονομική ανασυγκρότηση της χώρας, η οποία προϋποθέτει την συντριβή της τρομερής δύναμης των μεγάλων ιδιωτικών οικονομικών συμφερόντων και της διαπλοκής των περιφερειακών Κυβερνητών της αχανούς χώρας με αυτά τα συμφέροντα και τη Ρωσική μαφία.

Τα παραπάνω εξηγούν τα δύο πακέτα μέτρων που εξήγγειλε, εκμεταλλευόμενος τα δραματικά γεγονότα του Μπεσλάν :

Το πρώτο περιλαμβάνει προληπτικά χτυπήματα των τρομοκρατών στο εξωτερικό, την επαναφορά της θανατικής ποινής, πιο εντατική παρακολούθηση των ξένων στο εσωτερικό της χώρας, αυστηρότερες ποινές για όσους βοηθούν την τρομοκρατία, αλλά και για τους αξιωματούχους που δεν εκτελούν καλά τα καθήκοντά τους. Όπως γίνεται φανερό, με αυτά τα μέτρα προαναγγέλλονται επιχειρήσεις της μιας ή άλλης μορφής στις φιλοαμερικανικές χώρες του εγγύς περιβάλλοντος, που δεν θα πειστούν με ειρηνικά μέσα, για να επανέλθουν στη Ρωσική τροχιά, αλλά και ξεκαθάρισμα της δημοσίας διοικήσεως από όλα τα στοιχεία για τα οποία υπάρχουν ενδείξεις έως και αποδείξεις ότι συνεργάζονται, για λόγους χρηματισμού, με την τρομοκρατία. Οι Ρωσικές αρχές έχουν τη βεβαιότητα ότι με χρηματισμό κατάφερε η γυναίκα καμικάζι να επιβιβαστεί σε ένα από τα δύο αεροπλάνα που συνετρίβησαν τον Αύγουστο στην Ρωσία και ότι με τον ίδιο τρόπο κατάφεραν οι τρομοκράτες να εισβάλουν στο σχολείο στο Μπεσλάν.

Το δεύτερο πακέτο περιλαμβάνει την αλλαγή στον τρόπο εκλογής των μελών της Δούμα και των διοικήσεων των 89 περιφερειών (θα γίνονται από λίστες των κομμάτων και όχι με το ισχύον σύστημα που προβλέπει μεικτή εκλογή από λίστες των κομμάτων και καταλόγους που καταρτίζονται σε τοπικό επίπεδο) και στον τρόπο εκλογής των περιφερειακών Κυβερνητών (θα προτείνονται από το Κρεμλίνο και θα εκλέγονται από τα τοπικά κοινοβούλια και όχι με απ'ευθείας εκλογές από το λαό που μπορεί να είναι οποιοσδήποτε υποψήφιος, όπως συμβαίνει σήμερα). Με αυτά τα μέτρα επιδιώκει να αποκτήσει έκτακτες εξουσίες για τον πόλεμο που θα ανοίξει με τα διαπλεκόμενα συμφέροντα, προκειμένου να προχωρήσει η οικονομική ανασυγκρότηση της χώρας.

Το εγχείρημα του Πούτιν είναι πολύ δύσκολο γιατί θα συναντήσει τεράστιες αντιδράσεις στο εσωτερικό και το εξωτερικό, οι οποίες άρχισαν από την επαύριον των εξαγγελιών.

Στο εσωτερικό ο πρώτος που τον κατηγορήσε ήταν ο τέως Πρόεδρος Γιέλτσιν, γνωστός για τη διαπλοκή του με τους μεγιστάνες του πλούτου, που βρίσκονται στο στόχαστρο του Πούτιν. Στο ίδιο μήκος κύματος και οι αντιδράσεις της αντιπολιτεύσεως που τον κατηγορεί για στραγγαλισμό των ελευθεριών και ακύρωση δημοκρατικών δικαιωμάτων, αλλά και των διαπλεκομένων οι οποίοι άρχισαν εκστρατεία λάσπης εναντίον του με πληρωμένα δημοσιεύματα στον εγχώριο και διεθνή τύπο.

Στο εξωτερικό πρώτα αντέδρασαν οι ΗΠΑ δια του Υπουργού Εξωτερικών Πάουελ που τον κατηγορήσε για οπισθοδρόμηση στον εκδημοκρατισμό της Ρωσίας και ακολούθησαν η δεξιά αντιπολίτευση της Γερμανίας και οι φιλοαμερικανικές χώρες

Λεττονία και Λιθουανία.

Σοβαρές αντιδράσεις υπήρξαν και εκ μέρους των χωρών της Κοινοπολιτείας Ανεξαρτήτων Κρατών (ΚΑΚ), στην οποία μετέχουν όλες οι πρώην Σοβιετικές δημοκρατίες, πλην των τριών Βαλτικών δημοκρατιών που ανήκουν πλέον στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ. Με μεγαλύτερη σφοδρότητα αντέδρασε η Γεωργία η οποία εκτιμάται ότι θα αποτελέσει τον πρώτο στόχο του Πούτιν στα πλαίσια των προληπτικών χτυπημάτων, γιατί στα σύνορά της με την Τσετσενία καταφεύγουν οι τρομοκράτες.

Αναμένεται ότι οι αντιδράσεις της Αμερικής θα ενταθούν, γιατί γνωρίζει ότι ο Πούτιν επιδιώκει με ψυχρό υπολογισμό και αποφασιστικότητα να επαναφέρει τη Ρωσία σε ρόλο μεγάλης διεθνούς δυνάμεως. Και αυτό είναι που φοβούνται και όχι η οπισθοδρόμηση στον ούτως ή άλλως προβληματικό εκδημοκρατισμό της. Το ίδιο φυσικά θα γίνει και εκ μέρους των διαπλεκομένων οικονομικών συμφερόντων στο εσωτερικό.

Για την επιτυχία της «επαναστάσεως εκ των άνω», όπως αποκλήθηκαν οι εξαγγελίες του Πούτιν, δεν είναι δυνατόν να γίνουν προβλέψεις. Αυτή θα εξαρτηθεί από το κατά πόσον θα καταφέρει να αποφύγει μια κατά μέτωπο σύγκρουση με τις ΗΠΑ, αλλά και να διασκεδάσει τις ανησυχίες των χωρών του εγγύς περιβάλλοντος της Ρωσίας, στις οποίες αφορούν τα περισσότερα μέτρα. Ο Πούτιν έχει αποδείξει ότι είναι ικανός και ρεαλιστής, αλλά και αρκετά πανούργος, ως εκ της προϋπηρεσίας του στην ΚGB, προσόντα που, ίσως, τον βοηθήσουν για να πετύχει.

Για την Ελλάδα εκτιμάται ότι δεν προκύπτουν άμεσες επιπτώσεις. Υπάρχει όμως το ενδεχόμενο να εμπλακεί στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, του οποίου εξελέγη, πρόσφατα, μη μόνιμο μέλος.

Ανεξαρτήτως όμως αυτών πρέπει να παρακολουθεί εκ του σύνεγγυς τις εξελίξεις και να έχει ετοιμότητα αντιδράσεως, γιατί τυχόν όξυνση των σχέσεων μεταξύ Ρωσίας-ΗΠΑ-Αγγλίας, που επιδιώκουν την γεωστρατηγική της απομόνωση, θα έχει άμεσες επιπτώσεις στα εθνικά μας συμφέροντα.

ΤΟΥΡΚΙΑ-ΕΕ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ ΒΕΤΟ

Παναγιώτης Ήφαιστος[1]

Προϋπόθεση για να μην θέσει η Κύπρος βέτο στην έναρξη των διαπραγματεύσεων της ΕΕ με την Τουρκία είναι – ή πρέπει να είναι–, η Άγκυρα να δεσμευτεί σε μια πορεία βιώσιμης λύσης του κυπριακού προβλήματος. Η πρώτη ευκαιρία είναι στις 17 Δεκεμβρίου 2004 και η επόμενη πολύ αργά, σε 10-15 ή και περισσότερα χρόνια εάν και όταν ολοκληρωθούν οι διαπραγματεύσεις. Για να γίνουν κατανοητές οι ευκαιρίες, οι κίνδυνοι και οι δυνατότητες είναι αναγκαίο αφενός να αναφερθούν συντομογραφικά οι πέντε θεμελιώδεις αρχές μιας βιώσιμης λύσης του κυπριακού και αφετέρου να ανατρέξουμε στους διαμορφωτικούς παράγοντες της σημερινής συγκυρίας. Οι πέντε απαραίτητες αρχές είναι οι εξής: 1ον) Η λύση να διασφαλίζει τον δημοκρατικό χαρακτήρα του πολιτεύματος της Κυπριακής Δημοκρατίας (πλειοψηφικές αποφάσεις στην βάση της αρχής ένα άτομο μια ψήφος). 2ον) Άμεση άσκηση λαϊκής κυριαρχίας (έλεγχος της εξουσίας από μια αδιαίρετη κυπριακή κοινωνία, διαρκείς έλεγχοι και εξισορροπήσεις). 3ον) Αποκλεισμός ρυθμίσεων που δεσμεύουν ή περιορίζουν την εσωτερική-εξωτερική κυριαρχία της Κυπριακής Δημοκρατίας (αποκλεισμός παρουσίας ξένων στρατευμάτων, αποκλεισμός παρουσίας «ξένων δικαστών», τερματισμό του εγκλήματος πολέμου του εποικισμού). 4ον) Απόλυτη τήρηση των συμβάσεων για τα ανθρώπινα δικαιώματα (όπως περιγράφονται στην επώνυμη Χάρτα και όπως απαιτούν οι σχετικές διεθνείς συμβάσεις). 5ον) Άμυνα-Ασφάλεια: Εάν συμφωνηθεί αποστρατικοποίηση να συνοδευτεί από αποχώρηση όλων των ξένων στρατευμάτων και ει δυνατό να ληφθεί σχετική απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας.

Τα πιο πάνω, υποστηρίχθηκε πριν δεκαπέντε περίπου χρόνια, εκπληρώνονται αυτομάτως εάν η Κυπριακή Δημοκρατία ενταχθεί στην ΕΕ οπότε και αυτομάτως επεκτείνεται στην Κύπρο ο κοινοτικός πολιτικός και νομικός πολιτισμός: ανθρώπινα δικαιώματα, δημοκρατία, κράτος δικαίου, θεσμοθετημένοι κοινωνικοπολιτικοί έλεγχοι και εξισορροπήσεις, σεβασμός του διεθνούς δικαίου και τήρηση των αρχών του Καταστατικού Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών. Αυτή δεν ήταν μια ιδεαλιστική τοποθέτηση αλλά μια πρόταση που δημιουργούσε ένα συνολικό και «κλειστό» σύστημα ρεαλιστικών ιδεών συμβατών με το υπόλοιπο διακρατικό σύστημα και κυρίως με την ιδιότητα του πλήρους μέλους της ΕΕ. Ακριβώς, η πορεία αυτή, με πρακτικό και αποτελεσματικό τρόπο που ταυτόχρονα δεν αντιβαίνει στα καλώς νοούμενα συμφέροντα όλων των εμπλεκόμενων αναιρεί ή προσαρμόζει στο διεθνές δίκαιο τις συμφωνίες του 1977 και του 1979 τις οποίες η ελληνική πλευρά είχε δεχθεί απρόθυμα και υπό συνθήκες πολιτικοστρατιωτικού εκβιασμού.

Αναπόδραστα, λόγω ελληνικής αδυναμίας, οι συμφωνίες αυτές οδήγησαν – όπως έδειξε τελικά το περιβόητο σχέδιο Αναν– σε συζητήσεις που κατά παράβαση του διεθνούς δικαίου και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων επέβαλλαν ως νέο διακρατικό

καθεστώς τα τελεσμένα της εισβολής του 1974. Είναι γι' αυτούς ακριβώς τους λόγους που προς το τέλος της δεκαετίας του 1980 η πρόταση υποβολής αίτησης ένταξης συνοδεύτηκε με θέσεις υπέρ της αμυντικής θωράκισης της Κύπρου και της Ελλάδας και υπέρ της δρομολόγησης ενός «οδικού χάρτη» που θα συμπεριλάμβανε στρατηγικού χαρακτήρα διπλωματικές διεργασίες στο τρίγωνο Ελλάδα, Κύπρος – Τουρκία – Ευρώπη, ΗΠΑ. Ο άξονας γύρω από τον οποίο θα περιστρεφόταν η στρατηγική μας, υποστηρίχθηκε ορθά τότε, έπρεπε να είναι 1ον) ένταξη της Κυπριακής Δημοκρατίας στην ΕΕ ανεξαρτήτως λύσης, 2ον) προσχώρηση των τουρκοκυπρίων στην ιδέα μιας ενιαίας ευρωπαϊκής Κυπριακής Δημοκρατίας και 3ον) αποδοχή εκ μέρους της Άγκυρας της ιδέας ότι μια βιώσιμη λύση του κυπριακού στις πιο πάνω γραμμές εξυπηρετεί τα καλώς νοούμενα εθνικά συμφέροντα της Τουρκίας που θα μπορούσε έτσι να εισέλθει σε μια πορεία διαρκούς εναρμόνισής της με το πολιτικό κεκτημένο της ΕΕ, μεταξύ άλλων, με την αποδοχή των προνοιών για ειρηνική επίλυση των διαφορών στην βάση των Συνθηκών, του Καταστατικού Χάρτη του ΟΗΕ, των αποφάσεων του Συμβουλίου Ασφαλείας και των συμβατικών προνοιών για τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Αυτή η στρατηγική, βεβαίως, ποτέ δεν έγινε κατανοητή από τους αιθεροβάμονες ή κακόπιστους στην ελληνική πλευρά – δηλαδή, όλο αυτό το κοσμοθεωρητικά ασθενές συνονθύλευμα διανοουμένων και πολιτικών το οποίο όλως περιέργως αποτελείτο από τα ίδια ακριβώς άτομα τα οποία διαδοχικά στράφηκαν με φανατισμό κατά της υποβολής αίτησης ένταξης της Κύπρου στην ΕΕ την περίοδο 1988-1992, κατά του ενιαίου αμυντικού χώρου και υπέρ του ανελεύθερου σχεδίου Αναν–, ήταν ότι εκπλήρωση των πιο πάνω ευγενών σκοπών δεν θα πετύχαινε με τις γραφικές επαναπροσεγγίσεις, με την ανάπτυξη των διαπροσωπικών σχέσεων αισθητικού χαρακτήρα ή με τον κατευνασμό των επεκτατικών προθέσεων των τούρκων στρατοκρατών. Δεν κατάλαβαν ή υποκριτικά έκαναν πως δεν κατανοούσαν το γεγονός πως η εκπλήρωση των ευγενών και φιλειρηνικών σκοπών της ελληνικής στρατηγικής προϋπόθετε μια σιδερένια πολιτικοδιπλωματική προσπάθεια που θα συνοδευόταν από επαρκή αμυντική κάλυψη και συγκροτημένη διπλωματική εκστρατεία μακράς διάρκειας.

Ο καταστροφικός εκτροχιασμός του κυπριακού ουσιαστικά άρχισε με το περιβόητο άρθρο Πανταγιά το 2001 όταν εκφράστηκαν θέσεις οι οποίες αν δεν ήταν προϊόν πολιτικής υπολότητας της τότε ανώτατης πολιτικής ηγεσίας ήταν σίγουρα προϊόν εγκληματικής πολιτικής επιπολαιότητας. Πιο συγκεκριμένα, για πρώτη φορά μετά το 1974 η ελληνική πλευρά βρέθηκε σε ισχυρή θέση που εξισορροπούσε διπλωματικά τα τετελεσμένα της εισβολής, επειδή ακριβώς ουσιαστικά συμφωνήθηκε η ένταξη της ολόκληρης της Κυπριακής Δημοκρατίας ανεξαρτήτως λύσης, διακηρύχθηκε από όλους στην Ευρώπη ότι η Κύπρος δεν μπορεί να παραμείνει όμηρος των στρατοκρατών της Άγκυρας και στην συνέχεια καταγράφηκαν στην Πράξη Προσχώρησης οι μέθοδοι ενσωμάτωσης της Κύπρου στον κοινοτικό πολιτικό και νομικό κεκτημένο, γεγονός που κατ' ουσία σήμαινε καταγραφή της τελικής λύσης του κυπριακού. Υπενθυμίζεται επίσης ότι πριν και μετά το επίμαχο αμφιλεγόμενο άρθρο Πανταγιά γίναμε μάρτυρες μιας εκστρατείας

επιστημονικοφανών αναλύσεων υπέρ των τουρκικών θέσεων εκ μέρους σωρείας ελλήνων διανοουμένων οι οποίοι όλως περιέργως βρέθηκαν ξαφνικά σε θέση αριθμητικής υπεροχής στις επιφυλλίδες, στα δημοσιογραφικά πάνελ και στις βιβλιοκριτικές χαμηλής ποιότητας βιβλίων στα ένθετα των ελλαδικών εφημερίδων. Κυρίαρχο χαρακτηριστικό πολλών διεστραμμένων πολιτικών εκλογικεύσεων και των ιδεολογικών επινοημάτων που τις συνόδευαν ήταν η θέση πως επειδή φταίει, δήθεν, η ελληνική πλευρά, θα πρέπει να «συμβιβαστούμε». Δηλαδή, επειδή τις τελευταίες δεκαετίες οι έλληνες δεν ήσαν αρκετά ισχυροί να διασφαλίσουν την ελευθερία τους κατά της επεκτατικής Τουρκίας και ιμπεριαλιστικής Βρετανίας και επειδή γι' αυτό, δήθεν, φταίει, θα πρέπει να δεχθούν την παντοτινή καταστολή της δημοκρατίας, της λαϊκής κυριαρχίας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην Κύπρο. Είναι κοινώς γνωστό πλέον ότι η πλειονότητα της τότε ελληνικής πολιτικής ηγεσίας και των διανοουμένων όχι μόνο αδράνησαν αλλά ενίοτε συνέπραξαν στην εκκόλαψη του σχεδίου του οποίου αρχιτέκτων ήταν ο Λόρδος Χάνεου, συγγραφέας ο πολιτικά ανεξέλεγκτος ντε Σότο και εισηγητής ο Κόφι Αναν.

Η εκδήλωση αυτού του σχεδίου και οι επί τριετία ασφυκτικές πιέσεις των αγγλοαμερικανών να το επιβάλουν δεν ήταν χωρίς συνέπειες. Ουσιαστικά ακυρώθηκαν τα βασικά ερείσματα της στρατηγικής μας επειδή αφενός σκανδάλισε τους τουρκοκύπριους προσφέροντάς τους καταχρηστικές εξουσίες και δελεαστικά υλικά οφέλη και αφετέρου απάλλαξε πολιτικά την Τουρκία από τα διεθνή εγκλήματα της εισβολής, της κατοχής ξένων εδαφών και του εποικισμού. Επίσης, επειδή το τελικό σχέδιο Αναν ουσιαστικά εξαιρούσε την Κύπρο από τα βασικά στοιχεία της ιδιότητας του πλήρους μέλους της ΕΕ, ακύρωνε τις δυνατότητες που διάνοιγε το γεγονός της ένταξης. Σε κάθε περίπτωση, σε μια κρίσιμη συγκυρία όταν η ένταξη ήταν πλέον γεγονός εμπόδισε πρωτοβουλίες για ορθολογιστικές διαπραγματεύσεις που θα μετέτρεπαν την εισδοχή της Κύπρου στην ΕΕ σε αφετηρία για διαδικασίες βιώσιμης λύσης του κυπριακού. Το ΟΧΙ της κυπριακής κοινωνίας τον Απρίλιο 2004 διέσωσε προσωρινά την ανεξαρτησία της Κυπριακής Δημοκρατίας, δηλαδή την συλλογική ελευθερία και τα ανθρώπινα δικαιώματα όλων των κυπρίων, και επέτρεψε στην Κύπρο να καταστεί πλήρες και ισότιμο μέλος της ΕΕ. Ταυτόχρονα, το ΟΧΙ άφησε κάποια περιθώρια τον ερχόμενο Δεκέμβριο στο Συμβούλιο της ΕΕ να επανέλθουμε σε τροχιά αποκατάστασης της διεθνούς νομιμότητας, δηλαδή την εφαρμογή του διεθνούς δικαίου και την εφαρμογή της κοινοτικής έννομης τάξης σ' ολόκληρη την επικράτεια της Κυπριακής Δημοκρατίας όπως προβλέπει η Πράξη Προσχώρησης στην ΕΕ. Σχετικά με το τελευταίο σημείο και εις πείσμα του αμετροεπούς και στερημένου πολιτικής εντολής Επιτρόπου Φερχόυτεν, τονίζεται ότι συλλογική πολιτική θέση της ΕΕ εμπεριέχεται στην Πράξη Προσχώρησης και όχι στο σχέδιο Αναν το οποίο επιπλέον δεν έγινε αποδεκτό από το Συμβούλιο Ασφαλείας.

Μόνο στο πιο πάνω πλαίσιο μπορεί να υπάρξει διέξοδος και γι' αυτό όλα τα υπόλοιπα έπονται και υποτάσσονται στην λογική μιας βιώσιμης λύσης. Η προαναφερθείσα πολιτική επιπολαιότητα ή ενίοτε και συνειδητή ταύτιση με τις ιμπεριαλιστικές ραδιουργίες μας έφερε σε μια δυσχερή θέση που αντιμετωπίζεται

μόνο με ρηξικέλευθες στάσεις και αποφάσεις. Η τραγική θέση στην οποία έχουμε περιέλθει περιγράφεται ως εξής: Από την μια πλευρά οι έλληνες κύπριοι αν εμμένουν σε μια βιώσιμη λύση ενδεχομένως δεν θα επανέλθουν σύντομα (ή και ποτέ) στις πατρογονικές τους εστίες. Θα συνεχίσουν εν τούτοις να είναι συλλογικά ελεύθεροι-ανεξάρτητοι και ευημερούντες ενώ θα παραμένουν λίγες έστω ελπίδες μελλοντικής βιώσιμης διεξόδου. Από την άλλη πλευρά αν οι κύπριοι υποκύψουν στους εκβιασμούς και δεχθούν τα δεσμά που ορίζει το αγγλικής έμπνευσης σχέδιο Αναν, θα τερματιστεί παντοτινά η συλλογική ελευθερία-ανεξαρτησία όλων των κυπρίων, θα υποταχθεί παντοτινά ο κυπριακός λαός στα μπεριαλιστικά συμφέροντα της Τουρκίας και της Βρετανίας, θα εκκολαφθούν μελλοντικές ελληνοτουρκικές διενέξεις και, επειδή μια πολιτικά αδύναμη ΕΕ θα εισέλθει σε ενταξιακές διαπραγματεύσεις με μια αναθεωρητική και υπεροπτική Τουρκία, θα αποτελέσει ενδεχομένως την αφετηρία πολιτικής ακύρωσης της ίδιας της ΕΕ, κάτι το οποίο, εξάλλου, αποτελεί πάγιο στόχο της βρετανικής διπλωματίας.

Η στρατηγική διεξόδου δεν μπορεί παρά να διέπεται από τέσσερις απαράβατες αρχές ή κριτήρια: 1ον) Η κυρίαρχη Κυπριακή Δημοκρατία αποκλείεται να δεχθεί οποιοδήποτε εσωτερικό καθεστώς που θα της στερεί αυτά που αποτελούν κεκτημένα όλων των υπόλοιπων συνεταίρων της στην ΕΕ. 2ον) Ως κυρίαρχο μέλος τους διεθνούς συστήματος εμμένει σ' αυτό που για τρις δεκαετίες απαιτούσε: συμμόρφωση όλων των εμπλεκομένων με τον Καταστατικό Χάρτη του ΟΗΕ. 3ον) Ως ισότιμο μέλος της ΕΕ η Κυπριακή Δημοκρατία αταλάντευτα απαιτεί συμμόρφωση των υποψηφίων μελών με τις αρχές του νομικού και πολιτικού πολιτισμού της Ευρώπης και των υπολοίπων διεθνών συνθηκών. Οι τακτικοί χειρισμοί εκπλήρωσης αυτών των σκοπών είναι υπόθεση των κυβερνήσεων Ελλάδας και Κύπρου που δεν έχουν την πολυτέλεια να αποτύχουν. Σε κάθε περίπτωση, όμως, ενδεχομένως να αλλάξει ο ρους της ελληνικής και ευρωπαϊκής ιστορίας αν η πολιτικά παραπαίουσα ΕΕ αυτοχειριαστεί με το να δεχτεί διαπραγματεύσεις με ένα αναθεωρητικό κράτος, την Τουρκία, η οποία επιπλέον κατέχει έδαφος ενός μέλους της ΕΕ, της Κύπρου, την οποία εξάλλου αρνείται να αναγνωρίσει. Για να μην υπάρξει ανάγκη για ένα ακόμη αναπόφευκτο κυπριακό ΟΧΙ (βέτο) τον Δεκέμβριο, Αθήνα και Λευκωσία έχουν μερικές μόνο εβδομάδες να μεταπείσουν τους υπόλοιπους ευρωπαίους και την Άγκυρα για ένα νέο ξεκίνημα για μια βιώσιμη λύση.

[1] Καθηγητής Διεθνών Σχέσεων – Στρατηγικών Σπουδών, Έδρας Jean Monnet για την Ευρωπαϊκή Πολιτική Ολοκλήρωση, Πάντειον Πανεπιστήμιο www.ifestos.edu.gr

